Chaldeus Simon: A zsidó világszövetség veszedelme az emberiségre

Elõszó

Mindenki érzi, hogy a világ levegõjét valami nyomja. A történésekre feleletet hiába keres. Az úgynevezett világjelenségekre, világáramlatokra, amelyeket ezen a néven mesterségesen terjesztenek, a közvélemény magyarázatot nem igen talál. Az az erõ, amely a világ gazdasági, politikai és társadalmi eseményeit, mint egy perpetuum mobile, sohasem szünetelõ energiájával állandóan mozgatja, titkos és láthatatlan. Az összefüggés és rendszer, amely okot és okozatot, de kapcsolatot is szül, felismerhetetlenül gondos mûvészettel leplezett. Ám a bizonytalanságban élõ embernek eszébe sem jut az eseményekben valamely szerves egészet vagy tervszerûséget keresni. Sõt ilyent, bonyodalmas szálainál fogva, látóköréhez képest lehetetlennek is tart.

És mégis van!

Ma még ez a világot egységesen mozgató erõ a közvélemény elõtt ködös sejtelem. Pedig a gondolkodó elemek igyekeznek a világ eseményeinek logikus összefüggését megkeresni és indító forrásait megtalálni.

A titkos miszticizmus, mesterséges mûvészi leplezés és merev tagadás, amely a láthatatlan mozgató kezet körülveszi, a perrendszerû bizonyítékokat rendszeresen eltünteti s a világos látást ebben a tekintetben igyekszik homályban tartani. Mégis az egyéni önhittség, az elbizakodás, a dicsekvés, az eddig elért váratlan nagy eredményei; és a megváltozhatatlan, megakadályozhatatlan erõben való fanatikus hit, ma már a vigyázatlanul elejtett és nyilvánosságra jutott szavakban, cselekedetekben, történésekben és kihívó fellépésekben olyan letagadhatatlan támpontokat hozott felszínre, amelyek a köztudatban azt a felfogást erõsítették meg, hogy ez a világmozgató erõ - az egyetemes zsidóság.

Ennek a felfogásnak az igazolására már számtalan szenzációnak szánt dolgozat, röpirat és leleplezésszerû munka, cikksorozat és jegyzõkönyv jelent meg. Ilyenek a La Francé á nous, Morning-Post cikksorozatok, Földalatti összeesküvés, Keresztény magyar népünk romlása, Talmud fordítások, Sión Bölcseinek Jegyzõkönyvei, legutóbb pedig Ford amerikai gyáros könyve stb., stb. Mindezek azonban annak a világmozgató aknamunkának csak a létezését és részleteit tárgyalják, amelyet az egyetemes zsidóságnak tulajdonítanak,

anélkül, hogy ezen mozgatóerõk lényegérõl, szervezetérõl, összmûködésérõl, szerveirõl, stb. felvilágosítást nyújtanának.
Könyvünk célja nemcsak ezeket pótolni, hanem különösen kimutatni, hogy miként függnek össze a kétezer év óta lefolyt, de különösen az utolsó két évszázad világeseményei. Miként kapcsolódnak ebbe a helyi, a napi események logikusan és szervesen, egy rettentõ célkitûzés felé törekvés gondolatában. A régi világrend lerombolásában és egy új világrend felépítésében, a világuralom megszerzésének gondolatában. Ezt az összeesküvést az emberiség ellen általában az egyetemes zsidóság munkájának tulajdonítják.
Tárgyilagosan és az igazsághoz híven azonban már itt ki kell jelentenünk, hogy ez a vád az egyetemes zsidóság ellen nem egészen igazságos, mert a zsidóság 90%-a nem is tudja, minõ sötét munka történik az õ nevében a misztikus titokzatosság homályában. Õ csak élvezi a zsidóság naponta növekedõ nemzetközi hatalmának és befolyásának melegítõ sugarait, de alig tudja, hogy ez a fennálló világrend felforgatására és a keresztény kultúrájú emberiség elpusztítására tör. Alig tudja, hogy Izrael királysága, világhatalma helyreállításának jelszavával, egy, az emberiség ellen összeesküdött bûnös világszövetkezet tolakodóit fel vezetõjének, amely Mózes és a Talmud törvényeinek, valamint a Mózes-vallás terrorisztikus és kényszerítõ tanításainak felhasználásával az egyetemes zsidóságot magával ragadja és célkitûzéseinek öntudatlan segítõtársává teszi.
Ez annyit jelent, hogy Izrael nevében az emberiség ellen szõtt összeesküvõk sötét munkájában, az egyetemes zsidóság, ha öntudatlanul is, de bûnös, ezért azonban nem a zsidóság, hanem Mózes és a Talmud törvényei felelõsek, amelyek õt akár akarja, akár nem, a vallásává fokozott zsidótörvények megtartásának ellenállhatatlan erejével közremûködésre kényszerítik.
Az egyetemes zsidóságon áll, hogy ezeket felismerje és magát az összeesküvõ nemzetközi zsidó világszövetség cinkosságából kiszabadítsa és fogadott hazájának nem elkülönült, más erkölcsû, más világnézetû, a nemzetköziségben hazáját megtagadó, hanem õszinte hûséggel ragaszkodó értékes és hasznos, közbecsülésben álló tagja legyen.
Ebbõl a könyvbõl annak, aki elolvassa, teljes tájékozódást keli szereznie arról a láthatatlan titkos erõrõl, annak keletkezésérõl, fejlõdésérõl, mai szervezetérõl, szerveirõl, alkalmazott módszerérõl, munkájáról, vezetésérõl, összmûködésérõl, sikereirõl, ideiglenes és végsõ céljairól, amelyek a világeseményeket mozgatják. Ezek a zsidó világszövetség irányítása és vezetése alatt lerakott láthatatlan, titkos aknamezõkön keresztül a mai keresztény világrendet és az emberiséget ellenállhatatlanul viszik a megsemmisülés és a végromlás felé, ha - öntudatra nem ébredünk.
A SZERZÕ.

A faj és nemzet súlya az államban

Leonardo Da Vinci az elsõ mozgás megteremtõjében ismerte fel az Istenség fogalmát. Ez az erõ és hatalom szülte a világot, tehát erõ és hatalom a két megváltozhatatlan természeti örök törvény. Ebben van a hit, a lét, vagy a pusztulás.
Az emberi állat õsi vadsága naponta látható, amint a kiskutya szerzett csontját elveszi - a nagykutya. Az erõ és hatalom õsi természeti törvényeinek hatalmas megnyilatkozása, amelyen az évmilliárdok nem változtattak, mert nem is változtathattak, lévén az erõ és hatalom a kozmoszban rejlõ matematikai igazság.
A gondolkodásra és fejlõdésre teremtett õsember hamar észrevette, hogy az erõ és hatalom, az õ létét vagy nemlétét jelenti. A lét és fajfenntartási ösztön, egy másik változhatatlan természeti örök törvény, a gyengébbet az erõsebb elleni védekezésre

kényszerítette. Ez szülte a fegyvert és a harcot. Ennek a gyökere tehát a kozmoszban rejlik, volt, van és lesz! Semmiféle más hatalom, mint az elsõ mozgás megteremtõje meg nem változtathatja. A kiskutyától a nagykutya örökké el fogja venni a csontot és ezért a kozmosz fennállásáig mindig marakodni, harcolni fognak a létküzdelemre teremtett élõlények, tehát az ember is.

Az õsember fegyverét az erõsebb elleni védekezéshez a bunkóban, a társulásban és a vad erõ szelídítésében, a vallásban találta meg. Ezek a fegyverek más formában ma is élnek és nem változtak meg. A bunkóban a fegyveres erõ, a társulásban a faj, a nemzet, az állam és a vezetése vagy kormánya, a vallásban pedig az erkölcs és a mûvelõdés rejlik.

Ennek a három hatalmas fegyvernek, melyek közt talán a fegyveres erõ a leggyengébb s a vallás a legerõsebb, a gyengébb kezében feladata és hivatása minden erejével harcolni minden erõ és hatalom, tehát a világhatalom vagy a leigázó erõre törekvés ellen. Vagyis elérendõ céljának kell lenni, hogy faja, nemzete, más faj, más nemzet rabszolgája, legázoltja ne legyen.

A fentiekbõl következik, hogy az emberi lét szempontjából, a földkerekség legnagyobb gonosztette, a gyengébb népek leigázására való törekvés, legnagyobb gonosztevõje pedig az a nép, amely ezen törekvésével az egyén, a család, a törzs, a faj, a nép, a nemzet és állam létét vagy nemlétét, élet- és vagyonbiztonságát kétségessé teszi.

Ennélfogva parancsolólag következik ebbõl az is, hogy az ezek vezetésére hivatottak végeredményben a fajok, nemzetek és államok kormányainak legelsõbbrendû feladata a fentebb említett három fegyverrel: a fegyveres erõ, a faj, a nemzet, az állam intézményeivel, a vallás és mûvelõdés hatalmas fegyvereivel a gonosztevõk elleni védekezéssel berendezkedni, megszervezõdni és örök éber vigyázás mellett, a védelem sikerét intézményesen biztosítani.

Ezek olyan kormányzati alapelvek, amelyek minden védekezõ faj, nemzet vagy államban meg kell, hogy legyenek. Ennek kell a fõvezérlõ fonálnak, minden kormányzati cselekvés rugójának lenni, minden más, helyi jellegû vagy idõszaki esemény másodrendû dolog. A kormányokat a faj, a nemzet az állam megvédelmezésére irányuló nagy és mély gondolatoknak, nem kicsinyes és mellékes napi eseményeknek kell vezetni. Minthogy pedig a faj és nemzet léteért a harc örök és nem szünetel, az a kormány, amelynek nagy és mély gondolatai a faj, a nép, a nemzet és állam megvédelmezésére nincsenek, vagy a világuralomra való törekvést, más fajok, népek, vagy országoknál nem képesek meglátni, vagy a naponta történõ látszólag ártatlan jelenségeket erre visszavezetni nem tudják, azok kormányzásra nem alkalmasak, sõt nagyon veszélyesek, mert rövidlátásuk, vagy téves megbírálásuk, eltekintve minden esetleges egyéni szemponttól, mindennap az ellenfél feltartóztatás nélküli elõnyomulását jelenti, így a faj, a nemzet, az állam iránt tartozó kötelességét nem, avagy rosszul teljesítõ kormányok népük ellen árulást követnek el. Ilyen súlyos kötelesség és felelõsség mellett, a világuralmi törekvések elleni védekezés céljaira, a vezetésre hivatott kormányoknak feltétlenül rendelkezésére kell állani annak a hatalomnak, amely ügy az egyén, mint az intézmények szabadságát, úgynevezett egyéni jogait korlátozza vagy idõlegesen meg is szünteti, tehát az erõszak alkalmazásának is.

Újból hangsúlyozni kell azonban, hogy ez csakis a leigázás és a világuralmi törekvések elleni védekezés céljából, tisztán faji és nemzeti érdekek szempontjából megokolt. Az egyént annyira izgató: szabadság, egyenlõség és testvériség világbolondító jelszavának itt határának kell lenni. Az egyén akkor, amikor a leigázó és világuralmi törekvések elleni védekezés miatt nemzetté, állammá alakult, azzal együtt az öt megilletõ, a természeti törvényekben gyökerezõ szabadság és más jogairól, egy magasabb érdekbõl, a leigázás elleni védekezés, tehát végeredményben, mégis a saját szabadságának az érdekébõl, a nemzetet és államot vezetõ és irányító kormányok javára bizonyos mértékben lemondott. Faji és nemzeti érdekbõl tehát, a kormányok minden erõszak alkalmazására nemcsak jogosultak, de ha kell, kötelezve is vannak. A faji és nemzeti sovinizmust itt csak

célzatosan és csakis az ellenség becsmérelheti. A leigázás, a rabszolgaságba hajtás, a világuralomra való törekvés, merénylet az egyén, faj és nemzet otthona, vagyona, nyugalma, szabad mozgása és élete ellen, amely merényletet a nemzet vezetõinek (államfõk, kormányok, parlamentek és közigazgatás) minden eszközzel, tehát erõszakkal, törvényekkel, intézményekkel és független, felelõsség nélküli végrehajtással is a legelsõ állami kötelessége megakadályozni. (Numerus clausus stb.)
A harc, különösen a védelem, nem ismer humanizmust, kultúrát, szabadságot, egyenlõséget, testvériséget, vagy jogot. Aki ellenség, azt el kell tiporni. Amelyik faj vagy nemzet nem így védekezik, annak a világuralomra való törekvés harcában el kell pusztulni.
A faj és nemzetek ezen jogait kormányuknak minden cselekvésükben annál is inkább alapgondolatul kell kitûzni, mert ez a harc nem szünetel és mert nem mindig nyílt, becsületes harcról van szó, hanem különösen a legújabb idõkben, rejtett pinceszervezetek és szépen csengõ jelszavakkal leplezett, legtöbbször ártatlannak látszó gazdasági és mûvelõdési, vagy haladási kérdésekbe burkolt aknamunkáról van szó, amely faji vagy nemzeti szempontokat csak egy pillanatra is (politikai, taktikai stb.) szem elõl tévesztõ kormányokat félrevezeti, sõt a gondolkodásra képtelen tömegeket egyenesen hatalmába keríti.
Ezeknél fogva egy nemzet vagy ország helyes és jó vezetése, kormányzása melleit az illetõ országban semmiféle más faji vagy nemzetiségi kérdés nem lehel, mert annak a más fajnak vagy nemzetiségnek, mely egy hatalmasabb faj vagy nemzet szokásainak vagy fennálló (örvényeinek védelme alatt él vagy beszivárgás állal annak védelme alá helyezkedik s annak rovására életfeltételeit élvezi, a honpolgárság elnyerése után, a védõ nemzet vagy állam törvényeihez teljesen és szigorúan alkalmazkodni kell és semmi külön követelnivalója nem lehet, kivéve a fegyveres erõszakkal meghódoltakat, amelyeknek természetes és örök joguk marad, a leigázás alól való szabadulásra vagy legalább annak enyhítésére törekedni. Míg lehat ezeknek cselekvései faji, nemzeti vagy állami szempontokból csak igen enyhe elbírálás alá, sõt etikai szempontból egyenesen erények fogalma alá eshetnek, amazok faj, nemzet vagy államellenes magatartásukkal egyenesen gonosz árulást követnek el azon faj, nemzet vagy állam ellen, amelynek anyagi jólétüket, élet- és vagyonbiztonságukat, tehát létezésüket köszönhetik. Ezek egy faj, nemzet vagy állam legveszedelmesebb ellenségei, mert ezek majdnem mindig a külsõ ellenség belsõ képviselõi. Bizalmunkban velünk együtt élnek, faj, nemzet vagy állam ellenes törekvéseiket alattomos, titkos eszközökkel ûzve, örökös ugrásra kész kémek és árulók, házitolvajok, orvtámadók és faj-, nemzet- vagy államgyilkolók, vagyis belsõ ellenségek, akik a nyilvánosság elõtt rendesen más világnézetnek lidérces jelszava alá rejtõznek s a szabadság, egyenlõség, testvériség, kultúra, haladás stb. megtévesztõ és romboló jelszavak rabulisztikájának, tájékozatlan és könnyen hívõ államférfiak, valamint megagitált tömegvarázslatok védelme, de a tisztán látó egyének mély megvetése alatt élnek, alattomos pinceszervezetben, megszakítás nélkül és akadálytalanul állandóan mûködnek.
Az államgépezet irányítása mindenkor bonyolult volt. A régebbi idõkben mégis elõnyben voltak, meri az uralkodókat politikájukban mindenkor családi hatalmuk és nemzeti államuk nagyságának gondoláin vezette, amidõn azonban a népképviselet és alkotmányosság az önkény- és egyeduralmat kezeikbõl kivette, egyedül csalt az országuk nemzeti gondolata maradt meg, mely vörös fonala maradt állami életüknek. Azóta a XIX. és XX. század szédületes fejlõdésével, az államukat fõkép a gazdasági irányzat vezeti, amely mindennap növekvõ szükségleteivel, intrikáival, közigazgatásával, az állandó haladás, a kultúra, a vallásfelekezet törekvései, a nemzetiségek gondolatának térfoglalása, a munkásszervezetek. a népjogok kiterjesztése, a napi politika, a népek, "a nemzetek, államok egymáshoz való viszonya stb. stb., az államvezetést annyira bonyolulttá tették, hogy az alapcél, a faji és nemzeti gondolatot csak egy pillanatra is szem elõl tévesztõ

vezetõk, magasabb képességek hiányában, jóhiszemûségbõl vagy kellõ energia nélkül, mellékjelenségek által félrevezetve, a kormányzási célul mellékes vagy hamis irányok után törekednek s az egyszerû, világos és az egyenes, a faji és nemzeti cél útjáról igen könnyen letérítenek. Mély és tisztán látó, energikus gondolkodású államférfinak kell annak lenni, aki a belsõ és külsõ politika napi eseményei és a mellékes célok állal magát félre nem vezettetve, a legtöbbször önzõ vagy osztályérdekekért harcoló megszámlálhatatlan pártok és szervezetek haszontalan intrikái állal magát le nem engedi foglalni és cselekvéseiben meg tud maradni a faji és nemzeti gondolat egyedül biztosan vezetõ útján, amely még úgynevezett "taktikát" sem tûr meg, de szüksége sincs rá. A "taktika" már sokszor lelt "eltaktikázást", amelynél késõ a bánat. Zseniálisnak és nagynak kell lenni annak, aki az államvezetés erdejében az erdõtõl meglátja a fát is, s félre nem vezetõdik. Nagy emberek alkotásait mindig a faji és nemzeti gondolat jellemzi. Ezek az erdõnek a fái, a faj, a nemzet, az állam fennállásának természetes és biztos alaptörvényei. Itt nem lehet szélsõség, itt a "vagy-vagy" uralkodik. Ezeket meglátni, felismerni, a mellékes gondolatoktól elválasztani, ezek felelt fölényes energiával elsurranni és csakis a faji és nemzeti gondolat, a természeti törvények parancsai jegyében, a faj és nemzet életének követelményei szerint cselekedni, a munkatársakat ehhez alkalmazkodva megválasztani tudni, a legmagasabb állammûvészet. Az államférfiúi nagyság márkája tehát nem az, hogy valaki kötéltáncos módjára a mindennapi eseményeket és minden mellékzöngéjét kibalanszírozva, hosszú ideig legyen képes magát felszínen tartani, - mert akkor Tisza Kálmán lenne a legnagyobb magyar államférfi - hanem az, hogy ezeket lenézve nyílegyenest megy a faji és nemzeti gondolat alkotásainak útján s a nemzetet erõssé, naggyá és ellenállóvá teszi. A faji és nemzeti politikáért emelt a nemzet - sikertelensége dacára - szobrot a köztereken, és szívében Kossuth Lajosnak s nem Tisza Kálmánnak, aki 15 évig kormányozott. A nagy államférfi nem hagyja magát félrevezetni a talpnyalók szolgálatkész, görnyedõ hízelgéseitõl, az újságok és szónoklók, talán meg is fizetett, mesterségesen csinált Polemkin közvéleményétõl, hanem azoktól magát függetlenítve, az egyszerû természeti törvényeket, a faji és nemzeti gondolat útját teszi alkotásai és cselekvései alapszikláivá, amelyben alkotásai következményei gyanánt ölébe hullik a népszerûség és halhatatlanság, a nemzet közvéleményének babérkoszorúja is.

A belsõ ellenség nem a faj és nemzet boldogulásáért, hanem a saját külön világcéljaiért, a hozzá csatlakozó koncra lesõ értelmetlenség pedig a zavarok, a felforgatás, végeredményében a mesterséges forradalom, rablás és gyilkolás alkalmáért küzd, amelybõl az irányítók a faj, a nemzet, az állam megdöntését, a saját céljaik hatalmát halásszák ki. Erre a célra tömegekre van szükség, amely ügyes szószátyároknak a kezében biztos játékszert és erõt jelent. Ezt a tömeget megszerezni a belsõ ellenség éppen az államvezetés és gépezet óriásivá fejlett bonyolultságát, a vágyak, a világbolondító jelszavak, a hazugság és meggyanúsítás, a jóhiszemûség vagy tudatlanság, az egyéni önhittség, a hiúság és nagyravágyás, valamint az arany erejének fegyvereit használja félj a többi önmagától hullik az ölébe. Jaj annak a fajnak, nemzetnek, kormánynak, amelynek vezetõi, tekintélyei, az ország értelmisége ezeket nem tudja vagy elfelejti. Késõn jön rá, hogy mély verembe esett, amelybõl nincs kiüt. Az ország, a faj, a nemzet a kormány vezetõinek a feladata elsõsorban jelszavak és más huncutságok megtévesztését kikerülve, mindezen, alattomos és végzetes aknamunkát idejében felismerni, értékelni, soha le nem becsülni, alkalmas és megfelelõ eszközökkel a népet felvilágosítani és a közvélemény tömegeit a nemzet, a faj és a kormány szolgálatába állítani, amely minden faj, vagy nemzetellenes törekvést csírájában elsöpör. Külön törvényekkel, intézményekkel és ha kell, rabulisztikus erõszakkal is minden olyan jelenséget idejében eltiporni, amely a faj és nemzet, az ország fönnmaradását vagy szabadságát a legkisebb mértékben is veszélyeztetni látszik.

A nemzet az ország vezetõségéhez hivatott kormánynak, ha a nemzet bizalmával

visszaélni nem akar, a faj, a nemzet leigázása, rabszolgaságba hajtása, vagyis a világuralmi törekvések szolgálatában álló "belsõ ellenség"-gel szemben meg nem alkudhat, s cselekvéseiben középutat nem választhat. Itt lenni vagy nem lenniről van szó. A faj és a nemzet csak kérlelhetetlen faji és nemzeti vezetést tûrhet meg, ha élni akar!
Az internacionálénak nevezett világuralomra való törekvést ma már többé tagadni nem lehet. Aki még nem tudja, kételkedik vagy lebecsüli, az vaksággal van megverve. Ennek a boszorkányos aknaszervezetnek látszólag világboldogító eszmékért, jogokért, haladásért és az emberiségért, üres jelszavak leple alatt küzdõ alattomos munkáját naponta látjuk, érezzük és szenvedjük. Ha régebben észhez kapni nem is tudtunk, ha a rejtett és mindig letagadott igazi végcél homályának hittünk is, a következményei a nemzet erkölcsi és anyagi süllyedésében mindig mutatkoztak, de megérteni nem tudván, hajlandók voltunk elmaradottságnak, mûvelõdés hiányának, világjelenségnek stb., stb. vigasztaló frázisoknak tulajdonítani s tehetetlenségünket elismerve, a világjelenségnek nevezett kórok igazi okait nem is kutattuk és megnyugodtunk az elkerülhetetlenben. Csak a csodás elõrelátással és minden eszközt szolgálatába állító szervezettségével mesterségesen csinált világháború rettenetes következményei adtak alkalmat a világ gonosztevõinek szándékos és rendszeres mûködésérõl megbizonyosodni. Aki a versaillesi, a neuyllei és trianoni békéket a Francia, az Angol, Amerika, Oroszország vagy más nemzet szempontjából tekinti, az mellékutakra téved, mert ezek mind - tehát Trianon Magyarországa is - nem más, mint a világuralomért harcoló internacionálé céltudatos, sok év óta ûzött és mûvészeti magaslatra kifejlõdött szervezete, munkájának a gyümölcse. A gyümölcsszedés pedig vagyis az anyagi és politikai hatalom kézhez vétele most a háború után kellene, hogy történjék.
A világuralom, a politikai erõ tényleges gyakorlásában és a gazdasági hatalom feltétlen birtokában nyilvánul meg. Az elsõ az összes népek feletti közvetlen vagy közvetett diktatórikus fizikai hatalmat, a második az "arany" a gazdasági hatalmat jelenti, a kettõ együtt a népek, a nemzetek és országok teljes rabszolgaságát, leigázását, a különféle alakban megnyilvánuló robotot, a kényszermunkát jelenti.
Ezt a hatalmat egy kézbe, egy fajba, egy nemzetbe egyesíteni az a mély, nagy, de gonosz gondolat, amely minden egyes ember, faj, nemzet vagy ország természetes jogai, jóléte, szabad és önálló élete ellen tör, miért is a világuralom Eris almájáért törekvõk a világ útonálló banditái.
Valamely ország politikai hatalmának kézhezvételére a világhatalomra törekvõ internacionalistáknak, határozott és biztos eredményeket elõidézõ, és ha védekezésre nem talál, elõbb-utóbb okvetlenül célhoz vezetõ csalhatatlan munkaprogramja van, amelyet más szóval "destrukció"-nak neveznek és amely a minden térben és irányban sok ezer éven át kifejlõdött, kialakult és jónak bizonyult meglévõ hit megrendítését és teljes lerombolását jelenti, hogy egy megálmodott bizonytalan elméletû, ismeretlen, vad erkölcsû új világrendnek adjon helyet, amely a világhatalom megteremtését és örökös fennmaradását volna hivatva biztosítani.
Ennek a rendszernek és programnak munkája az ember lélektanára, a népek szokásaira és a tömegek pszichológiájára van felépítve s éppen ezért a veszélyessége is megmérhetetlen. Innen van az, hogy alig észrevehetõleg, titokban, a lelkeket megmérgezve, feltartózhatatlanul halad elõre, mindig letagadható, a figyelem mellékes események elõidézése által róla elterelhetõ, a jelentõsége alig felismerhetõ és mindig lebecsülhetõ, a közvélemény nyilvánossága meg rászedhetõ.
A rendszer és a program nem rögtönös, talán idõ elõtti múló sikerekre, hanem lassú, de biztos és állandó és tetszés szerinti idõben felhasználható eredmények elérésére törekszik.
A munka, a segítõtársak (a beavatottak, a képviselõk, a vezetõk és a faji munkatársak) becsempészésével, megerõsítésével, a nemzet szokásainak, sajátságának látszólagos és ideiglenes felvételével, birtok és polgárjogok megszerzésével kezdõdik. Ezután a lelkeket megrészegítõ, rendszerint nemes jelszavak egész tömege repül a levegõbe, senki sem tudja

honnan, csak jön, terem. A nép a nemzet közvéleménye kezd lelkesedni a liberalizmus, demokratizmus, humanizmus, haladás, fejlõdés, mûvelõdés, szabadság, egyenlõség, testvériség, stb., ideális jelszavaiért, amelyek közt csak a faj és nemzeti érzés nem szerepel. Ezután jön és a jelszavakból következik a nemzeti egység, az összetartozás megbontása, az ezerféle pártok alapítása, a pártok egymás elleni válogatatlan és mérgezett fegyverekkel való gyilkos küzdelmeinek megindítása, melynél alig veszi valaki észre, hogy eredetileg nemes jelszavak természeti törvényekbe ütköznek, lehetetlenek és hogy azok a valóságban a gyújtogatók védõpajzsává váltak és a "turáni átok" kitalálására, a következmények alattomos áthárítására vezettek. Az így megmérgezett társadalomban most már, "a haladás", a civilizációs jelszavak alatt könnyû a nemzetköziség a világpolgárság, a más világnézetûek eszméjének és osztályának lábát megvetni, gyökeret fogni és magának létjogosultságot, polgárjogot, politikai és társadalmi mûködési teret szerezni, amelyben a "szabad" sajtó hatalma a fölsegítõ erõ. Most már könnyû a faji és nemzeti érzés kigúnyolására és a haza fogalmának kiirtására a harcot megindítani, a nemzeti erkölcsöket, a hitel, a vallást bemocskolni, a közélet, a politikai és történelmi tekintélyek tiszteletét lerombolni, a nemzeti történelmi múltat meghamisítani. A társadalmi közfelfogást, az irodalom, a mûvészet, a tudomány tanításait kigúnyolni és helyette erkölcsromboló újat becsempészni. Minden egyesületbe, intézményekbe, hatóságokba, iskolákba befémkõzni, elárasztani és a vezetést magához ragadni. Az ifjúság nevelése felett rendelkezni. A tömegvezetést kézbe szerezni. Könnyû most már az "arany" hatalmát, a megvesztegethetõséget hirdetni és terjeszteni, mindent hamis színben feltüntetni, megrágalmazni, újságokkal, szóval, provokálással izgatni, választójogot, sajtószabadságot, gyülekezési jogot követelni, katonaság, csendõrség, rendõrség, bíróság tekintélyét kikezdeni, zavarokat, elégedetlenséget kelteni, a parlamentben a kormányokat mellékeseményekkel foglalkoztatni, az államrendben való hitet megrendíteni, az általános romlást és elégedetlenséget a forradalomig fokozni, forradalmi légkört teremteni s kellõ pillanatban a politikai hatalmat - ha kell - erõszakkal is magához ragadni. Ezt a munkát keli az államokban a becsempészett munkatársaknak - a belsõ ellenségnek elvégezni.
Ez az aknamunka azonban nem volt még az országokban annyira érett, hogy a világuralom politikai hatalmának kézhezvételére a roham, a világháború és következései, eredményre vezethettek volna.
A világuralomra törekvõ internacionálé ugyanis, a destrukció nyílt és titkos aknamunkájával, évtizedek óta elõkészített világháború, nem volt más, mint ennek a világuralmi törekvésnek jól elõkészített és talán a végsõ gyõzelemre számító, legelsõ rohama, a gyümölcsszedés. Egy próbaper, amelybe egy kis számítási hiba csúszott bele, amennyiben az internacionálé elbizakodottan, túlságos optimizmussal ítélte meg a világhelyzetet. A népek hazafias erkölcse a vallás, a nevelés, az országok fegyveres ereje, a közgazdasági állapotok, a régi világrend lerombolása stb. stb. azonban még nem volt olyan fokú, mûit hitték és nem volt annyira ledestruálva, legyengítve vagy megsemmisítve, hogy a világroham teljesen sikerülhetett volna. A diktatórikus politikai hatalmat a népek nyakára ültetett szovjetköztársaságok formájában, csak az erkölcsök és társadalmi fejlettségben legelmaradottabb Oroszországban sikerült kézhez kaparintani, míg a többi fejlettebb nemzetek ezt a rohamot lerázták magukról. Sajnos a szovjet eszme gyengébb, ideiglenes formája, a Szociáldemokrata Köztársaság, több országban átmenetileg a lábát megvethette s a köztársasági szabados ábrándoknak polgárjogot szerzett, habár mindenki elõtt bizonyos lehet, hogy egy faj vagy nemzet tömeg vezetésére, csak egy népképviselettel korlátozott, formailag is alkotmányos, állandó és Öröklött államfõ a legalkalmasabb, mert mint már korábban említettük, nem a népek korlátlan eszményi szabadsága, mely a köztársaságban is csak frázis és fantázia, hanem az állam fennmaradása és a polgárok élet- és vagyonbiztonsága a fontos. Ebben a monarchikus államformában mindenki megtalálja a saját életfeltételéhez szükséges mértékben a

szabadság, egyenlõség és testvériség annyi visszaélésre okot adó, boldogító eszméit is. A politikai világhatalom kézhezvételét tehát teljesen sikerültnek nem tekinthetjük.

Annál jobban sikerült a gazdasági világhatalmat az. arany, a pénz és a világ gazdasági gócpontjait behálózó börzék és bankok útján birtokba keríteni. Ma már nincsen nemzet vagy ország, amely a börzék és bankok nemzetközi hatalma, tehát akarata, vagy mondjuk így, parancsa ellen cselekedhetnék.
A recept igen egyszerû: A renitens ország pénzét mesterséges eszközökkel a börzék és bankok útján szándékosan akkor rontják le, amikor akarják. A pénzérték hanyatlásával megkezdõdik az ellenõrizhetetlen mértékû drágaság. Akinek bármily csekély pénze van, igyekszik tõle szabadulni, ami a végeredményben különféle közvetett utón mind a börzék és bankok kezébe jut. Megkezdõdik a nép megélhetési küzdelme. A munkabér nem elég, a gyárak, a vállalatok, az ipar, a termelés nem bírja, a munka szünetel, aki akarna sem dolgozhat, eladja minden értékét még néha gyermekét is, az öngyilkosságok, családirtások napirenden vannak, beáll az éhínség réme. a lázadás, a forradalom, a rablás, a gyilkolás és a nemzet, az állam kegyelemért (külföldi kölcsönért) könyörögve, teljesen kirabolva és kifosztva, a néposztályok és tekintélyek koldulva, tehetetlenül, a gyõzõ Internacionálé világhatalmának lábai elõtt fetrengenek. Ezután jön a kegyes "szanálás", az "ellenõrzés", a politikai megkötöttség, a B) lista, a nemzet világháborús hõseinek, nyugdíjasok, rokkantak, özvegyek, árvák szégyenpadra helyezése és kigúnyolása, valamint a nemzeti önérzet meggyalázása, a megbírhatatlan adók, hogy az állam fizethessen s hogy polgárai ne maguknak, hanem idegenek javára dolgozzanak, vagyis a leigázás és rabszolgaság. Ma már nem szokás egy faj vagy nemzet munkabíró férfiait és asszonyait Babylonba hurcolni, hogy ott dolgozzanak és gyermekeket szüljenek, elég ha az állam pénzét megrontják, azután bizonyos idõ múlva két vagy több férfi leül egy zöld asztalhoz és megszerkesztik Trianon után Genfet vagy Locarnót, hogy az illetõ állam 50 vagy 100 évre görnyedõ rabszolgaságba és koldusnyomorba süllyedjen.
így rabolták ki, így kergették szégyenbe, nyomorba, rabszolgaságba Németországot, Magyarországot és többé kevésbé a többi úgynevezett "legyõzött" országot, amelyek a nemzetközi pénzpiactól magukat el nem vonták, vagy nagy kivitelük miatt el nem vonhatták.
Ugyanezen recept szerint került most nem a nyerõ, hanem a gyõzõnek keresztelt és engedetlen Franciaország is, a gazdasági világhatalmat gyakoroló Internacionálé B-listájára. Mikor fog kegyelemért könyörögni nem tudjuk, de élõ példája annak, hogy a gazdasági leromlást nem lehet - amint a felelõsek és érdekeltek szerelik - a "háború" következményének feltüntetni, mert akkor Angolországnak, Amerikának, Svéd, Dán, Norvég, Cseh, Oláh, S.H.S. stb. királyság teljes gazdasági leromlásának is be kellett volna következni, ha ez nem a gazdasági világuralmat gyakorló internacionalizmus pinceszövetségének csodálatosan szervezett, szándékos aknamunkája lett volna.
A koncepció nélküli, rövidlátó államférfiak ilyen kifogásai csak a felelõsség elhárítására és a naiv tömegek megnyugtatására szolgálnak. A háborúknak soha sincsenek olyan nagymértékû romboló gazdasági következményei, amelyeknek okvetlen be kell következni; csak a gyámoltalan és tudatlan állam-vezetés leplezi ezzel önmagát és ejti az országot idegen rablók prédájául, martalékául.
Érdemes elgondolkozni ezen az egyéni és tömegpszichológiára rettenetes furfanggal és logikával felépített rendszer fölölt, amely a világpolitikai és gazdasági halaimat volna hivatva egy faj szolgálatába állítani.
Lásd a Talmudot. - A targum Jerusalmi (ad Mos. 44-10.) szerint: "Juda házából származó Messiás megöli a királyokat és uralkodókat, pirossá festi a folyókat a legyilkoltak vérével, (láttuk a kommunizmus alatt) köpenye fehér lesz a leolt vitézek zsírjától s ruhái azok vérével lesz befecskendezve. Azonban, hogy a zsidóknak ne kelljen goromba munkát

végezniük, néhány nochrim (idegen) azutánra is meg fog maradni, hogy a zsidóknak szolgája legyen".
Ugyanott : a Sabbath 120 a) lap, Synchedrin 88. b) lap és 99. a) lap mondják: "A Messiás majd visszaállítja a zsidó királyságot és szolgálni fog neki minden nép. minden király. Ugyanezzel kapcsolatban a Mayene-Jes 7-1. lap, Aburbanel masni. J. 49. a) lap c) lap mondja: "Elõbb azonban óriási harc fog kitörni, melyben a népek kétharmada elvész". (Bekövetkezett a világháborúval, amely zsidó világtörekvések mesterségesen elõidézett korai rohama volt a késõbbi kommunizmussal együtt a mai keresztény világrend ellen.)
Ugyanott : a Jebamoth 24. b) lap, Aboda Zára 3. b) lap, Abar-banel-masm. J. G5. lap, Bechai 85. c) lap, Zerorham 125. b) lapok mondják: "Akkor minden nép felveszi a zsidó vallást, de a keresztények ennek a kegyelemnek részesei nem lesznek, hanem ki fognak irtatni az utolsóig".
Ezt a fontos jegyzetet az egész könyv olvasásánál szem elõtt kell tartani, mivel a benne foglaltak kiegészítik a biblia és Mózes törvényeiben található világuralmi törekvések kinyilatkoztatásait, az "ígéretét". (Szerzõ.)
Ez a rendszer az egyes országokban azonban csak a faj, a nemzet és az állam bizalmába belopódzott, a polgárokkal együtt élõ segítõtársak kikémlelõ, áruló, titkos, vagy a kockázat határain belül esõ nyílt, túl merész munkájával juthat eredményre. Ezek a segítõ társak a belsõ ellenség, amely minden faji, nemzeti, vallási, vagy hazafias gondolatnak ádáz gyûlölõje, mert csak ez az egyetlen ellenméreg az, amely munkájukat csírájukban képes megfojtani.
Nálunk az országban, a magyar fajban rejlõ veleszületett békeszeretet, bizalom, sõt hiszékenység, idegenek iránti lovaglás türelem és vendégszeretet, szabadság és jogtisztelet egyenesen kihívta az internacionális világszövetség által nyakunkra küldött segítõ elemek - a belsõ ellenség visszaélését. A magyar nemzet testén élõsködõ idegen fajú belsõ ellenség tagadásait, hazugságait, álarcát, "más világnézetû"-nek leplezett alakoskodását ártatlan faji sajátságnak tulajdonították s minden leckepénz ellenére még ma is nagy pártja akad azoknak, akik a faji liberalizmus, faji demokratizmus, faji humanizmus, faji sajtószabadság, faji választójog, faji szocializmus, faji pacifizmus, faji szabadság, testvériség, egyenlõség, mimikri-hazafiság stb. stb. áruló, orgyilkos tõrdöféseiben ártatlan, más világnézetû ellenzékieskedést lát és talál, nem pedig alattomos, ocsmány merényletet a faji és nemzeti állam polgárainak élete, vagyona és szabadsága ellen. Ezért volt nálunk a belsõ ellenség munkája szinte akadálytalan és korlátlan. Ezért volt államvezetésünkben sok évtized óta a faji és nemzeti gondolat megölve, amelyhez szerencsétlen osztrák házasságunk is hozzá járult, ezért züllött feltartóztathatatlanul az esés törvénye szerint a régi magyar erkölcs abba a mélységbe, amelybõl a Kun Bélák és Szamuelli-ek virága nõtt ki. Ezért volt könnyû 1918 novemberében, a hadsereg, a nemzet az ország szétesése. Ezért lett Trianon. Ezért lett az immár 10 éves nyomor és szenvedés. Ezért dolgozik a nemzet idegenek számára. Ezért esett a magyar nép idegen rabszolgaságba.
Nem volt sehol senki, aki a belsõ ellenség titkos rombolásának gátat vetett volna.
Hiányzott évtizedeken keresztül az
1848-49-es erõs faji és nemzeti érzés kormányvezetése, megölte a Tiszák és az utánuk jövõ kormányok idegen faji liberalizmusa, Faji demokráciája és a szociáldemokrácia nemzetközi elemeinek tûrése és politikai polcra emelése, a más világnézetûek osztályának, a belsõ ellenség- létjogosultságának hallgatólagos, gyáva fölismerése.
Ez a nemzet testén élõsködõ, minden nemes erkölcsül megmételyezõ nemzetközi fajzat, titokban becsempészett romboló, úgynevezett más világnézetével, szabad sajtójával, szennyes irodalmi termékeivel és szabadon vallott és szabadon követelt perverz erkölcsével 50 év alatt megõrölte, megölte a régi becsületes, hagyományos õsi magyar erkölcsöket, magyar büszkeséget, magyar önérzetet, egységes nemzeti hitet, összetartást, állandóan üldözött, kigúnyolt és amennyire lehetett, kiirtott minden faji és nemzeti érzést,

igyekezett meggyilkolni minden hazafiságot. Minden alkalmat felhasznált a keresztény vallás krisztusi tekintélyének a lerombolására, az egyházi vagyon elrablására, a papok le alacsony Hasára, az iskolából a vallástanítás kiirtására, sõt hallatlan merészségében bemocskolta a templomokat és kidobta a magyar tudományegyetemrõl a keresztet is.
A magyar igazságszolgáltatásnak eddig hozzáférhetetlen temploma ellen merész ostromot indított azáltal, hogy a magyar bírót meggyanúsította, szívósan és nyilvánosan megrágalmazta, hogy azt a magyar büszkeséget, mint egyetlen megmaradt nemzeti értékünket kikezdje, devalválja és megsemmisítse.
Õk azok, akik a magyar bírói karba magukat becsempészték és a világ közvéleményében nemzetközi dicséretekkel agyonreklámozott, olyan büntetõtörvénykönyvet erõszakoltak a nemzetre, amely ezer ajtójával inkább a bûnösök védelmezõje, mint üldözõje s az ügyvédi rabulisztika, faji ravaszság érvényesülésének, a fekete fehérre mosásának, a betû és formákhoz való ragaszkodással, a jogi kalózkodásnak valóságos indián szabad vadászterülete, hogy a Károlyiak, Kun Bélák, Kobozok, Vágiak, Rákosi Mátyások, Bacherek stb. is a siker minden reményével kereshették becsületüket, hazafias gentlemanségükkel. Váltóhamisító hamisbukó gründerek, kereskedõk és szenzálok, kik tíz és százezrekkel károsítanak meg másokat, rendesen négy-öt hétre, nagy ritkán hónapokra kerülnek a hûvösre; de egy lopott malacért már 5 évet is adtak az új büntetõ törvénykönyvnek Talmud-befolyásolta "Csemege §-ai". - (Lásd Istóczy Gyõzõ "12. röpirat" 1882. február 15. szám 9. 1.)
Õk azok, akik a háború legforróbb idejében állandóan folytatták a titkos gyûléseket:, az ország területén felváltva rendeztek a sztrájkokat, a kaszárnyákban bujtogatták a katonákat, a szökevények és a frontkerülõk túlnyomó része közülük került ki, a hazájuk- és testvéreikért vérzõ hadsereg megrontására Õk találták ki a papírbakancsokat, az élelmiszerhamisítást, az itthon szenvedõk kiuzsorázását, a csalást, a kifosztást. Õk találtak módot a harcok alatt Svájcban az ellenséggel konspirálni, kémszolgálatot teljesíteni. Õk terjesztették a rémhíreket, sajtójuk meg a hazugságokat. Az õ képviselõik ordítottak a magyar parlamentben, a szólásszabadság jogcímén az egész világba az ellenségnek szóló üzeneteiket, õk azok, akik a rend-, az élet- és vagyonbiztonság legfõbb oszlopait, nemzetölõ munkájuk sikerét azonban veszélyeztetõ nemzeti hadseregünk, csendõrségünk és rendõrségünk intézményeit nyíltan, de még inkább titokban, izgatással régi idõk óta állandóan támadják és üldözik, hogy tekintélyüket lecsökkentsék, õk azok, akik újabban a nemzet jövendõ feltámadásának, egyetlen biztos reményeinknek, a hazafias nemzeti egyesületeknek, a cserkész- és levente-intézményeknek és a numerus claususnak hadat üzentek; ellenük ádáz gyûlölettel viseltetnek és képviselõikkel a parlamentben, szemérmetlen, nemzetáruló, nyílt támadásaikkal megsemmisíteni igyekeznek csak azért, mert ezek hazafias, faji és nemzeti csalhatatlan védõfegyvereink.
A világuralmi törekvések érdekében a nemzet belsõ ellenségeinek - az úgynevezett más világnézetû éknek - ez a szédületes, nyílt és titkos aknamunkája, nálunk békében és háborúban, de különösen háborúban és a mai csendes háborúban is állandóan és szabadon akadálytalanul folyt és folyik.
Más nemzeteknél, mint a francia, olasz vagy belgáknál, ha a háborúban valaki akár a közéletben, akár a parlamentben a nemzetnek káros vagy károsnak tetszõ cselekvésre vágj-hangra nyitotta a száját, a börtöntõl, golyó- vagy akasztófától nem igen tudott menekülni. (Caillaux, Bolo basa stb.), a kémek ellen pedig mindennap valóságos hajtóvadászatokat tartottak. Hogy az illetõk mentelmi jog alatt állottak-e vagy nem, az mindegy volt, elsõ volt a faj, a nemzet és az ország érdeke. Nálunk Magyarországban a nemzetközi világszövetség sajtójában, nyílt helyeken, gyûléseken, parlamentben szemérmetlen vakmerõséggel és nyíltan izgattak, a kémek tömegei szabadon jártak-keltek, a Károlyiak, Kunfiak, Diener Dénesek stb. megszámlálhatatlan gonosz árulói a nemzetnek, nem is nagyon titkolva tetszés szerint utazgattak a nemzetközi kiküldöttekkel vagy az ellenséggel

Genfben, Zürichben vagy másutt összejátszó tárgyalásra, a szociáldemokrata vezérkar a bányákban központi kiküldöttekkel rendezte, majd itt, majd olt, a sztrájkokat, a kaszárnyákban a titkos izgatásokat, más világnézetûek úgyszólván permanens deputációinak egész tömegei jártak-keltek naponta ide-oda a földosztás, a választójog, a sztrájkolok, a nyomor, sõt egyesek állítólagos igazsága stb., stb., mesterségesen elõidézett alkalmak ügyében, hogy a parlamentben világgá kiálthassák és elhitessék belsõ züllöttségünket vagy ellenálló képességünk meggyengülését. És mindezt a csak halványan rajzolt áruló munkát az illetõ kormányok - a kivételes törvényekkel a kezükben, - mintha nem is õket, az országot, a fajt, a nemzetet érdekelné, látszólag fölényes, nyugodt méltósággal tûrték!
Egy faj, nemzet vagy ország vezetõségének ennyi hiszékenysége, türelme, ködös tétlensége és gyáva megalkuvása mellett, a világuralmi törekvések elõõrseinek a más világnézetû belsõ ellenségnek munkájában, a faj- és nemzetárulásban mérföldcsizmákkal kell elõrehaladnia.
Hogy ne volna ilyen tehetetlen nemtörõdés és gondatlan vezetés melleit egy országban ok nélküli, a népben, a nemzetben nem gyökerezõ, forradalomnak feltüntetett és elkeresztelt közönséges rablólázadás? Hogy ne jutna ilyen vezetés mellett egy faj, nemzet vagy országban az uralom szabad rablók, haramiák, gyilkosok vagy szép néven nevezett demokraták, proletárok és a kommunizmus kezében? Ez nem más, mint a nemzetek biztos faji és nemzeti vezetésének, a legitimitásnak megsemmisítése, a szép formába öltöztetett szovjet vagy nem szovjet köztársaságok megteremtése, a demokratizmus jelszava alatt beadott méreg által világuralomra jutott diktátorok tyrannizmusa, a faj, a népek, a nemzetek rabszolgasága, nyomorúsága és halála. Hogy ne lenne egy ilyen vezetésû országban Trianon, sírás és jajgatás késõ bánata!
A történelem a múlt kimeríthetetlen kincse azért van, hogy abból tanulni kell. Amelyik faj vagy nemzet vezetõi, ha különben becsületesek, nem tanulnak vagy nem képesek tanulni, az a nemzet elõbb-utóbb elveszett, mert ne áltassuk magunkat, a múlt folytonosan megismétlõdik. A világuralomra való törekvések titkos aknamunkái a nemzetek belsõ ellenségei részérõl megszûnni sohasem fognak s ennek rohamai kedvezõ pillanatokban meg fognak ismétlõdni.
Csak nagyképû frázis- és jelszógyártók állítják, hogy egy faj vagy nemzet pusztulásának oka a nép sajátsága. A nép csak tömeg és a pusztulásokért egyedül csak mindenkori vezetõik felelõsek. Egyetértés, összetartás, egyenlõség, testvériség, szabadság stb, sehol a világon nincs, mert nem lehet, s ezért csak tömegfélrevezetõ, hamis frázisok! Egyedül a faj vagy nemzet tömegvezetõi, azok ébersége, erélye és hazafias becsületessége, gazsága, tudatlansága vagy tehetetlensége léteznek.
Ezek a reális igazságok.
A faj vagy nemzet tömegvezetõinek kötelessége korlátot szabni idejében mindennek, ami a faj vagy nemzet tehetetlen tömegét vakon, a fejjel a falnak rohanni nem engedi. Ezeknek erre megvannak az eszközeik a nemzettõl nyert hatalomban és ezért felelõsek mindenért a faj vagy nemzet sorsában.
Sajnos a magyar faj és nemzet sorsában az utolsó 50 esztendõben a vezetés hamis, helytelen irányban folyt. A világjelenségnek szándékosan feltüntetett hazug jelszavak egész tömege vezette félre. Ezt az irányzatot a kormányok hagyományként adták kézrõl-kézre a kormányoknak, A belsõ ellenség szabadon dolgozott, hirdette az elégedetlenséget és az egyenetlenséget társadalomban, vallásban, politikában, de annál jobban kiabálta az összetartást, testvériséget, turáni átkot stb., hogy a szándékosságot magáról elterelje. Arra ébredtünk, hogy a vége világháború, lázadás, rablás, gyilkolás és Csonkamagyarország, az is idegeneknek dolgozó rabszolganép lelt, A felelõs kormányok sorozatából - sajnos csak az utolsó napjaiban - egyedül Tisza István látta meg a nagy hibát, az igazi okokat s a legbizalmasabb barátai elõtt õ mutatott a belsõ ellenség munkájának

eredményére, hozzátéve, hogy: "csak még egyszer jusson uralomra, eltiporja õket." Késõ volt! Néhány nap múlva, a sors gúnyjára rendíthetetlen liberális és demokrata hitéért éppen õ volt a legelsõ, aki mártír-halált szenvedett.
Csak tegnap történt az egész világ szeme elõtt, hogy a nemzet mártírjait gyilkolták, a pincékben rakásra ölték és fojtogatták a Dunába, de az ország belsõ ellenségei hazudnak, tagadnak, közösséget nem vállalnak, magukról mindent elhárítanak és szemérmetlenségük annyira megy, hogy hangosabbak mint valaha, hogy nemzetromboló munkájukat folytathassák.
És a nemzet felelõs vezetõi nem tanultak s úgy látszik nem is akarnak tanulni vagy nem tudják hinni azt, amit Tisza István már meglátott. Az ország, a nemzet vezetését kezében tartó kormány 9 minisztere közül, egy-kettõ kivételével, mind a múlt kísérlete, megcsontosodott liberalista, a faji és nemzeti érzés halovány nyomaival, a más világnézetû belsõ ellenség és a világuralmi törekvéseknek legtöbbször öntudatlan cimborái. - Munkatársaik a saját képükre teremtett mamelukhad, legtöbbször minden meggyõzõdés nélkül, akik közt a vagyonszerzés kelevénye, hol itt, hol ott, napról-napra hízva és kövéredve buggyan ki. És ami ki nem buggyan? - A parlament úgynevezett egységes többségi pártjának 60-70%-a az ország süllyesztõ régi szabadelvû és munkapártjának gondolkodás nélküli, mindenre kapható liberális maradékából toborzódott össze. A nemzet belsõ ellenségeinek elvileg kielégíthetetlen csoportját meghívták a parlamentbe, hogy ott a mentelmi jog védelme alatt garázdálkodva, : ellenzék" cím alatt ordíthassák világgá faj-, vallási- és nemzetgyalázkodásaikat és a nemzet képviseletének csapszékké való lealacsonyítását. A nemzet rövidlátó vezetõsége pedig védekezés helyeit beugrott és behódolt a nemzetközi világuralmi törekvések politikai és gazdasági sötét befolyásának és ellenõrzésének. A nemzet szívverését képviselõ fõváros vezetõsége munkatársaival együtt kicsinyített fotográfiája az ország kormányának. A törvényhatóság bizottsági tagjainak blokkszerû többsége liberális, demokrata és radikális elemekbõl, a faj és nemzet belsõ ellenségeibõl áll, akiket csak ad hoc megalkuvásokkal lehet némiképpen ellensúlyozni. Akiknek befolyása a nemzet és város gyenge vezetõségét önmegalázásra kísértik, a világuralmi törekvések külföldre szökött magyarországi exponensét, aki egy külföldi újságban életének még utolsó óráiban is (bocsánat a kifejezésért) valósággal szemközt köpte azt a nemzetet, amely neki hazát, kenyeret, díszt és szerepet adott és akirõl nekrológjában még a nemzet legnagyobb újságírója, az ország büszkesége sem tudott mást megírni, minthogy egyénileg "jó ember volt", akirõl senki sem tudja, hogy valaha a nemzetnek, a hazának, az országnak, a fõvárosnak bármi parányit is használt volna. Akirõl a nemzet nagy közvéleménye Csak gyûlölettel, megvetéssel, sõt merényletekkel kapcsolatban tudott beszélni, ennek az embernek tragikusan elhalt holttestét mint egy Rákóczi vagy Kossuthét, városi díszautón hozatta haza és fejedelmi pompájú köztemetést rendezett neki s talán még szobrot is emel!
Hát ezek azok a kezek, akikre a nemzet vezetése bízva van?!
Egyszóval a nemzet vezetõi nem tanultak, nem okultak a múltból, folytatják olt, ahol elhagyták, a szabadság, egyenlõség, testvériség, a haladás, a humanizmus, a liberalizmus, demokratizmus, radikalizmus ezerféleképpen értelmezhetõ, mindent leplezõ lobogója alatt. Mennek vakon tovább azon a faj és nemzet belsõ ellenségeinek gonosz kelepcéivel és hazug leplezéssel kikövezett utón, amelyen a nemzet már egyszer elbukott és újra, véglegesen el fog bukni, ha a vezetõk meg nem fordulnak, vagy le nem térnek róla.
Más, új életet kell kezdeni a faj, a nemzet vezetésében.
Az egyiptomi piramisok egyes kövekbõl, a hatalmas épületek apró téglákból épültek fel. A nagy vagyonok fillérek halmazatából állanak. Apró korallok szigeteket építenek. Az épületben a részecskék a legfontosabbak. Ha a részecskéket ápoljuk, az épület mindig erõs marad, ha azokat elpusztítjuk vagy pusztulni hagyjuk, minden alkotás összedõl.
A. fennálló, sok ezer év óta kialakult világrendnek, a népeknek, nemzeteknek és

országoknak is pusztulni kell, ha azokat a részecskéket nem õrizzük, féltékeny gonddal nem ápoljuk, amelyekbõl felépültek, tehát a nemzeteknél nem szabad elhanyagolni a nép nemzeti érzését, fajút és vallását.

A világuralmi törekvések jól ismerik a részecskék megváltozhatatlan örök törvényeit s a fennálló világrendet, népeket, nemzeteket és országokat tehát alkotó elemeiben támadják meg.

Még a támadó szervezete is e részecskék, az országok és nemzetek belsõ ellenségeinek részletmunkájára van alapítva.

A nemzet és ország vezetésében is a nemzet, az országalkotó fontos részecskék, tehát a nemzeti érzés, a faj, a vallás megvédelmezésére, fejlesztésére és állandó ápolására kell a súlyt helyezni, nem a türelem, nem az összetartás, nem az egyetértés, nem az egyenlõség, nem a szabadság, nem a testvériség, nem a megalkuvás és jóhiszemûség lehetetlen naivitásainak örökös prédikálására.

A nemzet és az ország testén alattomosan rágódó férgeket, a világ poloskáit, a belsõ ellenséget kell legelõször kiirtani, elpusztítani. Nem bunkóval, mert egy-kettõ megbújva még megmaradhat és újra szaporodhat, hanem ciánnal vagyis egy minden más világnézetû munkáját lehetetlenné levõ, kipusztító, megalkuvás nélküli kérlelhetetlen erõs keresztény, nemzeti és faji vezetéssel. A nemzet, az ország az tehetetlen tömeg, a vezetõinek, a nagyjainak és kormányoknak kell cselekedni, nem frázisokat prédikálni, tûrni és megalkudni a hatalom megtartása céljából.

A belsõ ellenség ciánja a numerus clausus. Nem kis izgató adagokban mint az egyetemi megszorítás, hanem az egész vonalon. Nem a vallás, felekezet, hanem az idegen faj is más világnézet miatt! Egy országban másnak, mint a nemzetalkotó fajnak és nemzeti érzés világnézetének érvényesülni nem szabad, még akkor sem, sõt különösen akkor nem, ha az illetõ reprezentáns különben elméjével, tehetségével és rátermettségével az átlagos mértéket túl is haladná. Az, hogy bárki egyénileg tehetséges, okos ember, de más világnézetû, érvényesülésre a nemzet rovására, nem lehet ok.

Az érvényesülés mértékének az erõs, megalkuvás nélküli faji, nemzeti és keresztény érzésnek kell lenni. A többi világnézetûnek nem lehet, nem szabad szerepének lenni egy élni akaró országban. Ennek a nemzeti mértéknek azonban nem abban kell megnyilvánulni, hogy ki mit hirdet vagy fogadkozik magáról, hanem cselekvésben. Aki faji, nemzeli és keresztény érzésû cselekvésben gyanús, annak a nemzetben nincsen helye. Annak, legyen az magyar, germán, szláv, katolikus, református vagy zsidó, úr, paraszt vagy munkás, el kell tûnni a nemzet életének színterérõl. Annak faj és nemzetvédõ numerus claususok és mennydörgõs mennykõ, az irtó ciánkáli az ellenmérge! Itt nem lehet megalkudni!

Ezt a ciánkálit azonban nem szónokolni kell, hanem keresztény lélekbõl fakadó cselekvéssel, törvénymódosításokkal, szabályrendeletekkel és azok becsületes végrehajtásával, gyors és szorgalmas közigazgatással, társadalmi mozgalmakkal intézményesen kell a nemzet javára a politikai, a gazdasági, a társadalmi és mûvelõdési élet terén biztosítani.

Ha majd a nemzet vezetõi és nagyjai lehetetlenné teszik a faj-, a nemzeti- és keresztény-érzéssel ellenkezõ más világ-nézetûeknek, a belsõ ellenségnek kizsákmányoló megélhetését és. érvényesülését, akárhogy ordítanak vagy gyalázkodjanak is, menekülni fognak innen és meg fog szûnni faj- és nemzetrontó munkájuk is, a világuralmi törekvések pedig az országban elvesztik képviseletüket és segítõtársaikat. A külsõ ellenséggel majd csak megbirkózunk valahogy.

Magyarország feltámadásának legelsõ alapfeltétele a belsõ ellenségtõl, a világuralmi törekvések segítõtársaitól, az idegen, más világnézetû kémektõl és azok nemzetgyilkoló munkájától való megszabadulás.

Végig kellett vezetni az olvasót azon az eszmemeneten, melyben megtalálja a megváltozhatatlan természeti örök törvények által parancsolt forrást és gyökér szálakat, melyekbõl egy nemzet vagy állam vezetésének elemei és vörös fonala: a faj és nemzet védelme következetesen fejlõdik.
Rá kellett mutatnunk azokra a veszedelmes következményekre, amelyek szemünk elölt folynak le és amelyek akkor, olt, és abból erednek, ha e természeti törvények által megparancsolt és általuk zsinórral kimért egyenes útról a faj- és nemzetvédelem elemi útjáról valamely nemzet vezetõi letérnek vagy letéríthetnek.
Meg kellett jelölnünk azt a módot is, amely egyedüli védekezés a nemzetrontás ellen és nem ismer, nem ismerhet sem humanizmust, sem türelmet, sem haladást, sem kultúrát, sem külföldet, a legkevésbé pedig megalkuvást vagy középutat.
Rá kell ezekre mutatni minden más elõtt, mert a "tömeg", legyen az nemzet, közvélemény, gyülekezet, vagy olvasóközönség, az tehetetlen, önálló gondolkodásra képtelen, pillanat-hatások alatt áll s az alapigazságot meglátni nem tudja, de nem is keresi, még ha arra ideje volna is, ki van szolgáltatva a vele bánni tudó, ügyeskedõ, rendesen hiányos képzettségû, szószátyár, csûrcsavaró izgatóknak vagy akarnokoknak s a benne rejlõ hatalmas, mindent elsöprõ tömegerõ annál veszedelmesebb, minél hamisabb, hazugabb az az irány, amelybe terelik.
A tömegnek tudni kell, hogy a faj, a nemzeti és keresztény érzés örök törvényebõl kell egy országban minden gondolatnak vagy cselekvésnek fakadni, a többi mind mellékes, másodrendû dolog.
De rá kellett mutálnunk azért is, mert a mai kulturált, "nyugati" hamis levegõben biztosra kell venni, hogy az olvasó elé terjesztett mondanivalóinkat a belsõ ellenség meg fogja gyanúsítani és meg fogja rágalmazni: hogy az politikai pártállás érdekében, vagy éppen, más vallásfelekezet ellen való támadás érdekében íródott. Elõre kijelentjük, hogy ez nem felel meg az igazságnak! És ha a továbbiakban mégis ilyen látszatot kellene, akkor az okot nem a mi közömbös tárgyilagosságunkban kell keresni, hanem a meg nem cáfolható valóságban.

A világuralmi törekvések

Nem új gondolat a világ népei fölölt uralkodni, mert ez nem jelent mást, mint a világ hatalom birtokosai számára dolgozni és szolgálni, minden fölött tulajdonjoggal rendelkezni, élet és vagyon fölött uralkodni. A nagykutya és kiskutya természeti törvényszerûségét, az erõ hatalmát élvezni a legyõzött gyengébb fölött.
A világtörténelem, mióta történelemrõl beszélhetünk, egész a mai napig tele van hódítókkal, akik a legyõzött népek ifjait, leányait, asszonyait elhajtották, hogy dolgozzanak, munkásokat és katonákat szüljenek, vagy újabban adózzanak.
Hogy az erõ hatalmának kiterjesztése és a rabszolgaság állapota meddig terjed, azt a hódító ereje és a "Világ"-ról vallott ismeretfogalmak határozták meg.
Hajdan egy Nabukodonozor, Egyiptom, Cyrus, Nagy Sándor, Róma, Attila, Arabs, Spanyol stb. világuralomról írtak. Ma mindeneseire csak, ha már legalább egy vagy több világrészre is kiterjedõ hatalomról van szó, lehet "Világuralomról" beszélni.
A világhatalom az kívánatos. Mert dicsõséget, gazdagságot, kényelmet, élvezetet, gondtalanságot, henye életet és önkényes parancsolást, hatalmat jelent, a munka, élet és kenyérküzdelmek, szenvedés, nyomor, nélkülözés és megalázó szolgasággal szemben. Hogyne törekedett volna rá egy nép, ha tehette! Fog is törekedni mindig, míg erõs és gyenge lesz a világon.
A régebbi világuralmi törekvések megvalósítása fizikai eszközökkel, tömegerõvel,

fegyverekkel, a hõsiesség és vitézség romantikájával; nem mûidig igazságos ugyan, de becsületes, nyílt harccal ment végbe.
Minthogy ezek az eszközök azonban sok ezer év óta csak idõnként és rövid egy-két emberöltõre vezethettek eredményre, az újabb világuralmi törekvések szellemi térre terelõdtek át, amely fõképp a politikai és gazdasági téren bonyolódik le, míg a fegyverek mérkõzése csak az utolsó rohamra van fenntartva, ha szükségesnek látszik.
Az eszközök ezen változata pedig nemcsak több állandósulást, hanem azt is jelenti, hogy a számbelileg gyengébb, de szellemileg ügyesebb vagy erõsebb nép is eredményre való kilátással törekedhet a világuralomra, annál is inkább, mert a régi nyílt fizikai küzdelem területe is átváltozott, láthatatlan, titkos ismeretlen utakon minden titkos egyesülést, cselszövést, csalást, ravaszságot, intrikát, furfangot, rágalmat, képmutatást, félrevezetést megengedõ és elõsegítõ, lélektani és erkölcsi területekre.
Amelyik nép ezekben a tulajdonságokban a leggazdagabb, az lassan, de biztosan, kis számaránya mellett is, minden fizikai erõ ellen gyõzedelmeskedhet.
Ha sorra vesszük a fajokat és nemzeteket, egyetlenegyet sem találunk köztük, amelyik ezekben; a keresztény erkölcsök által megvetett tulajdonságokban zsidó, szemita vagy chaldeus fajt csak meg is közelíthetné.
Lásd: Sión bölcseinek jegyzõkönyvei 30, 33. lapon. 1-sõ sz. jegyzõkönyv.

Ha a világ bármely táján, bármely formában, szellemi gonoszságról van szó, az biztosan ehhez a fajhoz tartozik vagy ezzel a fajjal hozható kapcsolatba. Ha ámításról, hazugságról, képmutatásról, szószegésrõl, alakoskodásról vagy bármily csekély sérelemnek túlozásáról vagy elferdítésérõl s a világba ordításáról van szó, akkor nem igen kétséges, hogy az a zsidó faj, mert ki tudna jobban ordítani és magát szegény üldözött fajnak hirdetni mint a...zsidó! de csak saját érdekében és ártatlansága bizonyítására.
Még tartottak a világuralmi törekvések harcai a legrégibb ókori szomszéd népekkel és habár az Ószövetség, a Biblia és a próféták tanúsága szerint a kegyetlenség, pusztítás és népirtás terén a zsidó nép túltett minden vad hódítón és Dzsingisz kánon is, a zsidók igen korán észrevették, hogy fegyverrel és a népek kiirtásával igazi világuralmat teremteni legfeljebb csak ideig-óráig lehet. De királyaik, vezéreik és fõpapjaik azt is igen jól tudták, hogy fajukat, a hihetetlen és mindenki által lehetetlennek gondolt gonosz erkölcsökben egyetlen nép sem múlja felül, ezért a saját fajukban keresték és látták azt a népet, mely a faji, erkölcsi tulajdonságok legyõzetlen titkos erejét, ha még szükséges, a fegyverek erejével párosítva, a világuralmat megszerezheti.

Lásd: Mózes II. könyv XXXII. rész 22. pont. "Felelé Áron: Ne gerjedjen fel az én uramnak haragja: tudod hogy e nép igen gonosz. (9. vers) Mózes V. könyve, IX. rész 22. "Emlékezzél meg a te szolgáidról, Ábrahámról, Izsákról és Jákobról, ne nézzed e népnek keménységét és istentelenségét és bûneit."

Ezért tanították, nevelték a zsidó nemzetet az átélt szenvedésekért a bosszúra és tettek az "Úr" szájával örök idõkre a vallásban ígéretet, hogy "ti uralkodni fogtok a világ összes népei fölött". És ezért várják a vallás, a fanatizmus, a vakhit erejével az új "Messiást", aki a "bosszút" és "hatalmat" az "ígéretet" hozza. Ezért szent nemzeti ideálja, szorgalma, életének munkássága, kifelé tapasztalható látszólagos összetartása, életének végcélja Izraelnek a vallás parancsolta "bosszú és a hatalom", a világ minden más népe fölött, Ebben benne van a hadüzenet; vagyis kiirtása mindennek, ami "nem zsidó". Benne van a világuralomra való törekvés minden gonosz gondolata.
És talán nem járunk messze azoktól, akik Krisztus fellépését is, - a keresztény vallás megalapítását - és mély, emberszeretõ, dicsõ tanainak hirdetését is, a zsidó faj korábban említett és elhatalmasodott, a zsidó törvények és vallás erejével felruházott

világtörekvéseiben, valamint az emberi szempontból lelki törvények szerint megvetett, minden más néptõl elütõ, külön erkölcseiben keresik. Talán ezekben rejlik a magyarázata annak is, hogy a régi zsidó iratok, de a mai hallgatólagos gyûlölet is, "a szeretet vallásában", a kereszténységben s az általuk megvetõen "Megfeszített"-nek nevezett 'Isten-emberé'-ben látják leggyûlöltebb ellenségüket.
Mielõtt azonban a zsidó világuralmi törekvésekrõl tovább beszélnénk, elkerülhetetlenül szükséges, hogy a Biblia ószövetségének tanításai nyomán, a zsidók 6000 év elõtti törvényeibe, vallásába, faji és nemzeti politikájába egy pillantást vessünk. Csak ezekre való emlékezésünkkel, a zsidó nép uralkodóinak és papi nemzetségük fõpapjai, a papi fejedelmek jelentõségének ismeretével tudjuk megmagyarázni mindazt, ami 6000 év óla a zsidó faj életében történt s azt a mély titokzatosságot, amelybe ez a nép burkolva a világ történetében s a világ összes népeinek életében még ma is oly igen jelentékeny s mond-halni végzetes szerepet játszik.

A zsidóság törvényeinek és vallásának keletkezése és fejlõdése

A Biblia szerint a zsidó nemzetség és vallás elsõ megalapítójának Ábrahámot kell tekinteni, mint aki nomád, pásztornép közül: megjelenése, testi ereje, kimagasló szellemi fölénye és talán állatcsordáinak számával is fajából kiemelkedett s társai elõtt magának a legnagyobb tekintélyt szerezte s így népének vezetõje, bírája, tanácsadója, bölcse, prófétája, feje és legfõbb lelki vezetõje (Isten kegyelmébõl) egy személyben lett. Mint ilyen, magát felelõsnek érezte elszaporodott családja és nemzetsége élet- és vagyonbiztonságáért. Ezért rendelkezéseket kellett tennie, amelyeknek megtörténését is biztosítani kellett. Erre a minden népek lelkében élõ, legfelsõbb lény iránti természetes hitet és primitív tudatlan nép lelki szükségletét szabályozó babonát használta fel. Egy mindenek fölött uralkodó láthatatlan legfõbb lényt (a Jehovát) proklamált, akivel õ, t.i. Ábrahám álmában beszél, neki nappal a hegyek tetején a felhõkben vagy a csipkebokorban megjelenik, vele személyesen érintkezik, neki az akaratát tudtára adja s a nép számára küldött parancsait Ábrahám száján keresztül küldi.
Ez a bölcs proklamáció mindent magába rejt. A fejedelmi és a fõpapi hatalmat egyesíti egy személyben. A család, a nemzetség, a nép javára szolgáló parancsokat a "Jehova" az "Úr" szájába adva, törvényekké teszi. Megalapítja a vallást, az "egy Isten" hitet, mert a mindenfajta különféle bálványok imádása nem biztosítaná az "Istenfélelmet" a törvények tiszteletét és megtartását. De ez a proklamáció biztosítja egyszersmind Ábrahám mindenkori tiszteletét, tekintélyét, befolyását és hatalmát is a tömegen és a népen. Minthogy pedig lehetetlen, hogy egy nemzetség vagy nép tömegében mindenki mint egy széni éljen s tudatosan vagy öntudatlanul az "Úr" (Jehova) által adóit parancsokat meg ne szegné, a : bûntõl " való szabadulásra módot nyújt az "Úr" (Jehova) engesztelésére teljesített áldozatok:: különféle bemutatása által. Hogy ezen különféle áldozatokban emberáldozatok is lehettek, azt az õs népek szokásai és Izsák feláldozása mutatják. Valószínû, hogy ez Mózes idejében küszöböltetett ki.
Ábrahám pedig ügy találta, hogy nem szolgálna fajának, nemzetségének és népének javára, ha halála után nem az õ bölcsessége és tanítása szerint vezetnék a népet, úgy határozott tehát, hogy a vezetési vagy mondjuk a fejedelemségei és az "Úr" parancsainak közvetítését a fõpapi tisztet egy személyben nemzetségében örökössé-- teszi. Ezért megszólaltatta az Urat és a csipkebokorban "szövetséget" kötött népe nevében az "Úrral" (Jehovával), aki neki és maradékainak ígérte az "egész földet, melyet taposnak". (Az elsõ szövetség.)
Mindezt a Biblia Mózes I könyv XII-tól XXVI. részéig beszéli el értelemszerûen nekünk.

Ez a zsidó faj, nemzetség és állam, valamint a zsidó vallás alapja.
Ábrahám nemzetségének szaporodásával ez az alap az utódokban gyöngülni látszott s Jákob 12 nemzetségének megalapításánál rendezésre szorult (Ézsauval) s Jákobnak Ábrahám unokájának az "Úrral" (Jehovával) tett újabb szövetségéhez (2. szövetség) vezetett, amelyben az "Úr" újból megerõsítette az Ábrahámmal lelt szövetséget és igéretet valamint Jákob nemzetségének uralkodását. Egyúttal kijelentést lett az "Úr" Jákobnak, hogy ezentúl nem neveztetik többé az õ neve csak Jákobnak, hanem Izraelnek -. vagyis nemzetségnek. (Ez a szó tehát nem jelent vallást!).
Mózes I. könyve. XXXII. rész 28. pont és XXXV. rész 10. pont.
Újabban a zsidó ravaszság céljai szerint különösen a törvény elõtt mindinkább szereti a zsidó Izrael vagy izraelita szavak jelentõségét összekeverni és rendesen vallási vagy felekezeti jelentõségûnek hirdetni, hogy ezáltal faji összeférhetetlenségét a mai világrenddel, törvények és társadalmi erkölcsökkel szemben, vallási, vagy "felekezeti üldözésnek" tüntethesse fel és az igazi okot, a fajbeli tulajdonságokat leplezze. Ez a hirdetés pedig már annyira ment, hogy nemcsak az elmélkedés hiányában szenvedõ közhitbe vette be magát, de még bírói döntéssel is megerõsítést nyert; de ez a bírói tévedésnek mégis a legtipikusabb jelensége, mert a Biblia felidézett soraiból elferdíthetetlenül világos, hogy az Izrael, izraelita vagy zsidó szó sohasem jelenthet vallás vagy felekezeti fogalmat, hanem csak fajt vagy nemzetséget. - Lásd még Mózes V. könyv XXXV. rész 10. pontját.
A Jákob -által szerzett 2. szövetség határozmányait, vagyis az "Úr", az erõs Isten (Jehova) kinyilatkoztatásai és parancsai szerint éltek a zsidó törzsek és nemzetségek nemcsak addig, míg József Egyiptomba hívta 70 lélekre menõ rokonságát, de mindaddig, ínig 400 esztendõ múlva 600 ezer fegyverfoghatóra megsokasodva Mózes fellép, Jákob 12 fia után lett nemzetséget megszámlálja, rendezi, törzsek és nemzetségek szerint megszervezi és új honfoglalásra visszavezeti õsei földjére Egyiptomból népét és az egy Istennel, a bosszúálló Istennel a 3. szövetséget megköti, a népnek írásbeli törvényeket és vallást ad, vagyis megteremti a régi Ábrahám egy Istene és Jákob erõs Istenébõl, a "bosszúálló, rettenetes" egy Istent.
Ábrahám, Jákob és Mózes ezen három megkötött szövetségébõl látjuk, hogy õsi zsidó vallás tulajdonképpen nincsen, vagyis lelki és erkölcsi kifinomodásra szolgáló dogmatikus vallásról, mint más népek vallásalapítóinál nincsen szó. Egy Oltáriszentség, egy Szentháromság, egy Istenember, egy Mária-kultusz stb., stb.
Itt csak egy faj, család, nemzetség és nép fenntartása érdekében, tehát állami, politikai érdekbõl hozott törvényekrõl és ezeknek megtartására irányuló lelki kényszereszköz alkalmazásáról van szó. Ezt a lelki kényszereszközt pedig az 1. szövetség egy Istene, a 2. szövetség "erõs Istene" és a Mózes 3. szövetségének "bosszúálló", "rettenetes" egy Istene, valamint a primitív nép sötét babonája képviselte, melyet csak különféleképp nevezett "áldozatokkal" lehetett kiengesztelnie.
A világ összes népeinél a vallás a nép lelki szükségletének kielégítése. Egyedül a zsidó nép az, ahol a vallás a faj- és nemzetfenntartó politikából fakadt és annak csupán kiegészítõ részei, nem pedig az egyén lelki szükségletét alkotta.
Buddha, Konfucius, Zarathustra, Mohamed, Jézus stb. vallásalapítók, vallásukat mind a lélek nemesítése, a vad erkölcsök szelídítése és a szeretet virágoztatására építették fel. Ezekkel szemben Mózes vallásából ezek a fõerkölcsi momentumok, melyek a vallás létjogosultságát az emberiségre nemcsak indokolják, hanem nélkülözhetetlenné is teszik vagy teljesen hiányoznak vagy egyedül csak Izrael népére szorítkoznak, nem pedig az egész emberiségre. És talán ez magyarázza meg egyrészt Mózes vallásának terjedési képtelenségét is.
Mózes egész vallása nem áll másból, mint: Elõször a bosszúálló rettenetes egy Isten hitébõl, 2-szor a "zsidó törvények* megtartásának kényszerébõl és 3-szor a törvények

elleni vétkekért hozandó áldozatokból, rituális átkok és ünnepekbõl, melyek a zsidók történelmi epizódjait örökítik meg, tehát politikai jellegûek.
Az elsõ, a bálványok vagy több Isten tilalma és egy Isten hite, szükséges volt a 12 nemzetségre, szakadt zsidóság összetartására, egységes kormányzására és a hatalom birtoklására, a "rettenetes bosszúálló' jelzõ pedig a megfélemlítésre, faji és állami érdekbõl. Ez tehát faji és államérdekbõl tiszta politikum.
A második, a halál, borzalmas átkok és súlyos áldozatok hozatalának terrorja alatt megtartandó zsidó törvények Izrael népének faji tisztasága és nemzetének teljes elkülönülése miatt volt szükséges, hogy a nemzsidókkal még a vérkeveredés lehetõsége is kizárassék és a nép központilag vezetett világuralmi törekvések szolgálatába állíttattassék. Ez tehát megint faji, nemzeti, állam és világuralmi politika, melyet Mózes a nemzsidó népek iránti gyûlölet és kiirtási kötelezettségével erõsített meg. Az igazi valláshoz tehát ennek sincs semmi köze.
A harmadik, az áldozatok hozatala, büntetések és átkok, míg egyrészt az ígéret földjének elosztásánál földben nem részesülõ Léwy papi nemzetség eltartására, másrészt a zsidó törvényeket áthágni hajló nép megfélemlítésére szolgált, mely misztikus ceremóniák és történelmi emlékünnepek el rendelésével erõsíttetett meg. Ez tehát szintén belsõ politika, nem vallás. Ott vannak pl. okáért a zsidó ünnepek. ezek majd valamennyije a zsidó nép politikai történelme egy-egy nevezetesebb epizódja emlékének vannak szentelve, mint: az Egyiptomból való kivonulás, a pusztában való vándorlás, Hámán története. Jeruzsálem elpusztítása stb., stb.
Mózes vallásában minden van, csak egyetemes emberiségért, erkölcseinek javításáért és az általános szeretetért nincs semmi. - Ami ebbõl a próféták és királyok könyvében hirdettetik, azt csak Mózes után, a zsidók belsõ romlottságának a megfékezésére, a nagy vallásalapítók tanításaiból csak késõbb került a zsidó tanítások közé, melyek azonban Mózes törvényeibe és a Talmudba sohasem foglaltattak bele, hanem csak zsidónak zsidóval szemben tétetett kötelezõvé.
A fenti vallásalapítók megmérhetetlen mélységû erkölcsével szemben, Mózes minden szavában mérhetetlen és engesztelhetetlen gyûlöletet, megvetést és kiirtást lesz törvénnyé minden nép iránt, amely nem zsidó s azokat tisztátalan, pogány, idegeneknek bélyegzi, mert faja, nemzete és világuralmi törekvésének politikája ezt így kívánta.
Mérhetetlen elõrelátással pedig, ezt a tisztán világuralmi törvényeket Mózes és késõbb a papi nemzetség a zsidók vallásos hitévé tették s vallás jellegûvé fejlesztették.
Ezekután jogosult az az állítás, hogy "vallásfogalom" szempontjából erkölcsi értelemben zsidó vallás nincs, csak egy zsidó faji, nemzeti és állami politikai zsidó törvény, melyei Mózes Izrael vallásává nevezett ki.
Ezért minden, ami zsidó vallásról vagy felekezetrõl beszél, semmi más. mini szemfényvesztés és faji politika.
Szerelném ezeket mind a magyar Curiának emlékezetébe idézni, hogy alkalomadtán híres "döntvényeit" reparálhassa.
Így keveredett össze az õsi zsidó faj- és nemzetfenntartó politika a vallással, amely maga is nemzeti politikává vált, ma már mélyebb vizsgálódás nélkül alig lehetne megállapítani, hogy zsidó, Izrael vagy izraelita szó tulajdonképpen vallást jelent-e vagy fajt és nemzetet. Ez azonban kellõ tanulmányozás után és a Biblia tanításai nyomán kétséges mégsem lehet.
A faj- és nemzetfenntartó állampolitikának ilyen összekeverése a vallással különben a zsidó népnek nemcsak az õsidõkben, hanem még a mai korban is csak hasznára vált, meri a célszerûség szempontja szerint, hol vallásnak, hol nemzetnek lehet a zsidót vagy Izraelt feltüntetni és még tudós, tanult bírákat is megtéveszteni.
Ábrahámtól Mózes idejéig nemcsak a zsidó nép szaporodott, de az összekevert állam- és valláspolitika is hatalmasan fejlõdött. Az egyiptomi viszonyok, ahol Fáraó egyúttal a papi kaszt feje volt, magában egyesített minden világi és lelki hatalmat, a zsidó népre és

különösen Mózesre nem tévesztette el hatását.
Az egy Isten kultuszát az én, a te, az õ, stb., Istene bálványozást jelentõ idegen Istenek kultuszával szemben fokozottabb mértékben kellett a néptömegekké szaporodott nemzetségek lelkébe kényszeríteni, mert a sok és más-más Isten fogalma az egységes faji és nemzeti politikai vezetést tette volna lehetetlenné. Ha a Jákob 12 nemzetségének különféle istenei lettek volna, akkor Juda nem tartotta volna magára azt kötelezõnek, amit Manasse vagy Léwy nemzetsége törvénynek fogadott el.
Az egy Isten fogalmát nemcsak sejtelmes, csodálatos, misztikus ködbe kellett burkolni, hanem meg is személyesíteni, aki idõnként hívásra vagy magától, felhõkben, ködben vagy mennydörgés és villámlás közt megjelenik és vele a vezérnek, vagy fõpapnak beszélni lehel, nekik parancsokat oszt vagy kinyilatkoztatásokat lesz, hogy a nép az adott törvényekbe és vezér rendelkezéseibe belenyugodjék s a felelõsséget a vezetõség cselekedeteirõl elhárítsa, mely az az "Úr". Az Úr szólt, monda az "Úr" stb., bibliai áthárító formákat teremtette.
A szent helyen az a Úrnak külön helyiség volt rendelve, amelyhez a fõpap vagy beavatottakon kívül senkinek közeledni nem volt szabad s ha bárki megszegte, a segédkezõ papok ott a helyszínén azonnal felkoncolták. A Biblia számos ilyen cselét mond el. ahol valószínûleg a kíváncsiság játszott szerepet.
Különösen fel kellett azonban az Isten fogalmát ruházni a zsidó népnek amúgy sem idegen 'vérbosszú'-szerû tulajdonsággal, a "bosszúállással", amely mindenkit, egyéni, családot, nemzetségei vagy népet valamely alakban feltétlenül elõbb-utóbb elér, aki az "Úr által" hozott törvényeket vagy rendelkezéseket megszegi.
Újabban a zsidóság érdekében némelyek rájöttek arra, hogy etikailag lehetetlenség az egy Isten fogalmát a bosszúállás aljas tulajdonságával felruházni, mert ha ez tényleg fennforog, az illetõ nép megítélésére vezet. Ezért akadtak, akik, a Talmud tudós rabbik tetszésével, csûrni-csavarni igyekeztek a Biblia ezen megállapítását és rossz fordításnak kezdik feltüntetni. Pedig ez hiábavaló fáradság, mert aki a Bibliát olvassa, az tudja, hogy tele van példátlan kegyetlenségekkel, kigyomlálás, kiirtás, öldöklésekkel egész a. "falra húgyozókig", a legválogatottabb elemi csapások és ellenségek rábocsátásával stb., melyeket az "Úr" bosszúja gyakorolt. Hát miért gyakorolta, ha ez nem dogma, hanem rossz fordítás. De nem lehet ezt elcsûrni-csavarni azért sem, mert a Biblia tele van a bosszúálló rettenetes egy Isten bosszújával, amely a törvények ellen vétõket érte. A Királyok könyve I-VIII. rész 37. pont nyíltan megmondja: "Ha vétkeznek, nem ad a hatalmas Isten esõt, csak döghalált, ínséget, aszályt, ragyát, sáskát, cserebogarat vagy ellenséget vagy más csapást vagy nyavalyát". Ugyanott a 41. pont szerint: "hogy féljék az Urat (az Úr bosszúját) eleink végéig".
A Pesti Hírlap 1927. dec. 23. számában olvassuk, hogy valami Donáth Benjámin nevû (úgy hisszük menetjegyirodai alkalmazott) strohmann egy pár rabbi tekintély asszisztálásával egy zsidó egyesületben arról a bizonyos "rossz fordításról" tartott elõadást, mely szerint a Jehova nem bosszúálló és minden keresztény bibliai fordítás rossz. A faji merészség pufiig még annyira is ment, hogy ennek az erõszakos és nevetséges csûrés-csavarásnak a világbadobása és elhitetésére még a pápaságot is belevonta s a Vulgata kijavítására is javaslatot tett. - (Vagy talán az istenfélelem meggyengítése lenne a rejtett cél?)
Donáth Benjámin úr olvassa el elõbb Mózes I-V. könyvei a Bibliából, melyben majd minden lapon a bosszúálló, rettenetes egy Istenrõl vagy a rettenetes egy Isten bosszújának bekövetkezésérõl, a zsidók megbüntetésérõl és minden bekövetkezett rossznak a rettenetes egy Isten bosszúállására való visszavezetésérõl beszél. Hátha ez is mind rossz fordítás!
Erre igen nagy szükség volt, mert a babonás, primitív és amúgy is rakoncátlan, minden hatalom ellen örökké lázadozó népet csak szemfényvesztéssel, csodálatos jelenségekkel, babona felhasználásával, kérlelhetetlen megrettentéssel és vérengzõ kegyetlenkedésekkel,

az Úr (Jehova) szájába adott és végre is hajtott bosszújával, rettentõ eskükkel lehetett csak a faj és nemzetségek fenntartására hozóit törvények megtartására kényszeríteni és egységesen vezetni. Itt nem hitrõl, nem lelki szükségletrõl volt szó, hanem egyedül a faji, politikai törvények megtartásáról, amelynek a lelki hitet, a papi Filozófia az állampolitika szolgálatába állította, ha ezt vallásnak lehel nevezni, akkor ez volt a zsidó õsi vallás, amely alapjában véve a mai napig fennmaradt. A törvények megtartása a zsidó vallás fõdogmája, de ne feledjük, hogy ez egyedül és kizárólag csak a zsidói örvényekre vonatkozóit, mert minden más idegen törvény elfogadása "idegen Isten" és bálványimádás volt. És az maradt a mai napig. Ez is egyik elkülönítõ eszköz, volt más, idegen; népektõl s ezért él ma is Izrael, az egész világ államaiban, külsõleg és látszólag, az illetõ állam törvényeihez alkalmazkodva, de mégis a saját külön törvényei szerint mint állam az államban. Az 'idegen' állam törvényei Izraelnek idegenek. Kényszerûségbõl alkalmazkodik is hozzá, de ezt megszegni, neki nem lelkiismereti kérdés s az igazságért, amit el is fogad, ma is többnyire a rabbijához megy.
A zsidóknál a zsidó törvény megtartása a vallás. A zsidó nemzeti törvényeket magában foglaló könyv a szentírás, a fõszentség, amelynek külön ládái, az 1. szövetség vagy "igazságtétel" ládáját, frigy szekrényt készíttetik. Ennek a sátora a "szent hely", melyben a frigyszekrénynek külön fülkéje van, a papok külön nemzetsége õrzi, gondozza és minden harcukba magukkal viszik, mint a bálványimádók a bálványukat s amely lényegileg tulajdonképpen nem is volt más, mint a zsidó törvények szellemében lakozó bosszúálló egy Istenség megbálványosítása. A faj és nemzet fenntartására hozott politikai törvények vallásítása, illetõleg ezen törvényeknek a vallás és a lélek babonájának védelme alá való helyezése.
Mózes az Egyiptomban. 600.000 fegyverfogható fõnél valamivel túlszaporodott zsidótömegeket, Jákob 12 fia után leszármazott nemzetségek után és azok neve szerint 12 nemzetségre osztotta, illetõleg közigazgatásilag 12 fejedelemségben szervezte. Ezek a nemzetségek vagy fejedelemségek létszáma a szaporodás számának megtartásával 40-60.000 fõ létszámmal változott és fejedelmeikkel együtt egyszersmind "hadvezéri" egységeket is képeztek. Hadbavonulásuk vagy helyváltoztatásuknál több egységet képezett, illetõleg egy kinevezett alvezér alatt, egy sereget. Két ilyen sereg ment elõl, azután jött a szövetség ládája, benne a törvénykönyvekkel, mint a zsidó nép legszentségesebb kincsével, körülvéve és vitetve a mintegy 22.000 fõt számláló Léwy-nemzetség fiaival és a fõpappal, akiknek feladata volt a frigyszekrényt meg védelmezni. Ezután jött újból két sereg, amely a menetet bezárta.
Amint a Biblia tanúsítja, a Léwy-nemzetségbõl származó Mózes Jákobnak ezt a legkisebb nemzetségét megtette rangban a zsidók legelsõ nemzetségévé, magát fõvezérré és az egész zsidóság fejedelmévé, féltestvérét Áront pedig papi fejedelemmé. így egyesítette Mózes a politikai és lelki hatalmat a saját, illetõleg családja és a Léwy-nemzetség kezében, hogy faját és népét fenntartsa, valamint a saját nemzetsége uralmát biztosítsa. - Lásd: Mózes IV. könyve I. IV. rész.
Ez. a munka mély bölcsességet követelt, de a faj- és a nemzetfenntartó politikának egyesítése az úgynevezett vallással, könnyûvé egyszerûsítette a dolgot, mert a zsidó törvények megtartása lévén a legszentségesebb vallás, nem kellett csak ezeket a zsidó törvényeket bizonyos meghatározott, rejtett, titkos vagy bevallott cél irányában fejleszteni s megtartásuk és végrehajtásuk biztosítva volt, mert az "Úr" szólt és rendelte. Aki nem tartotta meg, az többnyire meghalt. Ma pedig, ahol a törvényszegõt csak úgy egyszerûen meg nem ölhetik, az úgynevezett "zsidó átok"-kal nemcsak erkölcsi halottá teszik, hanem egész életén át láthatatlan kezek üldözik és megélhetését a legkegyetlenebb módon lehetetlenné teszik.
Legutóbb a lapok szerint Szatmár megyében mondtak ki egy ilyen zsidó átkot egy másik zsidó rabbira, aki a zsidó törvényeket állítólag megszegte. Régebben Istóczy Gyõzõ

gazdag országgyûlési képviselõrõl beszélték, hogy a zsidó átok alatt vagyonából kiforgatták és tönkretették. Késõbb Egan kormánybiztos meggyilkolását, akit a rutén földre küldtek a zsidó visszaélések megakadályozására, a közbeszéd szintén a zsidó átoknak tulajdonította. Újabban a Kovács testvérekrõl beszélik hogy a zsidó átok miatt megélhetésüket a titkos üldözés folytán nem tudják megtalálni.
Ez a "Mózesi vallás" melyet Mózes adott népének.
Az persze más dolog, hogy a megtartandó "Törvények" mit tartalmaztak, milyen magasabb politikai céljuk volt s miért írták az egyes rendelkezéseket törvénybe.
E tekintetben csodálatos az a mély filozófia, éleslátás, egyén-, nép- és tömeglélektani, faji- és nemzetsajátsági ismeret, valamint politikai távolbalátás, amelyen ezek a törvények felépültek. A Bibliát vagy a Talmudot olvasva sokszor csodálkozhatunk, hogy néha milyen apró, jelentéktelennek látszó dolgokról alkotnak, természetesen mindig megtartandó törvényeket. Ha ennek az okát kutatjuk, mindig megtalálhatjuk; sokszor igen mély, rejtett és a jövõbe kiható nagy jelentõségeiben.
Messzemenõ volna itt a Biblia és a Talmud törvényeivel részletesen foglalkozni. Megtették azt nagy, tudományos felkészültséggel, okiratokkal, szövegidézetekkel és hiteles fordításokkal megerõsítve más, erre hivatott férfiak, hogy a világ népeit és fajait az innen fenyegetõ komoly veszedelem ellen ébredésre bírják. Csak néhány jelenségre akarunk ezúttal rámutatni.
A Biblia azon többször hangoztatott kijelentése, hogy: "Neked adom az egész világot, "Megsokasítom a földön a te magodat". "Kivágandja a pogányokat, (nemzsidókat) akikhez te mész, hogy örökségül bírjad õket és lakozandasz az õ földükön". - (Mózes V. könyve 12. rész 29. pont és XIII. rész VI-IX. pont.) - "Az egész föld színén, melyet tapostok, féljenek és rettegjenek titeket". - (Mózes V. könyve XI, rész 25. pont.) - Hogy "Izrael az Úr választott népe és uralkodni fog minden nép fölött, ahol eddig jövevény volt". - (Mózes I. könyve XIII-XVIII. részek. - Bizonyossá teszik azt, hogy a zsidó törvények nemcsak faji és nemzeti, hanem világuralmi törekvések céljait szolgálták, amely titkos politikájuknak irányt szabott és amely 3000 év óta más formában öltözölt ugyan, de ma sem változott.
A zsidó törvényeknek és a zsidó politikának egyik legmélyebb jelentõségû törekvése volt a zsidó nép faji és nemzeti elkülönítése minden más néptõl. A Biblia tanítása szerint mindenki, aki nem származott a Jákob 12 nemzetségébõl, az idegen volt. Még az edomiták is, akik Jákob testvérének, Ézsaunak a maradékai voltak, nem atyafiak, hanem csak megtûrt jövevények és "felebarátok" (fél barátok) voltak. Minden más (nem zsidó) nép, nemcsak idegen, de "pogány" és "tisztátalan" volt; ezek közül halálbüntetés terhe alatt még feleséget sem volt szabad venni, sem zsidó nõnek férjet választani, és ezeket vallási kötelesség volt minden kínálkozó alkalommal, a csecsemõktõl, "falra húgyozók"-tól kezdve az aggokig és asszonyokig mind levágni, kiirtani, kigyomlálni, és mindenüket megsemmisíteni.
Lásd: A Biblia és Talmud számos helyét, de különösen a Királyok könyve I-VIII. rész 41. pont nyíltan és határozottan kijelenti, hogy aki nem zsidó az idegen és nem felebarát. A 38, 43, 44. és 56. pontok pedig megmondják, hogy "Izrael a nép", a többi nem számit.
És 6000 év után ma is Izraelnek mindenki, aki nem zsidó, az "idegen", "pogány" és "tisztátalan", akinek a zsidó edényeit nemcsak használni, benne fõzni, de még érinteni sem szabad még ma sem, mert az õsi törvényei és a Talmud így parancsolják.
A többi népektõl ezt az elkülönítést a Biblián kívül, a zsidók törvénykönyve, a Talmud határozványai, mesterileg oldják meg.
A Talmud ugyanis szinte megható ártatlansággal sorolja fel, részletesen és aprólékosan írja elõ, tehát megmásíthatatlan
és megszeghetetlen szent törvénnyé teszi, minden "Izrael"-hez tartozó hit hû zsidónak azt, hogy miként viselkedjék és éljen odahaza, családja, faja, nemzete és vallása körében. Hogy viselkedjék más vallású, más fajú, más nemzetbeli idegenekkel, azoknak más

törvényei, más szokásai s más erkölcseivel szemben. Természetesen "idegenekkel szemben mindent megengedve olyant, amit saját fajúnak és nemzetének a legszigorúbban tilt és ami az "idegen" tisztátalanok iránti gyûlöletet, utálatot és ellenséges érzést fokozni képes. A Biblia és Talmud nem mondja meg, hogy ezt miért és minõ rejtett célból teszi, de ha mélyebben gondolkozunk fölötte, nem nehéz rájönni, hogy a törvénykészítõ fõpapok ezekkel magasabb célokat akartak szolgálni. El akarták különíteni Izraelt más népektõl, hogy más szokásokat fel ne vegyenek. Meg akarták akadályozni, hogy népekkel keveredjenek, tehát a faji tisztaságot megõrizzék. De örök idõkre biztosítani akarták Izrael egyöntetû életét, egységes cselekvését és egybetartozásuk érzését, bárhol éljenek a világban, ami nélkül világuralom nincs.
És ez teljes mértékben, boszorkányos politikai elõrelátással sikerült is, mert Izraelnek faji tisztasága, egységes cselekvése és egybetartozásuk érzése, minél jobban suhan az idõ fölötte, annál erõsebb és ennek a népnek faja, szokása, sajátsága, Õsi törvényeihez való vallásos ragaszkodása, az "Úr" bosszújától való félelme, minden más néptõl való elkülönülése és külön erkölcse, ma a felvilágosodás és humanizmus fejlõdõ korában is ugyanolyan, mint 6000 év elõtt volt, de modern mázzal van borítva.
Ez a magyarázata annak, hogy a zsidó ugyanolyan Reikjavikban mint a Kapvárosban, Párizsban vagy Philadelphiában, Grönlandban vagy a Tûzföldön, anélkül, hogy erre külön, más befolyás érvényesülne. És ez a magyarázata annak is, hogy miért nem lehet a zsidó soha, semmi más fajnak, nemzetnek, országnak vagy államnak állandó és igazán hû fia, egyedül csak Izraelnek. Azt az országot pedig, amelyben ideiglenesen él és jól megy dolga, ha úgy ítéli magára nézve kedvezõbbnek, a legelsõ alkalommal lelkifurdalás nélkül elárulja. Mert hisz legújabban kitalálták számára a haza fogalma helyett, minden természeti törvény ellenére, mint a haladás csimborasszóját a "nemzetközi"-séget és a "világpolgár"-ságot, amely egyszersmind elõkészítõ hírnöke is akar lenni az eljövendõ világuralomnak.
A Biblia és a Talmud törvényei által elültetett és évezredek óta fönntartott, minden más népektõl élesen elütõ, külön erkölcsök, szokások és sajátságok azonban nemcsak a zsidó egységet s a belõle folyó csodálatos szervezetlenséget, valamint a bámulatos összetartás látszatát teremtették meg, hanem reakciói is szültek. Tudniillik a zsidót sem tûri az a nép, amelyik között él. Ügy, hogy a földkerekség minden népe a zsidót mint idegen, veszélyes és sajátságai folytán gyûlölt elemet örök idõk óta megvetett és üldözött fajjá tette, vándorlásra kényszerítette és a hontalanság bélyegét nyomta rá. Minthogy pedig ez a nép fizikai munkára képtelen.
Lásd a Talmudban, Kiddusin 82. b) lap. Simon mondá: "Én még soha nem láttam, hogy egy szarvas fügelepényt szárított volna vagy az oroszlán terhet vitt volna, avagy a róka szatócs lett volna és mégis munka nélkül táplálkoznak".
Jeruzsálem városának elpusztulása és a zsidóknak a föld kerekségén történt szétszóródása óta fizikai munka nélkül, mint egy élõsdi, "kereskedés" cím alatt az egész világon sok ezer év óta más népek testén élõsködni kényszerítette, mely neki a "Világ poloskái", a "Világ tetvei", a "Világ parazitái" nem nagyon hízelgõ jelzõit is a világ népeinek jelentékeny részénél megszerezte. - (Lásd: Istóczy Gyõzõ: "12 röpirata" 1881. október 15. szám, 17. oldal, ahol Nyíri Elek a zsidókat a világon "éhes tetveknek" nevezi.) - Ilyen gyûlölõje pedig Izraelnek mindenütt éppen elég akad.
Egyenesen a Talmud törvényeinek kifolyása ez a reakció. Ezek az elkülönítõ, külön erkölcsök, szokások és tulajdonságok törvényei azok, amelyek a világkerekség minden talpalatnyi földjén észlelhetõ "zsidóüldözést" okozzák. Mondjuk ki mindjárt, hogy az egyén szempontjából ártatlanul, de faji és nemzeti politikából, amelynek érdekében a Biblia és Talmud törvényei írattak, egészen jogosan és természetesen. Ezért ezen csodálkozni Izraelnek van a legkevesebb joga. Annál kevésbé, mert hisz világpolitikai céljaik érdekében még ez az emberietlen, inhumánusnak látszó "üldözés" is csak

magasabb érdekeiket mozdítja elõ, amennyiben a világuralmi törekvések megvalósítására Izraelt valósággal kényszerítik. Nem lehet kétséges ugyanis, hogy a zsidó nép csak akkor nyerhet megnyugvást és az üldöztetésbõl felszabadulást, ha világuralma az õ kezében van, ahol nem történhet más, mint amit Izrael parancsol. Ennek a célnak elérésére pedig az általános üldöztetés, a világ népeinek gondolkodás nélküli tömegeinél hatalmas agitációs eszköz, de mód arra is, hogy igazi céljaikat s titokzatos munkálkodásaikat is leplezzék. Izrael így elõszeretettel hirdetheti a "szegény", "megrágalmazott", "ok nélkül üldözött zsidó" hófehér ártatlanságai. Amit nem is késik tervszerûen és tudatosan kihasználni, amidõn a mai fejlettség tetõpontján álló világpropaganda szerveik, minden látszólagos, vélt vagy mesterségesen elõidézett zsidó sérelmet, hatványozott mértékben s a földkerekség minden részében, egyszerre és elferdítve ordítják bele a világba s tartják a megunásig napirenden különféle formában.
Lásd a Talmudban a Tánith 19. B) lapján, ahol képletesen mondja: ha a növények kiszáradnak (vagyis a zsidót baj éri) azonnal lármázni kell. Ha 40 napig nincs esõ (vagyis üzlet, vagy bajorvoslás) azonnal lármázni kell. Ha nem kielégítõ az esõ (vagy bajorvoslás) azonnal lármázni kell stb., stb. Ha csak egy várost (részleges baj) ér, pestis vagy beomlás, akkor csak az az egy város böjtül és lármáz, de a környék (a többi zsidó) nem. A Talmudba foglalt törvény szerint tehát, hogy ha a zsidót vagy zsidóságot baj éri, lármázni kell. Ha kicsiny a sérelem, elég a kis lárma is; ha nagyobb, egész Izraelnek lármázni kell.
Azt, hogy miért van zsidógyûlölet és zsidóüldözés az egész világon, azt a hallgatás homálya borítja, senki sem tárgyalja, be nem vallja, csak a szegény üldözött zsidót siratja.
Az eddig elmondottakból könnyen megállapíthatjuk, hogy a Biblia ószövetsége és a Talmud rendelkezései nem vallási szent iratok, hanem a zsidó nép vezetõinek, a világi és papi fejedelmeknek, valamint a jövendõmondó Prófétáknak szájába adott isteni kinyilatkoztatások formájával megerõsített, nép- és állam politikai törvénykönyvek a faji, nemzeti és politikai uralom fenntartására ügy a "választott nép", mint a világ összes népei fölött. Vagyis a világuralom megszerzésére szolgáló rendelkezések, valamint a "be nem avatottak" elõtt ezen végcélok elburkolására szolgáló intézkedések gyûjteménye.
Ezeknek a vallási misztériummá változtatott "államtitkok"-nak tulajdonosai, a Léwy-nemzetségbõl származott politikai és papi fejedelmek, valamint ezek beavatottjai voltak, akik ént súlyos rituális eskük és átkok védelme alatt õrizték s utódaikra szájhagyományként visszahagyva öröklõdtek és így meg ma is õrzik. Ha tehát ma Izrael népe közül a legtöbb tagadja vagy tiltakozik a világ összes népeit, faji és nemzeti életét fenyegetõ "zsidó világuralmi törekvések", a köztudatba átment "zsidó veszedelemé, a zsidó világszervezet" létezése ellen, azt jóhiszemûnek kell elfogadni, mert a fenti titkot, a világuralmi végcélt, a "Kabala titkát" ma sem ismeri senki sem a hagyomány birtokos "vezetõk" és ezek "beavatottjain" kívül. Ugyanezért nem szabad csodálkozni azon, hogy az évezredeken át megõrzött titoknak "áruló"-ja ennyi idõn keresztül nem akadt, mert a zsidó törvényhozók mély tudása, jövõbelátása, ravaszsága, vad fajszeretete és bölcs gondoskodása folytán nem is akadhatott. -- (Tormay Cecil: "A Bujdosó könyv" 200. és 75. lapok.)
De ezekután a föld kerekségén mindenütt szétszóródva élõ zsidóság "félelmetes összmûködése" sem csodálatos, hanem egészen természetes, mert hisz tudjuk, hogy a Bibliában és Talmudban részletesen benn foglaltak, szentséges törvények. A zsidó törvények megtartása pedig maga a vallás.
Bár így volna ez annak az államnak törvényeivel szemben Is, amely állam népeinek rovására élnek és gyarapodnak. Akkor nem igen volna zsidókérdés. (Szedõ.)
Hogy tudna tehát az egyik zsidó másképp élni és cselekedni, mint a másik, akármilyen csillagászati távolság választja is el õket egymástól. De nem lehet olyan zsidó-ügy sem, amely ezt a népet nem mint "egy embert" találná az egész világon. Mindenütt a Talmud és az azt magyarázó zsidó "rabbi" a vezetõ irány.

Könnyû észrevenni az eddig elmondottakból, hogy a zsidó nem mint ember vagy faj vagy mint felekezet veszedelmes az emberiségre, hanem a Biblia és Talmudban foglalt törvények ravasz és rejtett végcéljai, a világuralmi törekvések, a "Kabala titka" miatt ezek a törvények, alig egyebek, mint Izraelnek boszorkányos tervszerûséggel, tudatosan megszervezett rejtett elvei és irányítása a világ népeinek lerontására és meghódítására, Izrael ókori fejedelmeinek és fõpapjainak valóban pokoli találmánya. Hiába volna itt minden világ-pogrom vagy Izrael bibliaszerû kiirtása a "falra húgyozók"-ig , mert amíg a zsidók, különösen pedig a Talmud törvényei fennmaradnak és egy zsidó marad a világon, addig természetszerûleg zsidó elkülönülése, külön zsidó erkölcs, zsidó gyûlölet, zsidó üldözés, nemzetköziség, világpolgárság és világuralomra való törekvés is lesz a világon az emberiség veszedelmére. - (Lásd: Tormay C.: Bujdosó könyv 250. lap. Késõbb alkalmunk lesz szólani a zsidó veszedelem elleni védekezésrõl is.) - Az a 6000 év óta megüzeni és a mai napig kegyetlenül folytatott harc minden pogány, "idegen" és "tisztátalan" ellen, minden ellen ami "nem zsidó", az inkább mint valaha, ma is folyik és folyni fog a világuralom megszerzéséig vagy ha kell, az örökkévalóságig, ha a világ népei a régi zsidó törvényeket és az azok szerint való élést mint államot az államban továbbra is megtûrik.
1882-ben több bécsi tápban dr. Jelinek és dr. Güdemann bécsi rabbinusok tagadásával szemben dr. Rohling Ágoston prágai egyetemi tanár a következõ nyilatkozatot tette: "Minekutána a héber régiség-tudomány forrásai között, amelyekre nézve én õfelsége a császár által, mint rendes tanár a prágai egyetemre hivatva lettem, a Talmud és a rabbinus irodalom kiváló helyet taglalnak el, nekem államilag elismert igényem van arra, hogy ezen kérdésekben véleményeinél, nyilváníthassam. Ehhez képest az 1881. év-nyarán a prágai országos törvényszék elölt, Marx országos törvényszéki tanácsos kezeihez azon esküvel erõsített szakértõi véleményt tettem le, hogy: a zsidó, váltásánál fogva jogosítva van minden nem zsidót, minden úton-módon kizsákmányolni, õket fizikailag és erkölcsileg megsemmisíteni, életüket, becsületüket és vagyonukat tönkretenni, nyíltan és erõszakkal szintúgy, mint titkon és orozva; ezt szabad ha lehet, a zsidónak vallásánál fogva tenni, hogy népét a földi világuralomra segítse".
A drezdai törvényszék megkeresése folytán ezen szakértõi vélemény eskü alatt kivétetett, melynek alapján a vallásháborítás miatt bevádolt keresztényeket felmentenék.
Lásd: Istóczy Gyõzõ "12 röpirat" 1883. január 15. szám, 9. oldalán.

Már említettük volt, hogy a világuralomért folyó harcok a fizikai fegyverek egyedüli alkalmazásáról, a szellemi fegyverek alkalmazására, vagy mondjuk a világpolitikára tértek át, úgy hogy az napjainkban már kifinomult tökéletességgel és a népek gazdasági érdekeivel kiegészítve a furfang, megtévesztés, leplezés és titkolózás területén. kegyetlenebbül mint valaha, folyik tovább.
Nem szabad elfelejtenünk azt sem, hogy a régi népek papi kasztjai a tudományoknak szinte egyedüli ápolói voltak. Tudományukat miszticizmussal, titokzatossággal és babonával vették körül, hogy bennük a primitív nép felsõbb lényeket lásson. Kultuszaik titkait a legnagyobb féltékenységgel és elrettentõ szigorúsággal õrizték, amelyek a kasztban, de különösen a fõpapi hivatalokban hagyományként öröklõdtek. Különös fejlettségnek örvendett ez, az egyiptomiaknál, akiknek a zsidó nép Léwy-nemzetsége Mózes és Áronnak 400 esztendeig tanítványa volt.
A Léwy papi nemzetsége tehát tudomány dolgában egy cseppet sem állott mögötte a régi hindu, egyiptomi, perzsa, görög vagy arabs papságnak. Tudományuk alapja a lélektan, a vallás és világfilozófia volt, amelyen népeik faji, nemzeti és tömeguralmi politikáját is felépítették, úgy hogy a nép faji tulajdonságaihoz, szokásaihoz, erkölcseihez és kultúrfokához alkalmazkodtak, így jött létre a Mózes öt könyve és a Talmud, melyeket a világi és papi fejedelmek, próféták, vezérek, bírák, királyok, bölcsek, vének és írástudók szuggesztív módon "törvényekké" és "vallássá" tettek, így jött létre az a szédítõ

világuralmi proklamáció, amelyet Tormay Cecil "Bujdosó könyve"-ben intuitív sejtelemmel, zseniálisan találó módon "Hatalmas valláspolitikusoknak, a prófétáknak fanatikus fajszeretetében fogant nemzeti jövendölése az emberiség veszedelmére" szavakkal fejez ki. Hogy pedig ez a proklamáció minõ erõvel vált a zsidó nép testévé és vérévé, ma 6000 év után, próbálja meg bárki két zsidó bizalmas eszmecseréjét meghallgatni, hogy õ nem az "Úr választott népe"-e és nem fog-e uralkodni az egész világon, ahol eddig jövevény volt, (Mózes I. könyve 13., 15., 16., 17. és 26. részek.) - és nem várja-e az új Messiást, az "öldöklõ Angyalt" a nagy "vörös húsvét"-ot, mely hivatva volna a "világuralmat" adni.

Ebben a világuralomért folyó harcban és munkában már eredetileg számításba van véve a zsidó nép faji sajátsága és lélektana is, amelyet Mózes és Áron a Bibliában eltörülhetetlenül "gonosz"-nak bélyegzett. (Mózes II. könyv
32. rész 22. pont. Mózes V. könyv 9. rész 22. pont.)

De mondhatni, hogy ennek a világharcnak, különösen az újabb korban mégis a legfõbb alapjául a tömegpszichológiának az a jelensége használtatott fel, amely a világban, elõttünk. mögöttünk, jobbról -balról lefolyó eseményeket, különösen, ha amúgy is leplezve vannak, alig engedi észrevenni, a közöttük meglevõ összefüggés pedig a legtöbbször teljes homályban marad.

A tömegek egyedeinek 99%-a az események részleteit vagy nem veszi észre vagy mindannyi másként látja, tehát a valóság napfényre alig kerülhet s az érdekelt által mindig letagadható vagy legalább is kétségessé tehetõ.

A tömegnek az a kicsiny 1%-a, mely az események részleteit is észreveszi, sõt az összefüggést is meglátja vagy nem hiszi el, véletlennek tartja vagy lehetetlen képzelõdésnek hajlandó tulajdonítani.

Ez a tömeglélektani sajátság a láthatatlan kezek által szõtt és irányított szervezetek szabad cselekvését mindennél jobban biztosítja s az ilyen alapra épített munka eredménytelen nem maradhat. Arra pedig, hogy kiderüljön, ha áruló nincs, esetleg évezredekre van szükség. Ezért hívják azt "földalatti munkának", "pinceszervezetnek". Ehhez a munkához nem kell csak egy láthatatlan titkos vezetõ kéz. Ez minden titkos célért küzdõ szervezetnek a megkapó, egyszerû vázlata.

A már eddig elmondottakból lehetetlen fel nem ismerni, hogy a zsidó nép világuralmi törekvései, politikájának és munkájának nem ez a tömegpszichológiai jelenség volna az alapgondolata.

Az. Egyiptomban nevelt és kimûvelt papi nemzetség és azok tudós papi fejedelmei nagyon jól tudták, hogy faji és
világuralmi törekvéseik, valamint saját uralmuk fennmaradását tisztán a fegyverek erejére és az erõszakra nem. alapíthatják, ezért az általuk jól ismert fenti tömegpszichológiai törvények segítségére számítva igazi céljaikat gondosan eltitkolva leplezték, így a világuralmi törekvések az "Úr" által telt "ígéret" és egyes próféták által mondott jövendölések alakjában burkolva a papok, bibliai törvények õs tanítások által évszázadokon és évezredeken keresztül valóságos szuggesztív módon ültették át zsidó nép lelkébe és hitébe, hogy õ az "Úr" kiválasztott népe és hogy "Uralkodni fog az egész világon", hogy bírják azt a földet, amelyet tapodnak és amelyen eddig "jövevények. voltatok. (Bevándoroltak, beszivárgottak.) - Az azonban, hogy ez mikor, mi módon, milyen szervezettséggel és milyen munkával fog elkövetkezni, hogy ez mindennek a kiirtását jelenti, ami nem zsidó, hogy ez minden nép fajának és kultúrájának eltörlését, az évezredeken át kialakult nem zsidó világrendnek a megsemmisítését, Izrael diadalát s a zsidó világuralmat jelenti, az gondosan titkolva van. Csak a Bibliából értesülünk arról, hogy itt a világ népeinek egy gondosan elõkészített, lassú - lassú megrontásáról, az úgynevezett "Kabala titkáról van szó, amelynek végcélja egy új világrend, a zsidó világuralom.

Mózes V. könyv 7. rész, 22-23. pont: "És lassan-lassan ûzi ki a Te Urad Istened a népeket te elõled; hirtelen õket meg nem emésztheti föl, hogy a mezei fenevadak meg ne sokasodjanak te elõtted. De a te Urad Istened birtokodba adja Õket és nagy romlással rontja meg õket, mígnem õk teljességgel elvesznek".
Ennek az eszmének a szolgálatában vannak a Biblia és Talmud törvényei, a zsidó vallás, az "Úr" kijelentései és a próféták jövendölései beállítva és fölépítve.
A Mózes V. könyvében említett és elõbb idézett "lassú-lassú" munka szervezése, vezetése és irányítása, a Léwy-nemzetség világi és papi fejedelmeinek, valamint a "beavatott" véneknek a kezében volt. A vezetésre szolgáló irányítást soha írásba nem foglalták. Szóbeli hagyományok útján szállott az évezredeken keresztül nemzedékrõl-nemzedékre, A Kabala titkának birtokosai rituális és borzalmas "eskü" által voltak hallgatásra kötelezve. Ezekrõl a dolgokról még csak beszélni sem volt szabad, a be nem avatottnak pedig; ha véletlenül bármi tudomására jutott, meg kellett halni. Ezért nem tudja és tagadja a zsidóság nagy része még ma is világuralmi szervezetét, a "Kabala titka" létezését, a másik rész pedig azért nem beszél róla és azért tagadja, mert tudja.
És ezért nem akadhatott 6000 év óta áruló sem.
Ennek a Mózes által említett "lassú-lassú" munkának a legfõbb ereje az, hogy a föntebb említett tömegpszichológiai törvény alapján titokban és láthatatlanul megszakítás nélkül, 6000 év óta állandóan Folyik és az idõk viszonyaihoz simulva állandóan tökéletesedik, de mint késõbb látni fogjuk, mindennap veszedelmesebbé válik.
A Biblia és Talmud törvények állal az egész Izrael teljes elkülönítése a többi népektõl, egységes cselekvése és láthatatlan összmûködése biztosítva van.
A "Bosszú" és "Ígéret" utáni törekvés, az új Messiás és a Nagy (vörös) húsvét varasának; az általános világrombolásnak vagy romlásnak a szimbóluma, vallásos hitévé van jegecesítve; ez az életcél vagy "lassú" munkálkodás elveit szabja meg. Az idõk múlásával szükségesnek mutatkozó láthatatlan vezetést pedig elvégzik a szóbeli hagyományok útján mindig teljes létszámban tartolt, csak rituális jelek által felismerhetõ, de mindig nagy tekintélynek s tiszteletnek örvendõ "beavatottak", akiknek rendelkezéseit Izraelnek minden tagja vallásos hittel és feltétlen engedelmességgel követni tartozik, mert az õsi papi fejedelmek utódjainak tekintetnek.
A "beavatottak" tanácsában Jákobnak mind a 12 nemzetsége képviselve van.
A Mózes által lefektetett világuralmi politika vezetése mindenkor a beavatottak "tanácsa" által szóbeli megállapodások útján történt és történik. Addig, míg Jákob vagy Izrael 12 nemzetsége még egy államot képezett, a tanácskozások nem sok nehézségbe ütköztek és minden különösebb államesemény alkalmával idõnként hívattak egybe. Jeruzsálem elpusztulása és a zsidók szétszóródása után azonban ez sokszor leküzdhetetlen nehézségekbe ütközött volna. Hogy tehát a zsidó állami élet megszûnése és a szétszóródás folytán Izrael egységes további vezetése is meg ne szûnjék, a "beavatottak" tanácsa elhatározta, hogy míg az "Ígéret" és "Bosszú" be nem teljesedik, vagyis míg a zsidó világuralom el nem következik, Jákob vagy Izrael mind a 12 nemzetségének, hagyományok öröklése útján állandóan kiegészített, fenntartott és mindig rendelkezésre álló, élõ beavatottak tanácsának tagjai ezután nem esetenként és idõnként hivatnak egybe, hanem minden 100 esztendõben, elõre meghatározott helyen, napon és órában, hívás nélkül tartoznak megjelenni, ott magukat rituális jeleik által (szimbolikus kígyó) igazolni és ott a legmagasabb rangú papi fejedelmi utód vezetése alatt tartandó tanácskozáson megállapítani azt, hogy "Izrael" dicsõségére mi történt a lefolyt 100 esztendõben és ezek alapján minek kell majd történni a következõ 100 esztendõben, míg újból összejönnek. Egyúttal szétvigyék magukkal az egész világba, ahol zsidó él, azokat az utasításokat, amelyek a határozatok végrehajtására és a "lassú-lassú" "szent munkára" szükségesek.
A késõbbi lapokon alkalmunk lesz egy ily 100 esztendõnként történõ összejövetel lefolyását leírni, mely az 1860-as években, a legmélyebb titokzatosságok közt esett meg s

izgató fényt vet a "szent munkára", mely évezredek óta rombolja a fennálló világrendet.
Ez a "munka" azután az illetõ nemzetség beavatott képviselõjének segítségével, a zsidó külön erkölcsök és a minden más népektõl elkülönített titokzatos életmód folytán, a templomok, imaházak, gyülekezetek és szent egyesületekben kiadott részletes utasítások szerint, rendesen vallási vagy jótékonysági ürügyek alatt mint "felsõbb rendelések"-et a be nem avatott alsóbb papság hajtotta végre, Anélkül, hogy a nagy titokból a Bibliában amúgy is bennefoglalt ígéret és bosszún kívül a tömegeknek bármit is elárultak volna.
Jeruzsálem pusztulása után a zsidó nemzet és állam megszûnt létezni s valamennyi nemzetsége, a földkerekség minden területére szétszóródott. A vallássá alakított törvényeik s a Talmud rendelkezéseinek elkülönítõ hatásai folytán, a világ egyetlen népével sem keveredve, minden megszállott földön külön-külön telepeket alkottak. De a nép egységes vezetése a zsidó törvények és a fentebb említett fennálló 100-évenkénti összejövetelek által mégis a "beavatottak tanácsának" kezelõn maradt. úgy, hogy az egyes országokban képzõdött zsidó települések valóságos "ügynökségek"-ké váltak a beavatottak tanácsának kezében, amelyek a hozott határozatokat fanatikus erõvel hajtották végre, így a zsidó világuralmi eszmék elérésének csak hasznára, az emberiségnek pedig csak örök veszedelmére vállak. Nemcsak azért, mert mint világügynökségek szerepeltek, hanem azért is, mert magukkal vitték az illetõ országba minden rettenetes faji tulajdonságaikat; a Biblia által is megbélyegzett külön erkölcseiket és törekvéseiket, amelyek miatt a befogadó népekkel állandó súrlódásban élnek s a nemzetek örökké nyugtalan, ellentéteket szító forradalmárai, "belsõ ellenségei" lettek, akikkel a hazát adó nemzet egybeforrni nem tud, de romboló munkájával a nemzet nemes faji sajátságait lassan-lassan káros irányba átalakítja.
A 100-évenként összejövõ beavatottak tanácsának nem leheltek és nem lehetnek olyan határozatai, melyeket a világot és országokat behálózó, szétszóródott zsidóságnak ezen ügynökségei az egész föld kerekségén egyszerre, ugyanabban az idõben, egyöntetûen végre ne tudnának hajlani.
Lásd: Tormay Cecil "A bujdosó könyv" 75. lapján így ír: "rövid emlékezetû, új népek között az õsi kelet utolsó fennmaradt népe a zsidó ...Biblikus hagyományok hordozója, soká hurcolt roppant átkozódások megvalósulásának a sóvárgója. Hol megvetett, hol félelmetes õrök idegen.
Hívatlan jön és megy, hogyha küldik. Szétszóródik és mégis összetart ... Befészkel országok testébe. Láthatatlanul országot szervez magának (ügynökségeket) más népek országában. Törvényeket teremt túl vagy innen a törvényeken. Tagadja a haza fogalmát és mégis van hazája, mely vele vándorol és vele telepszik meg. Tagadja a többi nép Isten-fogalmát, míg maga mindenütt újra építi templomát. Jeruzsálem ledõlt falait siratja és húzza a falakat láthatatlanul maga után. Elszigeteltségét panaszolja és titokzatos csatornarendszerrel köti össze végtelen városát, amellyel már beépítette jóformán az egész világot. Az összeköttetések és kapcsolatok megvannak (az ügynökségek) különben hogyan lenne lehetséges, hogy a tõke és sajtó valamennyiük kezében ugyanegy célt kövessen az egész világon át és minden faji érdek összelüktessen éppen úgy a rutén faluban, mint New York közepén? Valakit felmagasztalnak és végig fut a magasztalás a földgolyón. Valakit tönkre akarnak tenni, megindul a munka, mintha egyetlen kéz igazgatná.
Titokzatos homályból jönnek a parancsolatok. Amit a zsidó psyché más népekben kigúnyol és elsorvaszt, fanatikusán ébren tartja önmagában. Anarchiát és lázadást csak másoknak tanít, maga megdöbbentõen engedelmeskedik láthatatlan vezetõi irányításnak. Mirabeaut Mendelsohn Mózes és szép zsidó asszonyok befolyása kísérte a francia forradalom felé. És ott voltak ok Paris minden forradalma mögött. Az 1871. kommün vezérszellemei között megint átsurrannak a históriák.
De õk csak a lazítás és uralom óráiban látszanak, a bûnhõdõk és vértanúk közölt jóformán soha sincsenek. Marx és Frankl Leó is megfutamodott (Kun Béla, Szamuelly és társai)

mikor a bukott kommün után bosszúra készült a visszatérõ államhatalom.
A török forradalom napjaiban történt, hogy egy zsidó büszkén mondta atyámnak: "azt mi csináljuk, az ifjú törökök, zsidók!"... A portugál forradalom idejébõl emlékszem, Vasconcellos õrgróf, a római portugál követ szavára: "A lisszaboni forradalmat zsidók mozgatják és szabadkõmûvesek." Ma pedig mikor forradalomban vergõdik Európa nagyobbik fele, ott vannak az élén mindenütt egységes terv szerint.
Ilyen tervet hónapok vagy évek alatt szõni és szervezni nem lehet. Hogyan lehetséges hát, hogy az emberiség nem vette észre? Hogyan tudta a világ-átfogó tervet elhallgatni annyi temérdek ember, aki a munkása volt?
Az elõtér könnyelmû és vak, megfizetett vagy gonosz és ostoba nemzeti lárvái nem tudták, mit takarnak. (Ma sem tudják vagy nem hiszik! Szerzõ.)
A háttér félelmes rendezõi pedig az emberiségnek ahhoz az egyetlen fajához tartoznak, amely az óvilág tanításaiból nõtt és tud titkot õrizni.
És ezért nem akadt közöttük egyetlen áruló.
A "beavatottak" 100-évenként megismétlõdõ tanácsának utolsó összejövetele a XIX. század közepén, a prágai zsidó temetõben, egy híres zsidó szent (Jehudai szent Simeon) sírjánál történt Azóta azonban ez a titkos õsi szervezet az idõ és haladó viszonyokhoz alkalmazkodva, hatalmasan fejlõdött és tökéletesedett. úgy, hogy ma, mint "Zsidó világszövetség" (Alliance Israelite Universelle) mûködésében, munkájában mindig merészebb és a technikai fejlettség folytán összmûködésében félelmetesebb mint valaha.
Lényegében az õsi titkos pinceszervezet megmaradt és ma már nincs egy talpalatnyi földje az arra érdemes világnak, ahol a zsidó világszövetségnek telepei vagy ügynökségei ne volnának.
A 100 éves õsi összejövetelek helyett, a rohanva haladó korok miatt, már-már 5-10 évi idõközökben megtartott nemzetközi zsidó világkongresszusok léptek, ahol a hagyományos beavatottakon kívül, a különféle országok zsidó leleplezésein kitûnt "zsidó nagyságok" is meghívatnak.
Ilyen kongresszusok voltak a legutolsó 50 év alatt Krakkóban, Baselben, Koppenhágában, Bécsben és legutóbb ismét Baselben 1927. 1-én.
Minthogy a világ népei kezdenek már eszmélni és többé a zsidó világuralmi törekvések le nem tagadhatok, a "titok" megõrzése is annyiban enyhült, hogy a szent cél eszméjének nyílt szolgálatában ma már Párizsban a "La Nouvelle, revue"-k más országokban gombamódra szaporodó, nyíltan a zsidó világeszme szolgálatában álló lapok és nyomdai termékek hirdetik burkoltan az "ígéret" és "bosszú" eszméjét. Csak a "Szent munka" módja, a szereplõ személyek, a láthatatlan vezetés és egységes összmûködés képezik még a titkolódzás és tagadás, leplezés és hazudozás tárgyát.
A kongresszusok beszámolói és jövõre való rendelkezései ugyanazok maradtak, mint a régi 100 éves összejöveteleknél. Látható fej vagy vezetõ tehát ma sincs. És ennél a pokoli szervezetnél nem is kell!
Késõbb bõven lesz szó az úgynevezett "Szent munká"-ról és annak újabbkori kifejlõdése és megszervezésérõl is.
Az eddig elmondottak szerint tehát Izrael egységes vezetése és annak a titka, hogy minden zsidó-ügy az egész világon. mint egy embert találja, a Talmud elkülönítõ hatásában, láthatatlan központi vezetésükben és a világ minden országában képviselt végrehajtó ügynökségeikben rejlik.
Hogy teremthetnének különben a világ minden országában egyszerre az úgynevezett külön világnézetek -Világjelenségek", nép és tömegbolondító jelszavak: szabadság, egyenlõség, testvériség, liberalizmus, demokratizmus, világpolgár vagy internacionalizmus, szocializmus, általános titkos vagy kommunizmus stb., stb., melynek terjesztõi, képviselõi és vezetõi néhány fantaszta elbolondítotton kívül, mind zsidók.
A "Berliner Ostend Zeitung" 1881. júliusban. 45 év elõtt többek között így ír: s Minden

frázis a humanitásról és egyenlõségrõl haszontalan szószátyárság, minden türelmesség botorság, ha ez csak egyik részrõl gyakoroltatik, míg az ellenfelek a legnagyobb türelmetlenséggel, gúnnyal tiporják lábbal vallását és kultúráját annak a népnek, amelyek õket vendégszeretõen befogadták; türelmességre és humanitásra a zsidóknak van a legeslegkevesebb igényük". - (Lásd; Istóczy Gyõzõ "12 röpirat"' 1881. július 15. szám, 28. és 32. lapján.

Vagy talán azt hiszi valaki, hogy a mindennapi kenyérért dolgozó népnek nincs más dolga, mint világjelenségeket és jelszavakat produkálni, hogy a csuvaszok és hottentották boldogok legyenek?

Az emberek legnagyobb része pedig bámul és csodálkozik ezeken az úgynevezett "világjelenségeken", amelyeknek nincs gazdája. Nem tudni honnan jönnek. Szülõanyjuk az éjszaka sötétsége. Hirtelen itt vannak és az egész föld kerekségén, egy vezényszóra egyszerre süvítenek bele a világba, mint a meteor. Mindenkit el vakítanak, megbabonáznak elméleti, filozófikus emberiességükkel, de mert nem minden ember krisztusi lélek, gyakorlati valóságban mindenkit, embert, családot, fajt, nemzetei, országot, államot megrontanak, elégedetlenséget, széthúzást, visszavonást, pártoskodást, szegénységet, éhséget, nyomort, öldöklést, világháborút és általános forradalmat idéznek elõ. De sajátságos, Izraelnek, aki cinikusan és képmutatóan mindenütt a "szeretetet" és megértést hirdeti, ezek a végromlások mindig használnak.

Ezeket az új "világnézeteket", ember és tömegbolondító jelszavakat és "világjelenségeket" minden idõben a "beavatottak tanácsa", ma pedig a zsidó világkongresszusok gyártják, amelyeket parancsszóra, a földkerekség összes államaiban, a helyi zsidó telepek ügynökségei, az egész világon egyszerre dobnak bele a békés emberiség tömegeibe.

Így nem sok nehézségbe ütközik "világköveteléseket" elõidézni, nemzetközi vámterületeket, bankár világblokkot, Pán-Európát követelni vagy ha egy állam nem paríroz ezeknek a követeléseknek, olt az egész gazdasági életet a nemzetközi "pénz" útján válságba ejteni és a világuralmi törekvések "szövetsége" iránt hajlékonnyá tenni.

Sajátságos, hogy ezek közt a "Világjelenségek", "világkövetelések" közt "faji vagy nemzeti- eszméket fejlesztõ irányzattal soha, de soha nem találkozunk. Csak izzó üszökkel, melyet a világba belehajítva, felgyújtják a népek, nemzetek békés hajlékát és nyugalmát. Megérthetjük azonban ezt, mert a világuralmi törekvéseknek legnagyobb ellensége és leküzdhetetlen akadálya a faji és nemzeti érzés, valamint az államok legitim uralkodó házai. Ez magyarázza meg a "demokrácia" (mely maga Izrael) világjelenségének iszonyodását is a legitim királyságok vagy császárságoktól és szerelmét a "köztársaságok" iránt, ahol szabad a vásár, nincs "házi politika" örökösödés az uralkodásban, elég nagy a szabadság minden rend kijátszására, fegyveres erõ lehetõleg kevés és rossz, akkor lehet zavarokat elõidézni, amikor jólesik, sõt minden 3. évében még Izrael is bele ülhet a koronázatlan királyi, az "elnöki" székbe, amely elvégre is a gazdasági hatalommal együtt az egész hatalmat jelenti egy állam fölött.

Ha ez az egész világ minden államában megtörténik, akkor már jöhet a "világuralom" is egy fajban, talán egy kézben is, valamelyik Léwy-utódban egyesítve. Hisz a pénz, az "arany", a gazdagság jelenti a tekintélyt, hatalmat, az uralmat. Más nincs!

A vallás, az erkölcs, az magánügy, a családi múlt érdeme, a születés, az õsök, a történelem kultusza, a szellem, a tudomány a reklám dolga, a haza, a király fogalma, az utópia, a faj, a nép, nemzet az tömeg és nem fontos. Ha ezek kiirtva, feledve vannak, jöhet az "arany uralma", a világuralom.

Az igazságügyi költségvetés tárgyalásánál 1927-ben a Pakotsok, Vámbéri R.-ek, Bródiak, Rassayak, Baracsok, Gál J.-ek, "szociáldemokraták", demokraták stb., "más világnézetû"-ek ádáz kitöréssel vélik rá magukat a "szabadság" négy pillérének elnevezett: 1. népképviselõt, 2. szólásszabadság, 3. sajtószabadság, 4. esküdtszék "visszaállítására", mintha ezek nem volnának meg már amúgy is olyan mértékben Magyarországon, mely a

magyar nemzetet kormányával, dinasztiájával, ellenállóképességével és fiainak megélhetésével már egyszer elpusztította (lásd: Pesti Hírlap 1927. május 4. szám). Úgy látszik a gyülekezési jog, letiport sajtószabadság, betiltott lapok, tiltott közlés, a papok és keresztény vallás ócsárlása, leventék, rendõr, csendõr, katonaság és numerus clausus elleni merész támadásaikkal az országot, a fajt, a nemzetet és a kormányt teljesen letargiában akarják tartani, hogy élete és a fennálló világrend védelmében megakadályozzák és továbbra is lenyûgözzék. Megtagadják a nemzet "és az állam azt az elemi jogát, sõt kötelességét, hogy a liberális jelszavakat csak annyira engedjék érvényesülni, amennyire az, az állam életét nem veszélyezteti.
Az új fejedelmek, az új királyok, a "pénzdinasztiák". Az egymásközti új vetélkedések, marakodások, talán új hadseregekkel is és kezdõdik az új államok kialakulása, egy új középkorral és annak bomlott romlottságával, szabad rablása, gyilkolása és aki bírja marja, ököljogával. Persze más külsõ formában, de a történelem megismétlõdik!
Mindezek benne foglaltatnak abban a titkos proklamációban, amelyeket Mózes, Áron és utódai a Bibliában és a Talmudban 6000 év elõtt lefektettek és megszerveztek és amelybõl fejlõdött a mai zsidó világszövetség.

A zsidó világszövetség fejlõdése a legújabb korban

Késõbb szó lesz arról a munkáról , melyet az az ókori õsi szervezet, régi 100-évenként összejövõ titkos vezetõsége, egész a múlt század közepéig ;"Izrael" dicsõségére végzett. De ebbõl nem érthetnénk meg teljes világossággal azt a mûködést, amelyet a saját életünk folyása alatt láttunk, tapasztaltunk, amelyben ma is benne élünk és már-már a legmagasabb fokozatban, az élet majd minden jelenségében nemcsak tapasztalunk, hanem fájdalmasan szenvedünk is. Ezt annál kevésbé érthetnénk meg teljesen, mert miként már más helyen is megírtuk, a tömegpszichológiának az a tulajdonsága, hogy a tömegekben leplezetten történtek összefüggését csak a legritkábban lehet felismerni, minden titkos szervezettség munkájának a legfõbb ereje. Ezért szükséges, hogy a zsidó világszövetség szervezetének újabb fejlõdésébe is bepillantást szerezzünk.
Futólag már korábban rámutattunk arra, hogy a gyorsan haladó korok, események, technikai fejlõdések, találmányok, felfedezések stb. következtében a népek, nemzetek és államok életében már ól-holnapra bekövetkezõ, rohanva haladó történései megmutatták, hogy az õsi zsidó világuralmi törekvések vezetése, a 100-évenként megtartott titkos összejövetelek által célszerûtlenné vált, mert az ott hozott határozatok végrehajtása vagy elkésik vagy az események kaleidoszkópszerû váltakozása folytán azonnali rendelkezések megtételét és végrehajtását teszik szükségessé, amelyek az eljövendõ 100-ik évet nem várhatják meg.
Ennek a felismerése, de mert lassanként a világuralmi törekvések sem igen látszottak már soká eltitkolhatóknak lenni, szükségessé tették a vezetést már kevésbé titkos, de mindazonáltal szigorúan zártkörû és diszkrét, a célnak megfelelõ mozgékony szerv kezébe tenni, így jött létre a 100-évenként egybegyûlõ és a Kabala a titkát õrzõ beavatottak összejövetele helyett az újabb "kongresszus"-i vezetés, amely azonban lényegében és a vezetés tekintetében teljesen ugyanaz maradt mint a régi, csak némely célszerûségi változásokkal módosult, nevezetesen:
1. A Jákob 12 nemzetségének képviselete, a világ minden kis falujában és gócpontjában élõ, immár 14 millióra felszaporodott "Izrael" össze is keveredett nemzetségeinek képviseletére is elégségesnek nem mutatkozott. Ezért a beavatottakat ki kellett egészíteni. Ez a kiegészítés kiterjedt mindazokra, akik valamely országban, gócpontban vagy nagyobb városban a zsidóügyek irányzatának harcaiban legjobban kimagaslottak s akik azután az

összeülõ kongresszusokra meghívást nyernek.
2. A kongresszusok összeülésének szükségességét, helyét, idejét megállapítani, azokat adminisztratíve elõkészíteni, összehívni, a világeseményeket nyilvántartani, az Izraelt érintõ jelenségeket az egész világról összegyûjteni, feldolgozni és a kongresszusnak elõterjeszteni, egy "Központ"-nak az "Allience Israelite"-nak szervét tette szükségessé a "Világszervezet" láncszemei közé beiktatni.
"A földgömb uralkodó faja a Talmud népe szeretne lenni; ennek hadvezére és Messiása pedig az Alliance Israelite Universelle". "Valódi szerepük csak azon idõ óta vette kezdetet, amióta más népek közé befészkelték magukat". "Tehát az egész zsidóság; nem csupán az európai, egy nagy ármádia mely az Alliance Israelite Universelle vezénylete alatt a világuralomért küzd, csakhogy e küzdésnél teljesen hiányzik a lovaglás jelleg". Lásd: Istóczy Gyõzõ "12 röpirat" 1880. dec. 15. szám 7. oldal.
"Akaraton kívül a zsidók hatalmas szövetségesei a hadügyérek is, akik roppant követeléseik által kényszerítik az államokat az Alliance Israelite Universelle fõtámaszait a zsidó bankárokat meggazdagítani, hatalmukat és befolyásukat növeszteni".
"A berlini kongresszus alkalmával bebizonyult, hogy az Alliance Israelite Universelle már most is nagyhatalom; a romániai zsidók emancipációja Románia belügyeihez tartozván, különben meg sem említtetett volna. "Lásd ugyanott a 8. oldalon.
1880. nov. 20-án a porosz képviselõházban elmondott beszédében dr. Heydebrand Lasa így szólt: "és uraim, éppen Párizs a székhelye azon nemzetközi Alliance Israelite-nek, melyrõl Cremieux (fõ világzsidó. Szerzõ) maga azt mondja: "Az Alliance valóságos hatalom lesz, ez egy nagyszámú és hatalmas szövetség, amely a földkerekségnek minden pontjaira kiterjed; Israel gyermekei óriási léptekkel haladnak!" Lásd: Istóczy Gyõzõ "12 röpirat" 1880. dec. 15. szám, 26. lap.
Dr. Henrici porosz képviselõ 1880. dec. 17-én mondja: "És ez a zsidóság mindinkább szorosan szervezi magát. Az Alliance Israelite Universelle a jótékonyság köpenye alatt propagandát csinál (ha csak azt csinálná! Szerzõ.) ezen korhadt zsidóság részére. A zsidó szövetség élén a most már elhalt Cremieux állott, valaha tán Kramer-nek hívhatták õkelmét (viharos nevelés) aki az õ népéhez így kiáltott: "Izrael, te óriási léptekkel haladsz elõre". Lásd: Istóczy Gyõzõ "12 röpirat" 1881. február 15. szám, 43. lap.
(Ma, 1928-ban, 50 év múlva valóban csodálni kell Cremieux jóslatának biztosságát és a világszervezet munkájának tökéletességét, amidõn mindezt láttuk, átéltük, tûrtük és ma a zsidók nemzetközi hatalma országok, népek, nemzetek és világrészek sorsa felett uralkodik. Szerzõ.)
1880. nov. 20-án a porosz képviselõházban dr. Reichensperger, dr. Hanel interpellációja folytán a többek közt ezt mondja: "Mert az én szemeim elõtt ezen tény egyik bizonyítéka annak, mily mérhetetlen nemzetközi halaimat vívott már ki magának ama parányi minoritás minden országban." "Ez uraim azon talány magyarázata, hogy még egy olyan állam is mint Oroszország, ráállít arra, hogy ez a törvény a románokra oktrojálassék, egy oly állam, amelyrõl a hírlapokban ismételve állíttatott, hogy a zsidó börzehatalmasok részérõl értésére adatott neki, miként orosz államkölcsönrõl továbbra nem lesz szó ha ezen modern államelvek, amelyeket Romániába csakugyan becsempésztek, magában Oroszországban is érvényre nem emeltetnek." Lásd; Istóczy Gyõzõ "12 röpirat" 1880. december 15. szám 20. lap.
1880. nov. 20-án dr. Hänel a porosz képviselõházban a zsidók érdekében telt interpellációjában a többek közt ezt mondja: "Itt Berlinben ülésezett az európai kongresszus, amely Bulgária, Szerbia, Montenegró és Románia függetlenségét csak azon föltétel alatt ismeri el, ha a vallásfelekezetek (értsed a zsidók) egyenjogúsítását kimondják. Ez a záradék természetesen a legfõbb fontosságú." (Közbekiáltások: csak a zsidóknak!) Lásd: Istóczy Gyõzõ "12 röpirat" 1880. dec. 15. szám, 16. oldal.
Dr. Mayer: Boroszló zsidó képviselõje, a porosz képviselõházban 1880. nov. 20-án

arcátlan hypokrízissel így szól: "Heydebrand úr a zsidók nemzetellenes célzatainak bebizonyítására utalt az Alliance Israelite törekvéseire és felolvasott néhány sort annak egy iratából, amelyben diadalmas hangon utalás van arra, hogy a zsidóság hatalom kezd lenni. De én nem tudom, vajon Heydebrand úr valóban azt hitte-e, hogy az Alliance Israelite egy politikai szervezet? Uraim! Az Alliance Israelite semmi más, mint egy nagy jótékonysági egylet. (Ellentmondás.) Ha az Alliance Israelite elnöke Cremieux ügyvéd azt mondta, hogy a zsidóság hatalom kezd lenni, akkor világos, hogy a fennforgó viszonyok közt ez nem más, mint egy hangzatos frázis (ohó! derültség.)
A zsidó világszövetség ezt a letagadási rendszerét ma már az egész világ ismeri. Olyanféle ez, mint a Biblia híres "rossz fordítása" mihelyt a zsidóknak nem tetszik. Szerzõ.
Ez a "Központ" pedig a jótékonyság bevallott és bevált leple alatt, mint a zsidó érdekek védelmezõje, nyilvánosan mûködik, minden anyagi eszközrõl gondoskodik s a világ összes zsidó intézményeit, szerveit vagy ügyeit, ahol szükséges, pénzzel nemcsak támogatja, hanem el is látja.
3. Minthogy a régi, a zsidó telepesekkel természetes úton létrejött "ügynökségek" munkálkodása, az idõk haladása és fejlõdésével nem mutatkozott többe elég mozgékonynak, de annak célirányos vezetése is, helyi és részletes szervek mûködését is szükségesnek mutatta. A közös munkát szétválasztották, felosztották és új világuralmi tényezõket létesítettek.
Legelsõ sorban az államok, országok és nevezetesebb városi gócpontok politikájának közigazgatásának és közéletének irányítása mutatkozott a legfontosabbnak.
Egymaga olyan hatalmas munka, amelyet külön szerv nélkül a világuralmi törekvések szolgálatába állítani nem lehet.
Ennek a megoldására csak két: üt mutatkozott: Vagy új, külön erre a célra intézményes szervezetekkel körülhálózni a világot vagy már régen fennálló és kifejlett nemzetközi világszervezetnek az elfoglalása és a zsidó világuralmi törekvések szolgálatba hajtása.
A két megoldás közül az utóbbi látszott a legkönnyebbnek és a legolcsóbbnak. De meg azért is, mert már századok óta fennálló régi intézmény erre igen alkalmasnak látszott és a zsidó világuralmi törekvések céljaira szinte kínálkozott.
A középkorban túltengõ keresztény vallási elfogultság és az egész világra kiterjedõ papi világi uralom és befolyás tûrhetetlensége megteremtették a reakciót, a filozófiai szabadgondolkozók és a modern materializmus csíráit, a vallási terror miatt pedig a titkos társulatokat, így jött létre a XVII. század elején emberszeretet, humanizmus és jótékonyság jegye alatt Angliában a "szabadkõmûvesek" titkos egyesülete, amely a fenti elveket nevezte ki vallásnak, minden mást maradiságnak tekintett. A "haladás" és "tudomány" jelszava alatt a materializmus bölcsõje lett s a XVIII. századtól kezdve csak úgy ontotta magából a szabadgondolkozók, minden reális igazságot nélkülözõ elméleti filozofálását. Ezeknek köszönjük a történelem újabbkori forradalmait és azok elõkészítõit, a korlátlan liberalizmust, a szabadság, egyenlõség, testvériség bûnös félrevezetõ jelszavát, a demokratizmus, anarchizmus és kommunizmus stb. népeket, nemzeteket, államokat és trónokat pusztító gyilkos frázisait, de egyszersmind az emberiség nyugalmának teljes felfordulását.
A középkori papi elfogultság és vallási terror korában a szabadkõmûvesi irányzatnak mindenki által áhított s mindenkit meghódított jelszavai, hozzávéve az egyesülés titkosságát és a "munka", a "vakolás" misztikus formáit, mely a lélek egyik melegítõje, diadalútja volt a világban s a szervezete nemsokára behálózta az egész föld kerekségét. Titkos hatalma pedig állandóan gyarapodva, az országok és nemzetek életére, politikai, gazdasági és társadalmi téren a legújabb idõkig szinte ellenállhatatlan lett. Köteteket lehetne felsorolni és írni ennek a testvériesülésnek hatalmáról, amely már annyira ment, hogy a világháború elõtt már sehol a világon, semmiféle téren sem születés, sem elõjog, sem tehetség vagy rátermettség alapján érvényre vagy nem vagy alig juthatott valaki, ha

nem volt szabadkõmûves. Viszont sokszor kevésbé kimagasló, középszerû egyéniségek nagy tényezõk lettek, mert szabadkõmûvesek voltak. Ez annyira ment, hogy a szabadkõmûves szervezetbe a toborzás már a fõiskolák hallgatói közt megkezdõdött. Nagyon természetes, hogy semmi sem volt kívánatosabb, ennek a már meglevõ, szinte korlátlan hatalmi világszervezetnek a zsidó világuralmi törekvések szolgálatába való állításánál.
A XIX. század közepén; egyidejûleg a zsidók felszabadításával, megkezdõdött a zsidók tömeges beszivárgása a szabadkõmûves szervezetekbe. Nemsokára bekövetkezett a befolyásuk túlsúlya. A világháború kitörése elõtt pedig odáig fejlõdtek a dolgok, hogy a világ mértékadó páholyainak szertartásaiba keleti zsidó miszticizmus csempészõdött be s helyiségeiben mindenütt ott ragyog a zsidó csillag, a világ forradalmasításának a jelképe. Az egyes nemzetek és országok páholyai pedig az egész föld kerekségén a zsidó világuralmi törekvések politikai szerveivé lettek.
E szomorú tényen nem változtathat az, hogy keresztény szabadkõmûvesek is vannak, mert hisz az ideális szabadelvûség minden mûveit lélek bensejében meglevõ és megejtõ jelszava éppen a legmagasabb kifinomulás magaslatán levõ lelkeket alkalmas félrevezetni, akik elméleti filozófiájuk mellett a gyakorlati valósággal a legkevésbé számolnak. Ezeknek a mai szabadkõmûves páholyoknak a jelszavakat gyártó boszorkánykonyháiból süvítenek világgá ma, az egész föld kerekségén egyszerre egy parancsszóra a fajokat, népeket, nemzeteket, államokat, trónokat, az emberiség békéjét romboló megvalósíthatatlan politikai jelszavak. Az emberiség vallásos lelkületének, a családi élet bensõséges erkölcsének a legyilkolása. A népek 2000 éven keresztül jónak kialakult keresztény kultúrájának az elpusztítása. Egy új eljövendõ bizonytalan világrend érdekében, melyet hallatlan cinizmussal jogos világnézetnek, világjelenségnek, világkövetelménynek mernek feltüntetni s dobnak bele lelkiismeretlenül a világba, az emberiség veszedelmére.
A szabadkõmûves szervezetnek ez az elfoglalása és a zsidó világuralomért folyó harcba történt beállítása a világ népeinek politikai irányítását egy csapással a zsidó világszövetség kezébe adta és igen sokan jogosan vallják, hogy a világ hatalmainak csoportosítását, a világháború elõkészítését, a világháború kitörését, lefolyását, a rákövetkezett forradalmakat s trónfosztásokat és köztársasági alakulásokat, úgyszintén a rákövetkezett gazdasági rablásokat mind a zsidó világszövetség irányította és a szabadkõmûves szervezet útján bonyolította le. Mindenesetre megdöbbentõ, hogy a nagy világevolúció küzdelmeitõl csak a zsidó nép tartotta magát távol. Fajok, népek, nemzetek, államok és országoknak, talán az egész világnak nyomort és szenvedést hozott, csak a zsidó népnek... használt.
A második nagy szükségnek mutatkozott a világuralomért folyó harcban a tömegek csatasorba állítása, vagyis a tömegek fölötti uralom kézbevétele.
A tömeg alkalmazása és irányítása mesterséges közvélemény alakítására és megfelelõ világnézetek terjesztésére. Harcos szerv. alakítására, amely ténylegesen és nyilvánosan kíméletlenül fellép, küzd, megsemmisíteni és lerombolni törekszik mindent, ami a zsidó világuralmi törekvéseket veszélyezteti, útjában áll vagy nem mozdítja elõ, mint pl. a keresztény vallás, az erkölcs, a hazafiság, a faj védelme, a nemzeti érzés, a múlt dicsõsége, a történelem, hagyományok, tekintélytisztelet, dinasztiák, királyságok stb., stb.
Egy ilyen képtelennek látszó gonosz világérzés még soha nem vett uralmat a népeken. Ilyen szervezet még soha nem volt a világon s egy ilyent nem lehetett elfoglalni és világuralmi szolgálatba állítani, mint a régi szabadkõmûves szervezetet. Ezt újonnan meg kellett alakítani vagy a tömegek szolgálatba állításáról egyszersmindenkorra lemondani.

Egy új szervezet megalakítása és munkaképessé tétele már egymagában is nehéz probléma. Képtelennek látszó, uralkodó világrendszer ellenes, világszervezet létrehozása

pedig egyenesen lehetetlenségnek tûnik fel. És ezt a lehetetlent, a zsidó világszövetség szédületes céljaival, aránylag rövid idõ alatt mindazonáltal mesterileg megoldotta, habár a mai törvény és jog alapján berendezkedett világrend azt nagy mértékben meg is nehezítette.
Az új szervezet alapeszméje az emberiség tömegét képezõ szegénység (proletariátus) és elégedetlenség fellazítása a birtok, a tulajdonjog ellen.
A Mózes V. könyvében foglalt "lassú-lassú" munka szem elõtt tartásával és tudva, hogy a világ szegénységét fõképp a fizikai munkát végzõ "munkás" elem képezi, ügynökségei útján beledobta a világba és a munkástömegekkel elhitette, hogy más munka nincs, mint fizikai munka s más nem dolgozik, csak a fizikai munkás. A többi az dologtalan és haszontalan here, aki a dolgozók munkájából él. Megteremtette a "munkás" és a "munkásosztály" fogalmát s ezeknél az emberiség polgári osztályainak gyûlöletet. Becsempészte magát a munkásosztály védõjének, vezetõjének és megalakította a "szakszervezeteket".
Most mar semmi sem állta útját annak, hogy ezeknek a szakszervezeteknek útján egy új, a világuralmi törekvések céljaira alkalmas, úgynevezett "más világnézetet" dobjon a gondolkozásra képtelen, amúgy is szerény mûveltségû, vezetés nélkül teljesen tehetetlen munkástömegekbe. Tetszetõs és szegénységnek kedves jelszavakkal, hamis rabulisztikával pedig meggyõzze, hogy az eddig belé nevelt keresztény és nemzeti fogalmak legszentségesebb kincsei hazugak, osztályérdekek, mind a munkásosztály ellen vannak kitalálva, a munkásosztályra veszélyesek, amelyeket minden eszközzel ki kell irtani s a munkásosztály boldogulását csakis eltol remélheti, mert "ez az eljövendõ új világrend". A nép uralmát, a demokráciát, (a csõcselék uralmát) kell megalapítani, hogy a munkásság boldogságát szociális intézkedésekkel megvalósítsa. Ezekért a célokért a világ összes munkásainak együtt, egy vezetés alatt keli dolgozni. Nincs faj, nincs nemzet, nincs vallás, csak világpolgár.
Így született a "nemzetköziség" az "internacionálé". Így született bûnben, árulásban, gonosz erkölcsökben, a mai keresztény világrend elleni ádáz gyûlölet fertõjében a "szociáldemokrácia".
Politikai tényezõvé változtatni az egész világon már nem volt nehéz. Szinte magától vedlett minden országban azzá, ami a jog és modern szabadság országaiban, nyilvános és akadálytalan világrontó mûködését, törvények és rövidlátás védelme alatt biztosította. - A világ tétlenül bámul ma is az I., II. és III. internacionálé hallatlan merészségein és az emberiség megrontására irányuló merényletein.
A munkásság elhitte, hogy a munka és a töke jegyében, folyó harc és. a többi osztályok kiirtása, mind az õ boldogsága érdekében folyik. Arra azonban még rá nem ébredt, hogy ezek alatt a bevallott célok alatt egy másik, gondosan titkolt magasabb, a jelenlegi 2000 éves keresztény világrend megsemmisítése és helyébe a zsidó világuralom megteremtése lappang. Nem ébredt rá arra, hogy a munkásság érdeke ennél a nagy célnál mellékes, hogy boszorkányos ügyességgel leplezett igazi célok mellett idegen istenekért harcol és áldoz, hogy végtelen hamissággal rejtett végcélok érdekében egyszerû eszköz a szociáldemokrácia cégére alatt a zsidó világszövetség, harcos szerve lelt. E világuralom bekövetkezése esetén az orosz példa szerint is, egy új, soha nem álmodott autokratizmus és határtalan önkényuralom alá jut, amelynek éppen a munkásosztály a legnyomorultabb áldozata.
A zsidó világszövetség szolgálatába állított ez az új harcos szerv pedig éppen olyan tökéletesen és pontosan mûködik, mint annak politikai szerve, a szabadkõmûvesség.

A modern államtudomány a népek és államok életét minden vonatkozásban a gazdasági élettel kapcsolja össze. Ez olyan hozzáférhetetlen álláspont, amelynek helyességet kétségbe vonni nem lehet. Fontossága, befolyása és hatása pedig, úgy az egyes, mint az

országok életére megmérhetetlen s a világ sorsának egyenesen intézõ tényezõje. Aki a gazdasági életet bármily formában a kezében tartja, az a hatalom nagy részét is bírja. Aki ezt az egész világra kiterjeszti, az a világhatalom felé a nagyobbik lépest tette meg. A gazdasági hatalmat a pénz, az arany tulajdonosa és a pénz irányítása szabályozza. Aki a világ aranyát irányítja, az szabja meg a politikát, az államok életét is.

A zsidó nép ezt már a legrégibb ókorban tudta s vezetõi az arany gyûjtését és megszerzését nemzeti politikájuk és vallásos hitük tárgyává tették, mely nemzedékrõl-nemzedékre öröklõdve, Izrael fiainak a mai napig egyedüli életproblémája, életcélja lett.

Lásd: Mózes V, könyve VI. rész 10., 11. pont: "Városokat, melyeket nem le építettél, házakat, melyeket nem le raktál, ásott kutakat, melyeket nem te ástál, szõlõ és olajfa hegyeket, melyeket nem te plántáltál, megadandja neked". Ugyancsak Mózes I. könyve mondja az egyiptomi kivonulásnál: Kérjétek kölcsön a szomszédaitoktól arany és ezüst tárgyaikat, "Ne menjetek üres kézzel."

Õsidõktõl pedig a mai napig az "arany" a "pénz" sajátságainak egyedüli biztos ismerõje, irányításának egyúttal az utolérhetetlen szakértõjévé vált.

A pénz irányításától függ annak az értéke, emelkedése vagy romlása, a szegénység vagy gazdagság, az egyén vagy a nép megelégedése vagy nyomora, a béke vagy háború, a lázadás, a forradalom, az államok boldogulása vagy pusztulása.

A világuralomért indítóit harcban ez a fegyver a legélesebb, amelyet mellõzni nem lehet. Terjedelme olyannyira széles és bonyolult, hogy azt a zsidó világszövetség szervezetében külön szervek beállítása és tervszerûség nélkül eredményesen "alkalmazni alig lehelne.

Bizonyos, hogy az emberiség kereskedelmének legõsibb megindulása óta mindig és minden népeknél voltak pénzváltók és bankárok, akik a pénz sajátságai szerint a népek gazdasági életét szabályozták és a pénzt megfelelõen irányították, a népek primitív ismeretét felhasználták, õket kizsákmányolták, kiuzsorázták, de ez csak fejletlen, szûkkörû, helyi s inkább egyéni érdekû pénzirányítás volt, habár ezek képviselõi is rendszerint zsidók voltak, akik az õsi zsidó világuralmi törekvések hagyományai és rendszere szerint, a vallásuk hite a Talmud törvényei szerint csak a nemzsidó "idegenek" kifosztására terjedt ki.

Lásd: Mózes V. könyve XV. rész 2. és 3. pont: "Kölcsönt adj, de ne végy és uralkodni fogsz." Mózes V. könyv XXIII. rész 20. pont: "Idegennek adj uzsorára, de a te atyádfiának ne adj." Ugyanez áll ugyanott a XXVIII. rész 12. és 13. pontban.

A zsidó világszövetség azonban ezt a már fennálló régi intézményt lelte meg külön gazdasági szervévé, a világ pénzének és következményeinek irányítójává. Ma már az egész föld kereksége be van sûrûn hálózva bankokkal, pénzintézetekkel, takarékpénztárakkal, biztosító intézetekkel és börzékkel, melyek a legfurfangosabb, a legburkoltabb pénzmûveletekkel tartják kezükben a pénz irányítását s zsákmányolják ki az egyént, népeket és államokat. Gazdagodnak, s gyûjtik az aranyat.

Ez a sûrû világhálózat pedig percek alatt egy kéz, a zsidó világszövetség keze óllal, egy és ugyanazon cél érdekében azonnal mûködésbe hozható, mert a vezetõi 99%-ig mind-vallásos törvények nyomása alatt álló, hazátlan, nemzetközi világzsidók, akik számára nincs faj, nincs nemzet, nincs állam, nincs szív, nincs emberiesség, csak közös zsidó-érdek és üzlet. Tanulság a világháború, Versailles, Trianon, Sévres stb. és az utána következõ mesterséges pénzrontással elõidézett gazdasági romlás, a népek ellen intézett gazdasági roham és a nemzetek kirablása, amely a történelem még egy világrengése után sem volt, mégis a "háború következménye" gyanánt igyekeznek a tömeg elõtt leplezni és elkönyvelni.

A világuralmi törekvések egyik alapvetõ gazdasági jelszava az egyéneket és államokat szegénnyé, azután szolgává tenni. Már fentebb a Biblia pontjainak idézésével rámutattunk, hogy ez Izraelnek vallásos törvénye. A zsidó világszövetség ezt nemcsak megtartotta, hanem az újabb korban, a legfinomabb részletkidolgozással, a legagyafúrtabb gazdasági és

hitel-mûveletekkel és mesteri leplezéssel fõképpen az államok elszegényesítésére, csõdbekergetésével és a népnyomor általánossá tételére terjesztette és fejlesztette ki az egész világon azzal a percek alatt mozgásba hozható pénz és gazdasági hálózatával, amellyel a földkerekség összes államait átszõtte, hogy "adósaivá" és engedelmes "eszközeivé" tegye. Ezt a munkát a zsidó világszövetség gazdasági szervei: a bankok és a tõzsdék végzik el a pénz és az arany irányításával, ami nekik máris szédületes hatalmat adott a kezükbe.
E könyv írása közben történt a nagy Blumenstein-féle világcsalás, mely hivatva lett volna az összes államok és állampapírjainak hitelét megingatni, esetleg elpusztítani.
A vizsgálat megállapította, hogy ennek a bûncselekménynek a szálai a zsidó világszövetség fõ végrehajtó szervéhez, az orosz-szovjet birodalomhoz vezetnek s az egész ügy fõ lebonyolítása a zsidó világszövetség vezérkarának az Alliance Israelle Universelle székhelyén, Párizsban történik, a szereplõk pedig mind zsidók, börze és bankágensek.
Kétségtelennek látszik tehát, hogy a most folyó nagy gazdasági világháborúnak ez az ügy egy hatalmas, eltagadhatatlan epizódja, mert egy ilyen, az egész világra kiterjedõ, végtelen bonyolult gazdasági szélhámosságot egy ember nem képes kitervelni, sem végrehajtani. Mégis a közvélemény nem lát benne semmi világösszefüggést, hanem csak egy nagyarányú szélhámosságot, melyet a világ közvéleményét csináló zsidó sajtó nagy készséggel terjeszt s kinevezi egy "gazember bankár" cselekményének, mert nem nevezheti ki "világjelenségnek". A világ tömegei pedig elfogadják és hiszik, a háttérben azonban a világ mûhelyében a zsidó politika boszorkányüstjének kotyvaléka tovább fõ és tovább rotyog.
Az õsi világuralmi törekvések kifejlesztett szervezetének 3 olyan tényezõjére mutattunk eddig rá, amelyeknek mindegyike egyenként is elégséges volna a fennálló mai világrend elpusztítására és az emberiség "lassú-lassú" tönkretételére. Van azonban a zsidó világszervezetnek még egy legújabban szolgálatába állított szerve is, amely talán az említetteknél is hatalmasabb. Ez azonkívül, hogy végzetes, önálló munkát végez, a többi szervek mûködését is kíséri és teszi "tökéletessé". A világszövetség propaganda-szerve t.i. a sajtó, a "betû", ez, amely felemel vagy lesújt. Az emberiség legnagyobb kincse és ajándéka ez vagy a legjobban ható mérge, amely az embert vagy félistenhez hasonlóvá vagy a pokol ördögévé teszi. Az a hatalom ez, amely képes az igazságot hamissággá, a hamisságot igazsággá átváltoztatni. Az istenség fogalmát babonává tudja lefokozni. Az erkölcsöt bûnné süllyeszteni, a bûnt erkölccsé emelni. Minden kultúrát, lelki szentséget dicsfénnyel övezni vagy a mocsárba tiporni. Közvéleményt teremteni, tömegeket mozgatni, világnézeteket, világjelenségeket, bûnös jelszavakat a világba dobni, forradalmat, békét vagy háborút szítani. Az emberiség boldogságát vagy pusztulását elõidézni.
Ezt a hatalmat a zsidó világszövetség világuralmi törekvéseiben nem nélkülözheti, tehát a sajtót szervezetének legjelentékenyebb munkatársává, "propaganda-szervévé" avatta.
Az elmúlt XIX. század második felében egyszer csak a világ arra ébredt, hogy a régi, néhány hírorgánum mellett, minden országban, mintegy vezényszóra kezdtek az újonnan született lapok gombamódra elszaporodni.
A városok, sõt a nagyobb községek is nagyságuk szerint seregszámra kezdtek lapot alapítani. A politika minden pártárnyalatával külön-külön lapot alapított. Alkalmi egyesületek, vállalatok, az ipar, kereskedelem, érdekeltségek elsõ ténykedése lapalapítás lett. A hírszolgálati központok az egész világ országaiban megalakultak. Ha azután a szerkesztõk, a laptulajdonosok vagy a munkatársak után kutattak, kiderült, hogy azok kevés kivétellel mindnyájan zsidók. Elannyira, hogy ma a közvéleménybe belefészkelte magát az a meggyõzõdés, hogy az újságírás zsidó foglalkozás és mivel a gyakorlatban semmiféle képzettséggel vagy végzettséggel egybekötve nincsen és az érvényesülésre tág

teret nyit, ezt a pályát többnyire könnyen élõ, tapasztalatlan, fiatal, a faji tulajdonságoktól duzzadó, mértéken felüli agresszív zsidó fiatalság lepte el, annyira, hogy közhit kezdett lenni, hogy a zsidó fiút már születésekor újságpapírba göngyölik s a redakciókban avatják zsidóvá. Vagyis valósággal kéjes mohósággal lepte el és rohanta meg néhány évtized alatt a világ hírszolgálatát és a sajtót a zsidóság. Ez természetesen egymagában véve még nem lett volna különösebb baj, de az egész emberiségre ott rejlett a végtelen veszedelem, hogy ezáltal a "betû" hatalma és világ közvéleményének irányítása is a zsidó világszövetség kezébe került és ádáz harcot kezdett minden ellen, ami nem zsidó, az ellen, ami az eljövendõ zsidó világuralom útjában állott.

Szinte kígyószerû siklással, a róka alattomos sompolygásával csúsztatta bele a világba máról-holnapra a külön világnézet fogalmát és igyekezett a lelkiismereti szabadság leple alatt annak jogosságát elismertetni, ami biztosította volna mindennek a nyilvános, szabad hirdetését, ami az eddig kialakult és elfogadott világrenddel, közerkölcsökkel, a keresztény gondolattal, faji vagy nemzeti érzéssel ellenkezik. És ez az úgyszólván meseszerû rövidlátással sújtott néptömegeknél, a népek boldogságának feltüntetett korlátlan "szabad sajtó" jelszavával nagymértékben sikerült is. És sikerült annyira, hogy ma már nem a szabad, hanem a határ nélkül szabados sajtó követelése a felvilágosultság erényének számába megy.

A lelkiismereti és sajtószabadság ürügye alatt, gonosz tervszerûséggel és szándékos célzatossággal hagyta figyelmen kívül azt a cáfolhatatlan, örök igazságot, hogy a filozófia és elméleti tételek, a természeti törvények és a megejtõ jelszavak lehelnek a megemészteni alkalmas tudósok és legmûveltebb rétegek szellemi táplálékai, de a gyakorlatban a félmûvelt tömegek életére törõ méreg, amely a felforgatást, a pusztítást, a forradalmat, a tömegõrületet gyártja, amely a világ népeinek romlását, pusztulásai jelenti. Az enciklopédisták, a Marx, Lassalle-ok stb. lehetnek nagy gondolkozó tudósok, de az emberiség szempontjából, mégis a világ legnagyobb gonosztevõi maradnak mindig, mert eszméiket a világ tömegeire bízták.

Észrevétlenül tette be így a zsidóktól elárasztott sajtó az irodalomba a nemes idealizmus, a "szép" fogalma helyeit a naturalizmus szemérmetlen és ízléstelen, erkölcsromboló meztelenségeit. A színpadra a nuditást, a nemi izgatást. A képzõmûvészetekbe a pornográfiái, a mindent kigúnyoló futurizmust. A táncmûvészetbe a kéjelgést. A nöi öltözékekbe a bájak nyilvános piacratételét. A zenemûvészetbe a Jazz-bandot és a kakofóniát.

Így csempészi bele a családi élet tisztaságába a gyermekrontást, a tízparancsolatban foglalt szülõi szeretet és tisztelet szükségtelenségét, az irántuk tartozó hála jogtalanságát, mindkét nem nemi életének házasságon kívüli jogosságát. A krisztusi "Szeresd felebarátodat" tanítás helyett a "Szeresd önmagadat". A vallási élei és a felekezeti szertartásoknak és templomoknak kigúnyolását, mert a vallásnak, az Istennek fogalmát babonának, a vallásos lelki éleiét "magánügynek" nyilvánítja. De sajátságos dolog, hogy a zsidó hitrõl mindig hallgat vagy hûséget, ragaszkodást hirdet iránta. Az "ige" hirdetõit fáradhatatlanul gúnyolja, gyalázza, az õket környezõ tiszteletet és tekintélyt igyekszik sárba tiporni, de a "rabbikról" itt is megfeledkezik. Az élet és a tudományok materializmusát hirdeti és terjeszti. Minden idealizmust gúnyol. A faji, nemzeti érzést, a hazafiságot tagadja és lépten-nyomon igyekszik nevetségessé tenni, mert a mûveltség, a haladás, ma már csak világpolgárt ismer. Az internacionális nemzetköziség és hazátlanság az õ forró álma, melynek terjesztésére föleskûdött. A cserkész és levente intézményt megveti s boldog, ha alkalma van egyet ütni rajta, mert ezek a hazafiság és nemzeti érzés eljövendõ végrehajtói. A szabadkõmûvesség politikája által világba dobolt "liberalizmus" és ennek csõdje után feltámadt "demokratizmus" fanatikus hirdetõje, mert ez a köntöse a tömeg jogosnak feltüntetett állandó boldogulására s az államrend felbontására. Ezeknek a zsidó sajtófirkálóknak magasabb zsidó célok szolgálatában a demokratizmus nevében nem elég

a törvény elõtti egyenlõség, õk a társadalmi egyenlõség bolondító lehetetlenségét is hirdetik a félmûvelt tömegnek, mert csak ezzel tudják a "tekintély tiszteletét", minden államrend alapját gyökereiben megtámadni és megingatni. Ehhez csatlakozik az a nem leplezett gyûlölsége a zsidó sajtónak, amelyben az államok egyedüli biztos oszlopai ellen: a rendõrség, csendõrség, minden katonai intézmény ellen minden kínálkozó alkalmat felhasznál, hogy ezeket becsmérelje, népszerûtlenné tegye és megérdemelt megbecsülésüket, elismert kiválóságukat kritika tárgyává tegye. Hiszen mindenki tudja és érzi, hogy az említett karhatalom tényezõi a fennálló rend és törvények õrei és amíg õk helyükön állanak, addig a keresztény világrend fel nem borítható.
Állandó a zsidó sajtó harca a bírói tekintély ellen is, mert hisz "JUSTITIA EST REGNORUM FUNDAMENTUM". Ez az államok ereje. Ennek a szervezett sajtónak a szemében pedig a vörös posztó. Sokat lehetne mondani még errõl a más világnézett címe alá rejlett, igazi céljait azonban gondosan leplezõ és merészen tagadó rafinériával dolgozó zsidó világsajtóról. De meddig folytassuk? Végére úgysem érhetnénk. Az elmondottak is elegendõ bizonyítékai annak, hogy itt nem valami ártatlan, mások fel fogásától eltérõ "világnézet"-rõl, hanem egy céltudatosan megszervezett szövetségrõl van szó, amely alattomos munkájával a fennálló keresztény világrend megrontására tör. Vagy nem elég intõ jel az, hogy ugyanez a világsajtó az emberiség romlásai elõidézõ munkálkodása közben a zsidó fajt folytonosan "felsõbbrendû faj"-nak hirdeti, Izraelt dicsõíti és a tudományban, irodalomban, színpadon, zenében, a politikában, a gazdasági és társadalmi élet egyéb téren is, mesterséges reklámmal, máról-holnapra zsidó nagyságokat teremt, úgyszólván elõvarázsol.
Lásd: Istóczy Gyõzõ "12 röpirat" 1880. októberi szám 4. lapján: "Ezen felfogást legzseniálisabban a lord Beaconsfield, az angolszász nép köpenyébe bújt zsidó Disraeli fejezte ki, aki irodalmi mûveiben a zsidóságról mint tiszta vérû felsõbb emberfajról beszél, melynek szerinte hivatása a zagyvavérû alsóbb európai fajokat kiirtani." És aki Tankréd címû mûvében így ír: "A közönséges nép elõtt elrejtett titkos tudással felruházott lángszellemek egész tökélyükben csakis a szemiták (zsidók) közt találhatók fel mai nap is, akiknek zenészeti felsõbbségük által jelzett finomabb organizmusa képesíti õket felfogni a más népek által durvább alkatú hallásszervükkel nem hallható halk, gyenge, természetfölötti hangokat. Az európai népek (árják) bírnak ugyan némi színével az ezzel rokon erõnek, de ezen erõ náluk érzékibb véralkat által meg van gyengítve. Ezek beléphetnek ugyan a pogányok (gentiles) udvarába, de halandó mezük sokkal sárosabb, sem hogy beeresztetnének a szentek szentjébe. Ha fel-felvillan is elõttük az igazság, ez csak ragyogó ifjúságukban történik, amidõn a világpolitika által még nem megrontva, valamely Sidoniát (útmutató zsidóbölcselet) rá tudnak venni arra, hogy részben félrevonja szemeik elõtt a lepelt.
E közben magát "szegény üldözött zsidónak" tünteti fel és minden, vélt vagy zsidó érdekbõl ravaszsággal, mesterségesen elõidézett sérelmét, az igazság megkorrigálásával, toronymagasságra nagyítja és percek alatt az egész- világ fülébe ordítja, - (Lásd: a 44. lap jegyzetét.) - míg a zsidó gonosztevõk megmentésére a világ minden számottevõ tényezõjét mozgásba hozza, a kedvezõ eredményt kierõszakolja és a zsidó hatalom mindenhatóságai közhitté emeli.
Felesleges volna tovább beszélni még a trónok, dinasztiák, fejedelmek, kormányok, birtokosok, urak stb., stb. ellen, valamint a forradalmi elemeknek zsákmányul kiszolgáltatott köztársaságok érdekében szított sajtóharcokról. Aki gondolkozik és egy kissé elmélkedik, az látja a körülötte és a nagyvilágban folyó eseményeket, az elõtt tisztán áll, hogy a zsidó sajtó egységes magatartása, az úgynevezett világnézete nem véletlen, nem külön faji tulajdonság, hanem egy tudatos szándékossággal, tervszerûen irányítóit szellemi propaganda harc minden ellen, ami a mai világrendet erõssé teszi és a világhatalmat jelentõ új zsidó világrend felépítésének útjában áll. Ilyen fõképpen a

krisztusi vallás, a keresztény erkölcs, a keresztény kultúra, a faji és nemzeti érzés és a hazai röghöz ragaszkodó szent hazafiasság. Míg ezek elpusztítva nincsenek, addig nem lehet új világrend és addig nincs zsidó világuralom. Ezeket csak a "betû" hatalmával vélték megölhetni. Ezért kellett a sajtót a zsidó világszövetség szervezetében egyik leghatalmasabb propagandaszervvé tenni és a fejlettség mai fokára emelni, A mai fennálló világrend dolga ezt felismerni, meglátni, elhinni és ellene komolyan védekezni.
Ma már, amikor a romlásunkat észrevettük, az úgynevezett nyugati kultúrában úgy látszik annyira mûvelõdött a világ, hogy az úgynevezett "lelkiismereti szabadságnak" és "sajtószabadságnak" hóhérbárdja alá szívesebben hajtja alá a nyakát, hogysem a kultúrálatlanság vádját elviselné s megfelelõ törvényekkel védekezni merne az emberiség megrontása ellen.
Mert a "nyugati" kultúra elvei szerint embert ölni nem szabad, de a népek lelkét legyilkolni "betûvel", az a lelkiismereti szabadság és sajtószabadság magasabb kultúrájának nevében meg van engedve, sõt sajtóvédelem alatt áll.
Az õsi zsidó világuralmi törekvések szervezetének ilyen újabbkori kibõvítése, kifejlesztése és kiépítése "politikai", "tömeguralmi", "gazdasági" és "propaganda" szervekkel, tökéletessé, sõt egyenesen félelmetessé tette azt.
Ha a zsidó világszövetség szervezeteinek ezen belekapcsolt újabb szerveit egyenkint tekintjük, akkor igazán nem tudjuk megállapítani, hogy melyik közülük a súlyosabb jelentõségû tényezõ, mert világromboló hatásában, a maga területén mindegyik kiszámíthatatlan, és megmérhetetlen. Pedig látszólag mindegyik szerv teljesen önálló és külön bevallott nyilvános, rendesen nemes jelszavak alá rejtõzõ célokért küzd. így a politikai szerv a humanizmus, az emberszeretet és az emberiességért, a szabadság, egyenlõség és testvériességért, a tömeguralmi szerv a szegény elnyomott munkásságért a töke abszolutizmusa ellen; a gazdasági szerv az államok gazdasági boldogításáért, a propaganda-szerv a szabad sajtó, a gondolat és lelkiismereti szabadságért küzd az elnyomatás ellen. Mindez azonban csak gondos és ravasz leplezése a valódi, az igazi közös célnak: a világuralom elérésének. Ha bárki azt meri állítani, hogy e között a négy újabb világuralmi szerv munkája közölt szoros összefüggés van és elõttük egy nagy közös cél lebeg, akkor Izraelnek minden fia kötelességének tartja ezt körömszakadtáig tagadni vagy lemosolygó fölényességgel a fantázia szüleményének nyilvánítani.
Egyet azonban kétségtelenül meg lehet állapítani, azt t.i., hogy mindezeknek a szerveknek a vezetõsége zsidó. Mindezeknek vezetõsége közös egy értelemmel ott, ahol éri, üldözi, nevetségessé teszi és kigúnyolja a keresztény vallást, a keresztény kultúrát és a keresztény világrendet, üldözi és gúnyolja a haza fogalmát, nevetségessé teszi a hazafiságot, a nemzeti érzést és aláássa a polgári erkölcsöket. De hirdeti az internacionálét, a nemzetköziséget, a világpolgárságot és dicsõíti világszerte Izraelt és ennek mindenható hatalmát.
Hogy lehet hát a "szegény üldözött zsidót" megrágalmazni azzal, hogy világszervezetet tart fenn, hogy szervei egy akarattal, egy vezetéssel tervszerûen összemûködnek és hogy szõrös kezeit a világuralom megszerzésére nyújtotta ki!
Mindazok alapján, amit ebben a könyvben elmondottunk, összefoglalásként nem lesz felesleges egy "áttekintést" nyújtani a zsidó világuralmi törekvések bölcsõjétõl kezdve a mai napig a zsidó világszövetség keletkezése, fejlõdése, szervezete, meg nem szakított régi mûködésérõl és újabbkori, tökéletesített szervezetérõl, hogy az olvasó így tiszta, félre nem érthetõ képet alkothasson magának, amit e nélkül meglenni talán nem mindenkinek állna módjában. (Táblázat a következõ oldalon.)
Ez az áttekintés meggyõzhet mindenkit arról, hogy a zsidó világszövetség szervezete nem a véletlen, munkája. Kényszerítette õket erre elsõsorban az a "Mózes" és a "Léwy" nemzetség által beléjük nevelt, de vallási meggyõzõdésükké tett hatalmas nemzeti öntudat, amely mindenben "Izrael" dicsõségét, isteni ígéret beteljesülését és az egész világon

eljövendõ uralmát hirdette, amelyre a zsidó nép kiválasztott népe az Istennek. - Kényszerítette erre a zsidó nép sajátságosán felépített vallása, amely tulajdonképpen semmi más, mint a zsidó törvényeknek "Rettenetes", "Bosszú" és "Átkok" súlya alatt kényszerített megtartása. Kényszerítette továbbá Mózes és a Talmud törvényeinek olyan felépítése, amelyet ha vallási kényszere folytán megtart, akkor a világ összes népeitõl teljesen elkülönül, azokkal nem keveredik, azokat gyûlölt "idegeneknek" tekinti, megveti és ellenségének tartja, faját, vallását, nemzetségét, szokásait, külön erkölcseit pedig örök idõkre tisztán megtartja és még rabságban is külön, önálló életet él.

Táblázatos áttekintés a zsidó világszövetség keletkezéséről és kifejlődéséről

A zsidó világszövetség keletkezése és kifejlődésének áttekintése		
Ábrahám I. szövetsége az "Úr"-ral		
Jákob II. szövetsége a "hatalmas Istennel"		
Mózes III. szövetsége a "bosszúálló rettenetes Istennel"		
A zsidó hitvallás megalapítása és egységesítése az állami, faji és nemzeti politikával.		
Ebből alakul ki a zsidók sajátságos, minden más vallástól elütő, külön vallása: az úgynevezett "politikai vallás" vagy inkább "valláspolitika", amely áll:		
A bosszúálló egy Istenben való babonás hitből.	A zsidó törvények megtartása, a hozzá való ragaszkodásból.	A törvények megtartása ellen elkövetett bűnökért való különféle áldozatok bemutatása és a vallási átkok végrehajtásának ceremóniáiból.
ebből		
Mózes világuralmi célokra épített szent könyveinek és a Talmud rendelkezéseinek legszigorúbb végrehajtása, hittételekké való emelése, és a zsidók elkülönült életének felépítése és szabályozása a Léwy papi nemzetség által. Jeruzsálem pusztulásáig.		
Jeruzsálem pusztulása után:		
A zsidók szétszóródása a világ összes gócpontjaiba. A Léwy-nemzetség papjai által fenntartott összeköttetés a gócpontok közt. A zsidó telepedések szaporodása beszivárgás útján az államokba. A zsidók elkülönített élete és állama az államban a Talmud rendelkezésének ereje által. A zsidó telepek átváltozása a zsidó összetartozandóság ügynökségeivé. A zsidó szellem. Izrael dicsősége és világuralmi céljaik újraébredése. A zsidó világszövetség megalakítása, szervezetének és munkaeszközeinek megállapítása Izrael 12 nemzetségének beavatottjai által. A zsidó világuralmi törekvések proklamálása vagy a "Kabala titka." A zsidó világszövetség egységes irányítása a 12 nemzetség képviselői és "beavatottjai" és a 100 évenként megtartott titkos összejövetelek által, egész a XIX. század közepéig.		
A tudomány, technika és találmányok nem álmodott fejlődése és a népek életének tüneményes gyorsasága a XIX. században. A zsidó világszövetség egységes irányításának lassúsága és elégtelensége a "beavatottak" 100 évenkénti összejövetele által. A zsidó világszövetség egységes irányítása és vezetése, 100 évenkénti összejövetelek helyett, időnként és esetenként összehívott "Kongresszus"-ok által. A 12 nemzetség "beavatottjainak" kiegészítése meghívottak által. A zsidó világszövetség központi irodájának az "Allience Israelite"-nek felállítása. Új világhatalmi munkaszervek, a politikai, tömeguralmi, gazdasági és a propaganda-szervek beállítása a zsidó világszövetség munkájába. A zsidó világszövetség szerepe a világháború kitörésében, a békekötésben, a kommunizmusban. Páneurópa, Világ-vámterület, Világ bankár-blokk stb. megalakításának kísérletében.		

Áttekintés

De ezt a hatalmas, nemzeti és vallási politikát magukban rejtõ intézkedéseken kívül legfõként kényszerítette õket a világszövetség megalakítására. Jeruzsálem pusztulása, amely az önálló zsidó államok életének végét, a nemzetségek pusztulását s a zsidó népnek a világba való szétszóródását jelentette.
Ez a szétszóródás azonban Mózes törvényeit és a Talmud rendelkezéseit nem változtatta meg. A zsidóság szétszóródottságában is követte a vallásává tett zsidó törvények megtartását, a világ összes népei közt, mint állam az államban, élte az õ külön életét. Ez lett azután az egész világon történt üldöztetésének is egyik oka, amely szervezkedésre és a zsidó világszövetség titkos megalakítására vezetett.
A szervezettség már magában véve is rendkívüli erõt jelent a szervezetlenség fölött. Még fokozza ezt az erõt, ha a szervezettség láthatatlan és titkos. De errõl a láthatatlan erõrõl csak akkor nyerhetünk fogalmat és ismerhetjük fel igazi jelentõségét, ha ismerjük azt a

munkát, amelyet ez az erõ végez. A szervezett zsidó világszövetség titkos munkájának feltárása végett a következõ fejezetünkben a múlt század közepén lefolyt s a fenti "áttekintés"-ben is jelzett utolsó százéves titkos, a zsidó világszövetség 'beavatottjai" által megtartott összejövetel munkáját és lefolyását ismertetjük.

A zsidó világszövetség titkos ülése a XIX. század közepén

A XIX. század közepe felé nagy feltûnést keltettek azok a történelmi regényalakban leleplezett politikai, udvari és állami szenzációs cselszövések, amelyek ezeknek az intrikafészkeknek legbizalmasabb, legféltettebb és a legjobban õrzött mély titkait képezték.
Hogyan jutott az író ezekhez a féltve õrzött titkokhoz, az bennünket kevésbé érdekelhet, de annyi tény és való, hogy ezeket, az akkor egész kavarodást elõidézõ szenzációkat, okmányok és személyekre való hivatkozással, az akkor megtörtént tények egyetemlegesen támogatták és igazolták. Miért is mondhatjuk, hogy ezek a könyvek nem is annyira történelmi regények, mint inkább igazi korrajzok.
Ezeknek a szenzációs mûveknek szerzõje Sir John Retclif, mint késõbb kiderült, angol álnév alá rejtõzött elõkelõ német diplomata volt, aki az Európa történelmét akkor intézõ körök minden munkájában résztvett s valóban volt is alkalma nemcsak az akkor történtek kulisszatitkaiba, de nyílt és titkos összeköttetéseinél fogva magán és hivatalos titkos okmányokba is betekinteni, ezért a német alaposságot ismerve, jólértesültségéhez alig férhet kétség.
Sir John Retclif, valódi nevén Hermann Goedsche német diplomata szül. 1816. febr. 12-én Trachenbergben, meghalt 62 éves korában 1878 nov. 8-án Warmbrunnban. Irt 35 kötet "szenzációs történelmi regényt". (Új kiadás 1903.)
Nagyon természetes, hogy ez az író kortörténelmi festéseinél nem igen mellõzhette az akkor már igen észrevehetõ zsidó elõnyomulást, amely úgy a politikában, mint a társadalomban, az államok életében mindinkább érezhetõvé vált. Ezért mûveiben több helyen és gyakrabban foglalkozik a zsidók szerepével az államok eseményeivel kapcsolatban. Sõt már azt is sejtette, hogy az emberiség itt egy végtelen ravaszsággal, tudatosan megszervezett és egységes irányítás alatt mûködõ világszervezettel áll szemben, amelyrõl német alapossággal akart meggyõzõdni s ennek gondosan utána is járt. Errõl "Biaritz" címû könyvének I. kötetében a 141-185. lapig számol be.
Ez a munka 1862 körül íródott. Annak, aki a zsidó világhatalmi törekvéseket és a zsidó világszövetséget, de különösen annak titkos, leplezett munkáját ismeri és tudni akarja, ezt a munkát feltétlenül olvasnia és közérdekbõl, minden eszközzel, minél szélesebb körben terjesztenie is kell. Ezért, de meg azért is, mert a német nyelv és Retclifnek a mûve nem áll mindenkinek a rendelkezésére, a mû fent megjelölt részét szószerint lefordítjuk és okulás céljából magyar nyelven is közreadjuk.

"A prágai zsidó temetõben"
Sajátságos zagyvaléka az a görbe, szögletes és szûk utcáknak, amely az öreg prágai "Ring" közelében van, amely a cseh és német történelem annyi véres és súlyos jeleneteit látta és amely az úgynevezett prágai zsidó várost képezi.
Ezekben a szûk utcákban, - legtöbbjének még neve sincs - ezeknek útvesztõiben csak maguk a lakók ismerik ki magukat tökéletesen; beléjük nemcsak ajtók és házi folyosók, hanem sötét odúk is nyílnak, amelyek napfényt sohasem látnak. Sötét, búvó lyukak ezek, amelyek geschäftelõ, alkudozó, jajveszékelõ férfiakat, asszonyokat és gyermekeket ontanak ki magukból, akik ezekben a züllött, piszkos helyiségekben élnek,

összesereglenek és meghalnak. Napközben pedig a legkülönfélébb portékákkal a szûk utcákat töltik meg, ha véletlenül nem a keresztény városrészekben kóborolva csinálják üzleteiket és uzsoráikat.
Prága az egyetlen város Németországban, ahol a zsidóság szokásaiban és lakásaiban a nemzettõl még teljesen elkülönülve él, de melynek nevét, mint általános cégtáblát felvették, hogy az államközösség elõnyeit élvezhessék, illetõleg, hogy azt saját elõnyeik szolgálatába állíthassák.

Ami a "Tändelmarkt" Bécsben, a "Temple" Párizsban, az a "Zsidóváros" Prágában. Csont-, rongy-, vas- és bõrportékában itt naponta sokezerre rugó üzletet kötnek.
Ha valaki ezen bûzös, piszkos, hátborzongató piacon valahogy átküzdi magát, akkor hirtelen egy magas, idõverte kõfalba ütközik, amely körülbelül 1-2 holdnyi tért kerít körül. Bodzabokrok és vad, cserjeszerû fák hajlanak ki a falak fölött, amely különben a zsidóváros ócska házaival van körülvéve. Ezek a búzák az emberben annak a veszélynek az érzését keltik, mintha azok feje fölött minden pillanatban össze akarnának omlani. Ez a különös falgyûrû kívülrõl félelmetes, romladozó, idõverte külsõvel bír.
Ez a halál birodalma, a híres prágai zsidó temetõ.
Nem a keresztény temetõk öreg szil- és fenyõfái alatt levõ mélabús pihenés. Nem a török temetõk cipruserdõinek szelíd árnya, amely azt a jámbor hívõk gyülekezõhelyévé teszi. Nem a nyugatiak fa-bokor nélküli, mindent egyenlõvé levõ sivár, újabbkor katolikus temetõjének olyan kegyeletsértõ, egyforma gyeptakarói jellemzik ezt a pihenõhelyet. Egy más szellem, annak a népnek a szelleme lebeg itt, amelynek csontjai, hosszú pihenés nélküli vándorlás után találtak itt helyei, az õ borzalmas történelmükkel, amelybõl tele szenvedés, küzdelem, ellenállás és legyõzhetetlenség domborodik ki. Olyan ez, mintha tízszeresen egymásra torlódott, elhanyagolt, bokrokkal fedett sírok minden pillanatban felnyílnának. Mintha ezek az ezer év óta töredezõ sírkövek a pihenés nélkül vándorlók közül szétugrálnának, mintha ezeket a lelkeket hátukon bugyorral, kezükben bottal, a ma élõ nemzedék közé újra szét akarnák küldeni, - csalni, - szolgává tenni és az új Kánaánt - az uralmak keresni.
A prágai zsidótemetõ a legrégibb az ismertek közül. Az állam törvényei értelmében, ezelõtt 100 évvel bezáratta. A jelenben az idegenek számára Prága egyik történelmi nevezetessége. A hithû zsidóságnak pedig szentséges helye.
A kíváncsi idegennek, egy falon kívül lakó, fecsegõ, vörös-szemû kapus a különben zárva tartott kaput felnyitja és vezeti a halálnak ebben a sivárságában, amelyei a külsõ környezet benyomása csak még jobban növel. A sûrûn összeszorított sírsorok és mohalepte sírkövek közt csak keskeny üt vezet, tüskebokrok és gaz ver fel mindent. Maga a köztük kilátszó fû is olyan, mintha hervadtan bújt volna ki a földbõl.
Menés közben a temetõõr elbeszéli Rabbi-ben Manasse, a halál nagy legyõzõje, Rabbi Lõw a XVII. század legtudósabb rabbijának, Simeonnak az igazságosnak és Smieles Anna lengyel hercegnõnek halálát. Azután elvezeti a vándort Kohn Anna sírkövéhez és megmutatja rajta a titokzatos 606-os számot, a melynek azt kellene bizonyítani, hogy Izrael az õ halottait már 1200 év elõtt itt temette el abban a mondaszerû világban, amidõn Libussa és szolgálóleányai a Wisheradon sokkal elõbb, mini, ahogy a "Kereszt" a szélrózsa minden irányába szétszórtakat Jehova haragjából itt is üldözni kezdte.
Anélkül, hogy amaz évszámnak hitelt adnánk, az egész zsidóság ama véleményével, hogy itt az egyik legrégibb, - a zsidók úgy mondják, hogy "legrégibb", - zsidó telepítés és hitközség volt Európában, egyet kell érteni.
A kíváncsi idegenekkel azonban a zsidó vezetõ egy hely elõtt hallgatva ment odább, ahol a lesüllyedt kövek közepén, egy õsi orgonafa alatt terméskövekbõl álló különös halom emelkedett és ha a vándor kérdezõsködött, kitérõ feleletet adott...
Bel-Chajim-nak, "az élet házának" nevezik ezt a temetõt. Igen, a holtak ezen pihenõhelye

az "élet háza", mert innen indul ki az a titokzatos, erõteljes forrás, amely az üldözötteket a föld uraivá, a megvetettekkel a népek zsarnokaivá teszi és amely az aranyborjú gyermekeinek, az Úr választolt népének, egykor a lángoló csipkebokorban tett "ígéretét" megvalósítani van hivatva.
Még maga a sivár kinézésû zsidó város is, bizonyos ünneplés kinézésûnek látszott. Az ide-oda nyüzsgõ keverék, a sarokkövek és ajtófélfák mellõl eltûnt. A vén fogatlan asszonyok s a hegyes, élesképû, ravaszul villogó szemû kamaszok, az üde keblû és csípõjû leányok, akik a népszaporodást annyira megkönnyítették, ünneplõ ruhában szökdöstek odútól-odúig. Házakon és törött ablakokon zöld ágak voltak felaggatva. Az õsi régi kõpadokon élénk beszélgetésben emberek ültek, az átjáróknál meg a fiatalabb nemzedék fecsegett. Ezek közt férfiak és asszonyok, legdíszesebb szombati öltözékükben, imakönyvekkel hónuk alatt vándoroltak a zsinagógába. Szegény keresztény nõk pedig, akiket a szükség szolgálni kényszerített, edények és palackokkal elfoglalva, az "étkezést" készítették elõ. A sátoros ünnep utolsó napja volt. A "gyülekezés" napja és az esti szürkület már a szûk utcákra nehezedett, mialatt a keresztény városrészen még a búcsúzó nap világító sugarai izzottak
.
Két férfi - az egyik idõsebb - fekete selyem talárban, halántékán a lengyel zsidókat ismertetõ, hosszan lecsüngõ hunculkával, a másik közepes korú, divatos öltözetben, akin ha véletlenül világos sugár érte, az ingmell gyémántfejû gombjai és a mellény aranylánca ragyogtak. Anélkül, hogy a környezetben történtekkel sokat törõdtek volna, lépkedtek a szûk utcákon. úgy látszott, a fiatalabb a vezetõ, mert amint kísérõjével a temetõ kapusának a házikójához ért, a már becsukott redõnyön kopogtatóit, amelynek nyílásán kiverõdött vidám gyertyafény a bent folyó ünnepi cselekményt hirdette, mert a "nyár" úgy látszik "jó" volt s az idegenektõl kiadós borravalókat juttatott.
Nemsokára a ház ajtajában megjelent a keskeny arcú kapus és káprázó szemekkel meredt ki az esthomályba.
- Te vagy az Léwy Áron? Hol maradsz már te oly soká, hisz a szomszédok már mind vannak együtt, a kalács meg a kóser bor már vannak az asztalon.
- Nem az Áron! - mondja a kopogtató. - Gyere ki Joel, valaki akar veled beszélni!
A kapus bamba szemei a sötétséget megszokva, elképedve mondja az ajtónyílásból: "Gott der Gerechle!" - a vének egyike - Igen tisztelt uram, mit parancsol?
- Én semmit, de ez a Rabbi a temetõben még egy rövid imát szeretne végezni, mert holnap kora reggel a vonattal
tovább utazik.
- A temetõben? - ma este? - igen tisztelt bankár úr, ön maga tudja a legjobban, hogy a temetõt napnyugta után kinyitni, nekem meg van tiltva, sõt hozzá még ma a szent Sabbath napja is van.
- Elõször is nincs szükség rá, hogy az állásomat az éjszakába belekiabáld, - monda neheztelve a bankár - hogy minden zsibárus zsidó tudja, hogy volt nálad a Rosenberg bankár. Ami a kapunyitási engedélyt illeti, hát én a "Vének" egyike
vagyok és az engedélyt megadom. Itt fogok várni, míg az imának vége lesz.
- Nem kegyeskednék talán az én hitvány fedelem alá bejönni?
- Nem! - Siess és hozd ki a kulcsokat.
- Itt lóg az ajtó mögött.
- Annál jobb, legalább is a bentlévõknek nincs szükségük rá megtudni azt, amit csináltunk. Keress valami okot, hogy a kíváncsi nép a nyakamra ne jöjjön,
A kapus eltûnt a házban, de nemsokára egy kulccsomóval visszatérve, a kapu mellett levõ kis ajtót felnyitotta. Egy lámpát is hozott magával, amit meg akart gyújtani.
- Hagyjad! - szólt a mélyhangú rabbi. Nekem nem kell világosság. Csukd be belülrõl a kaput.

- De a Rosenberg úr...?
- Csukd be, ha mondom!
A kapus a bizalmatlanság nem minden izgalma nélkül engedelmeskedett.
- Most vezess a Jehudai Simeon szent rabbi sírjához.
- Fogd meg a ruhámat fõtisztelendõ úr, - monda a temetõõr - sötét van és megbotlanál a régi sírokban.
- Én éjjel jobban látok fiam, mint nappal - felelte a lengyel írástudó mély hangja.
- Jó, hát itt van a sír.
Az öregember tiszteletteljesen megcsókolta a kõhalmot, a melyhez õt a kapus vezette. Azután az imaszíjakat a homloka kóré csavarta és meghajtotta fejét.
Az õ héber nyelvén hosszú imát hallott mormolni, de ez annyi õsrégi szóval volt keverve vagy elõtte teljesen ismeretlen dialektus lehetett, hogy abból csak kevés kifejezést értett, habár azelõtt az egyik cseh községben hosszú évekig elõimádkozó volt.
Csak hosszú idõ múlva és miután a kapus növekvõ türelmetlenségének ismét jelét adta, végezte be az idegen imáját és fordult azután a temetõ õréhez:
- Mióta vagy már hivatalodban?
- Tíz éve.
- És mennyi ideig volt az elõdöd benne?
- Harmincötig.
- Negyvenöt éve. Õk nem tudhatják, - mormolta az öreg
- Hallod?
- Mit kíván ön?
- Amikor az elõdödtõl átvetted a hivatalodat, nem kaptál tõle valami "átadandót", valami parancsot?
- Én?
- Igen, te, mert amióta ebben a földben utolsó nyugvóhelyét a legelsõ halott elfoglalta, ez mindig így volt.
- No, és ha ez igaz volna, mi kérdezni valója van efelõl? Hivatalom óta ez az elsõ eset, hogy ez velem megtörténik.
- Mert ez csak minden 100 esztendõben történik meg és az emberi élet ezt az idõt csak ritkán éri el.
- Látom, hogy te tudsz róla rabbi, - monda szorongva a portás - de hogy engedelmeskedhessen! neked, elõbb meg kell mondanod azt a szót, amit nekem az elõdöm csak a Tórára tett szent esküvésem ellenében bízott rám.
A lengyel rabbi hozzá hajolt és csöndesen egy héttagú szót suttogott neki.
A kapus alázatosan hajolt meg. - Te vagy az rabbi úr, - minden úgy fog történni, ahogy parancsolod.
- Mielõtt a keresztények órája, mely a mi kigúnyoltatásunkra a piacon a toronyban állíttatott fel, a 11 órát üti, azokat a barátaidat, akik az ünnepet a te házadban töltik, el fogod küldeni.
- Ahogy mondod rabbi, meg fog történni.
- Ha a harang kalapácsa az elsõt üti, ennek az Adonai kertjének kapuit felnyitod és amint az utolsó ütés elhangzik, a házadban el fogsz tûnni, becsukod az ablakokat és ajtókat, minden hozzátartozóddal együtt lefekszel és mint egy halott, se nem látsz, se nem hallasz.
- Se látni, se hallani nem fogok.
- Ha nem engedelmeskedsz szigorúan a parancsnak, a halál angyala a lelkedet a te testedbe fogja szorítani s az idõk végtelenségéig itt fog a sírok közt bolyongani - fenyegetõzött az aggastyán. - Most jöjj és gondold meg, hogy hivataloddal most a jeruzsálemi nagy Zsinagóga szolgálatában állsz. Nem kell talán a hallgatást ajánlanom még a földi hiúság azzal az emberével szemben is, aki engem ide vezetett. Mindketten visszamentek a kapu felé, melynél a bankár még mindig õrt állott.

- Nos? - mondja ez - az akarata megtörtént rabbi és varsói üzletbarátaimat értesítheti, hogy Rosenberg és Fia
vendég barátjának, akit olyan jó kezek ajánlanak, minden szívességet kész teljesíteni.
Igyekezzünk haza, ahol a feleségem vacsorával vár.
- Mehetünk fiam, - mondja a rabbi - de ettõl a hiú lakomától engemet ments fel. Én az éjjelt imában töltöm.
A bankár vállat vont és a kapusnak egy pénzdarabot nyújtott. "Joel", mondta halkan, nem szükséges, hogy a hitközség többi vénei megtudják a szabályok áthágását.
A kapus biccentett és mindketten újból eltûntek a szûk utcákban, amelyek mindinkább üresebbek leltek, mialatt a házakból élénk fecsegés és ünnepi vacsorazaj hangjai csendültek meg.
Kívülrõl akármilyen nyomorúságos és piszkosaknak látszottak is ezek az odúk, a leghátulsó részekben levõ, nem kevés számú szobában, számos viaszgyertya fénye ragyogott, amelyet magas tükrök és a padló értékes brüsszeli szõnyegei fogtak fel vagy a gazdag ezüstedény-készleteken csillogott, amelyek nehéz kannák, tálak és serlegek alakjában az asztalokat terhelték és amelyek körül asszonyok és leányok ültek, akik nappal bûzös utcákon talán a pántlikavásárt tartották, most pedig aranyláncok és karperecekkel teleaggatva, nehéz selyem ruhákban suhogtak, mialatt sötét hajukból és kidomborodó keblükbõl gyémántok és rubintok tüze sziporkázóit.
(Itt most a 154. lap 2. bekezdéséig a tárgyunkra nem érdekes, közömbös részrõl van szó, amelyet rövidség okából kihagyunk. - Folytatás a 154. lap 2. bekezdésnél.)
Minden fiziognomus, aki a prágai Moldva-hídon várakozót látná, azonnal felismerné, hogy ez az ember magas szellemi éleiét él és fiatalkori erejét komoly, nehéz tanulmányoknak szentelte.
A harangok éppen 10 órát jeleztek, mikor a Hradsin felõl jövet, egy könnyû nyári felöltõbe burkolt ember a félkör alakú bolthajtásba lépett és a várakozó férfi elé ment, aki gyorsan felállott.

- Isten hozta Uram! - látom, hogy levelemet megkapta és a kíváncsisága vagy tudományszomja csakugyan elég nagy hozzá, hogy ezt az utazást megtegye.
Kezét felé nyújtotta, a másik pedig mindkét kezével szívélyesen megfogta és megrázta.
- Mennyire örvendek signore Lasali, hogy önt jó egészségben és erõben láthatom újra.
- Cospetto! - a római katakombák kalandja után - ahol ön az életemet mentette meg, láthatja, hogy az öt napi éhezés és szomjazásnak semmi utóhatása nem maradi más, minthogy az étvágyam ortolánok és pezsgõ után annál rafináltabb lett. De kedves doktor, azt is tudhatja, hogy Larochefaucault és Machiavelli megállapításai az emberek hálájáról, nem mindig egészen megbízhatók és hogy a XIX. század utolsó felében még léteznek emberek, akik a hála kötelezettségét még emlékezetükben tartják és váltójukat leszámítolják anélkül, hogy erre õket a kereskedelmi bíróság kényszerítené.
- Higgye meg signore - monda a tudós - kevésbé a kilátás legfõbb vágyam teljesedésére vagy az ön ígéretének megoldására, mint inkább az a körülmény, hogy 3 hónap után mégis halljak önrõl valamit, volt az, ami engem megörvendeztetett és készleteit arra, hogy az ön rövid pár sor írásának azonnal engedelmeskedve, az utazást Berlinbõl ide Prágába megtegyem.
- Én e célból egyenesen Milánóból jövök. Levelem mindenesetre nagyon rövid volt. Önnél van talán véletlenül?
- Igen! - Annyiszor olvastam, hogy a sorokat kívülrõl tudom, így szólnak: "Életmentõm! Egykor megígértem önnek, hogy a Kabala igazi kulcsát megszerzem önnek, ha erre alkalom kínálkoznék. Bár én holmi fogadott ígéretekre különben sem sokat adok, de ezt mégis kész vagyok megtartani, ha Ön engem október 8-án este 10 órakor a régi Moldva hídján Prágában, a Nepomuk szobránál felkeres." - Alatta az ön neve.

- Helyes, így volt! - Megmarad még mindig kívánsága mellett?
- Inkább mint valaha! - ön a tudománynak megfizethetetlen szolgálatot tesz.
- A tudomány? - monda gúnyolódva az idegen. - Ez bizonyára nem ösztönzött volna, ha a magam kíváncsisága nem hajtott volna. - Hallja doktor, hajoljon egy kissé a korlát fölé, mert amit most meg kell beszélnünk, azt még a Moldva hullámainak sem szabad hallani, ha nem akarjuk magunkat mindketten a biztos halálnak kitenni.
Az ifjú tudós egy kissé bámulva nézett társára, de azért a kívánságát megtette.
Idõszerû, hogy emberünk személyérõl is mondjak valamit. Körülbelül a fiatal tudóssal lehetett egykorú, habár arcának sajátságos bõre minden becslést nehézzé tett. Bõrének színe hasonlítóit a viaszgyertya fénytelen tónusához. Arcán a színnek, egészséges pirosságnak nyoma sem volt. Maguk az élvvágyra mutáló, kifordult ajkak is vérteleneknek látszottak és kinyitva, egy-egy erõs, vastag fogakkal bíró fogsort mutatott, melyek egy farkas állkapcsához hasonlítottak. Ajka és orra erõsen ki voltak fejlõdve, utóbbi keskeny és merészen elõreugró sajátságos hajlásával zsidó eredetet árult el. A homlok magas és széles, - egyáltalán az egész felsõ fejrész erõs és telt, - mint ahogy a sûrû, világosbarna, kondor haj mutatta, a néger gyapjúhoz volt hasonló. A száj és széles orrcimpák körül gõgös mosoly látszott, amely sokszor a gúny és kegyetlenség kifejezõjévé vált. Az inkább kerek, mint tojásdad, zöldesszürke és nagyon világos szemeknek valami héjaszerû benyomása volt. - Hallgasson ide Faust doktor! - monda, amint mindketten a korlátra támaszkodtak és a folyamba lenéztek, amelyben a keskeny holdsarló fénye reszketett. - Amikor három év elõtt önnek Rómában azt Ígértem, hogy Önt a Kabala titkaival megismertetem, az inkább valami képesség és hatalommal való dicsekvés volt, melyekkel akkor tényleg nem bírtam, mert ha - nem is tudományszomjból, hanem szeszély és kíváncsiságból - tettem is többféle tanulmányt, az én népem titokzatos hagyományai és tudománya területén, amelyet a régi idõben cselekedett, mégis nagyon jól tudtam, hogy lábamat azoknak a titkoknak alig hogy csak a pitvarába tettem be, amelyeket ma sem tartok másnak, mint szofisták és spekuláns, egzaltált lelkek vallásának, amelyek nimbuszával ostoba fejüket korlátok közé és engedelmességre lehetett szorítani. Némely véletlen felfedezés után, amelyet azóta tettem, más gondolatra jutottam és kíváncsiságomat felébresztették. Minden rövid idõ dacára, amit együtt töltöttünk, ön tudja, hogy nem az az ember
vagyok, aki egyszer megfogamzott gondolatot vagy a megtalált nyomot olyan könnyen feladja. Akármi legyen kíváncsiságom kielégítésének célja, vagy melyik az igazi oka, mely engem arra indított, hogy önt velem együtt tudójává választottam, ne törõdjék vele. Elég, hogy mindkettõnk kívánságának teljesedésére az alkalom itt van és még csak arról lehet szó, hogy ön azokat a feltételeket, amelyeket a résztvevõs miatt tennem kell, teljesíteni akarja-e?
- Ha azok nem ellenkeznek a becsülettel és lelkiismerettel, mindent!
- Cospetto! signore dottore, - efölött mindenki maga a legjobb bíró, de e tekintetben semmi kockáztatni valója nincs. Más tekintetben azonban van, - vagyis az élete. Elég határozottnak érzi-e magát arra, hogy valami komoly veszéllyel szembeszálljon?
- A megismerés szolgálatában mindennel!
- Bem:! - mert tudomására kell adnom, hogy Önt olyan helyre vezetem, ahol, ha felfedeznének, inkább darabokra szaggatnának, - hogy sem élve bennünket elmenekülni hagynának, - sõt ahol maga a tiszta sejtelem, hogy a titoknak hívatlan részesei volnánk, - orvtámadásokat hozhatna a nyakunkra, amely bennünket hosszabb vagy rövidebb idõ alatt halálra hajszolna.
- Ön mindig kíváncsibbá tesz, signore Lasali.
- Ez volt az egyik, amit Önnek meg kellett mondanom. A második: ön tudja, hogy én is a földtekén a szétszórt nép
közé tartozom,

- Már mondta ön nekem, hogy zsidónak született.
- Ezért, - habár engem minden balgatag szertartás és átok mellett, amint ezt a törvénykönyvek megszabják - kicsaptak és számûztek, mert céljaim szempontjából elõnyösebbnek tartottam a fejemre egy kis keresztény keresztvizet önteni, mégis érzem, hogy az eredetemhez valami "faiblet" köt és a feltétel, melyet önnek teszek, - az, hogy mindarról, amit látni és hallani fogunk, becsületszavára a legszigorúbb hallgatást fogja mindaddig szem elõtt tartani, míg én önnek a szavát
vissza nem adom.
- Becsületemre fogadom! 90
- El van intézve! - Tudom, hogy Ön a chaldeai nyelvet érti.
- A régi írások tanulmányozása közben teljesen elsajátítottam.
- Ön tudja, hogy én is értem, ha nem is olyan készültséggel, mint ön. Valószínû, hogy ezen ismereteinkre szükségünk lesz. Emlékszik-e a Kabalára vonatkozó kutatásai alkalmából, hogy a titokzatos iratokban a fõnökök vagy beavatottak összejövetelére, mely idõrõl-idõre megismétlõdik, vonatkozás történik?
- Igen! - A Jesirath-ban határozott szavakkal van róla szó és ha ezt jól értelmezem, minden 100 esztendõben van egy ilyen összejövetel.
- Így is van. Az utolsó 1760-ban tartatott és emlékezni fog rá, hogy nemsokára utána a zsidóság nagy mozgalma következett.
A nagy francia forradalmat is ez szervezte és juttatta kitörésre. Lásd különben: "Sión bölcseinek jegyzõkönyvei" címû könyv 43. lapján közölt 3. számú jegyzõkönyv vallomásul az 1789-es "nagy francia forradalom" szervezésérõl.
- Jelenleg Jeruzsálem pusztulásának az 1787. évét írjuk és nem tudom miféle számkonstellációk szerint, most van a "kabalisztikus Sanhedrin" összejövetelének meghatározott éve.
- Honnan tudja ezt barátom?
- Ez önnek tökéletesen mindegy lehet s ne is kérdezze. Elég az, hogy így van, sõt mi több: a mai este van az összejövetel, a helye pedig ez a város. Minden veszélytõl eltekintve, szándékom ezen összejövetelen jelen lenni és kész vagyok önt is ide magammal elvinni.
- De nem lesz-e ez becstelen kilesés vagy jogtalan beavatkozás mások titkaiba?
- Per Bacco! - mint ahogy mi olaszok mondjuk. - Ha Önnek ilyen lelkifurdalásai vannak, akkor egyáltalában hagyjon fel az oly régen óhajtolt kívánságának teljesedésével. Vagy azt hiszi, hogy azok a férfiak, akik a Kabala titkát õrzik, tálcán fogják azt önnek elébe hozni? Ami engem illet, én minden veszéllyel szemben is meg akarom ismerni.
A tudós néhány pillanatig gondolkozott, azután elhatározva mondta:
- Történjék bármi, kísérni fogom Önt.
- Jól van! - Akkor megegyeztünk. Menjünk is, mert egy pillanat veszteni való idõnk sincs. Jó, hogy ön is sötét ruhát visel, mint én. Fogja ezt az ötcsövû revolvert és felfedeztetés cselére határozza el magát mindenki másnak az életét elõbb föláldozni, mint a mienket. - Jöjjön!
A két férfi elhagyta a hidat és az óváros felé tartott. Az olasz minden zuggal és utcácskával teljesen ismerõsnek látszott vagy már elõbb megjegyzett ismertetõ jelek után igazodott, mert anélkül, hogy csak egyszer is tévedett volna, nemsokára a "zsidóváros" oldala felé fordult be. Egy sötét kapu alatt megállott, zsebébõl gumirapaccsal könnyen felragasztható, két hamis barna szakállt húzott elõ és az egyiket társának nyújtóit a. Amint így a barátságtalan városrész lakóihoz hasonlóvá tették magukat, késedelem nélkül belehatoltak ezekbe a szûk és piszkos sikátorokba.
Az olasz a temetõ közelében balfelé fordult, átsuhant egy sötét átjárón s társával a temetõ északi falához jutott, amelynek erre az oldalára a házak szûk, pestises udvarai dûltek. A megfelelõ helyet bizonyára már nappal kellett neki kikeresni, mert nemsokára egy semmiféle fénysugár állal meg nem világított sötét zugban egy törmelék és kövekbõl álló

halmot találj mely a kõfal magasságának a feléig ért fel, ahol egy gerendán csomókkal ellátott kötelet erõsített meg, amelynek másik végét a falon keresztül dobta, felmászott a falra, amelynek üvegcserepekkel védett koronájára köpenyegét elébb elõvigyázatosan rádobta és a másik oldalon a sírok sûrû bokraira lecsúszott.
Ugyanolyan csöndben és elõvigyázattal, az éles üvegcserepek állal okozható minden sérülésekre való tekintet nélkül, követte Õt a tudós is. Azután Lassali az éjjeli égen kirajzolódott háztetõk segítségével tájékozódott a hely felõl, ahol átjutottak és jelezte társának, hogy a sírok és sírköveken keresztül a temetõ közepe felé tartva, õt négykézláb kövesse.
A városház toronyórája éppen a 1-et ütötte, midõn az elsõ óraütésnél mindketten a kapu kulcsának nyikorgását hallották.
Mély csönd követte ezt a hangot, mely bizonysága volt annak, hogy a temetõt kinyitották. Akármily erõfeszítéssel hallgatóztak, senkit sem hallottak belépni.
Most mindketten, szorosan egymás mellett összehúzódva, két sírkõ közt levõ mélyedésben, melyet egy tüskés sövény fedett el, annak a kõhalomnak a közelében voltak, amely Simeon ben Jehuda rabbi sírját takarta. A zsidó házakban a világosságok kezdtek kialudni és minden ünnepi zaj elnémult.
A félelmetes hely fölött még félelmetesebb csend terjedt szét.
így hallották a leselkedõk, érthetõen és tisztán a város tornyaiban az elsõ negyedórát ütni.
Az olasz hirtelen megszorította a tudós karját:
- Csitt, jönnek! - Akármit hallana vagy látna, egy hangot se!
A bejáró ajtaja csikorgóit, azután a sövényeken és köveken, mintha hosszú ruhák suhognának vonszolódva. Egy fehér határozatlan, alak mint az árnyék, hangtalanul siklott az utakon oda. Leborult a kõhalomra, homlokával a köveket háromszor érintette és halkan egy imát kezdett mormolni.
A német értette, hogy chaldeus szavak voltak, de nem volt ideje fölöttük gondolkozni. A kapu átjáróján keresztül zihálva, köhögve, sóhajtozva, majdnem mászva, tapogatódzva közeledett egy hajlott alak, a még öregebb sírokhoz és az elsõ oldalán leereszkedve, beleolvadt annak imamormolásába.
Azután újra biztos, erõs lépések hangzottak és az imaköpeny fehér libegõ "Taleth"-jében, egy magas, megtermett alak közeledett és mintha kényszer folytán tenné, kedvetlenül kuporodott le.
Tizenháromszor ismétlõdött ez az üt, tizenhárom szellem-szerû alak érkezett. A doktor megolvasta õket, de nem igen tudta, hogy ezek élõk voltak-e vagy holtak. Hideg, fagyos iszonyat futott át a hátán és mely borzalom remegtette meg a szívét. Önkénytelenül emlékezetébe jutott a kiengesztelõdési ünnep azon rémületesen megkapó hagyománya, amidõn a "Tischri" hónap 10. napján, a poseni zsinagógában, amikor már a "Kol-Nidre" imánál tartottak, a gyülekezet nõttön-nõtt és az alakok-alakokhoz tapadva, az imaköpenyegbe burkolva, a hitközség létszámán jóval felülj százak és százak jelentek meg, míg a megbotránkozott rabbi, az "ígéret"-re karjait felemelve követelte, hogy akinek az arca húsból van, az a "Taleth"-et tegye le! És mikor százak elburkolva maradtak és fejeikrõl a köpenyt lehúzták, holtak koponyái voltak láthatók, akik sírjaikból kikelve, eljöttek az ünnepet a hitközséggel együtt ünnepelni.
Mint ott, képzelte el most a fehér Talethineket lehullani és koponyái koponyán vigyorogni, - midõn az éjféli óra utolsó ütése a toronyból az éjszakán keresztül rezgeti. Az utolsó ütés elhangzása után pedig egy éles érces csengés hallatszott, mellyel egyidejûleg a vén. kabalista sírjának kõhalmából kísérteties kék lény lobbant fel, amely elõretörve, a sír körül hajladozó tizenhárom fehérbe burkolt alakot körülfátyolozta.
- Legyetek üdvözölve, ti "Kosche-Bathe-Aboth" (törzsfõnökök) - Israel 12 "Schebalimja" - (törzse, nemzetsége) - szólalt meg egy mély hang.
- Légy üdvözölve te, - a megátkozottak fia!

- Száz év lefolyt! - Honnan jönnek a "Resiimek"? - (törzsfejedelmek.)
- Ahonnan a szél fúj, - ahol Adonai népe az országokban, melyek fölött az uralom õsszüleinknek megígértetett, szét van szórva!
- Készek vagytok az "ígéretet" az eljövendõ száz esztendõben is teljesíteni?
- Készek vagyunk!
- Tehát feleljelek azok nevében, amelyik Schebet-et - (nemzetség) - képviselitek. Schebel Juda ?
- Amsterdam! - felelte egy erõteljes szilárd hang.
- Schebel Benjámin?
- Toledo! - hangzott üresen,
- Schebet Léwy ?
- Worms!
- Schebet Manasse?
- Buda-Pest!
- Schebet Gád?
- Krakó!
- Schebet Simeon?
- Róma!
- Schebet Zebulon?
- Lissabon!
- Schebet Ruben?
- Párizs!
- Schebet Dán?
- Konstantinápoly!
- Schebel Asser?
- London!
- Schebet Isachar?

A bokrok mögött levõk nem tudták megérteni azt a nevet, amelyet a felhívott rekedt gyenge hangja motyogott.
- Schebet Naphtali?
- Prága!
- És én! - az eltaszítottak és vándorlóknak képviselõje - monda az eddig kérdezõ mély hangon, - akik a világban, ide-oda vetõdnek. Összegyûltetek a beteljesedés és ígéret munkájára, mely Ábrahám magjának adatolt és mely a "megfeszített" fiai által elvétetett tõle! Aki Áron házából - (Léwy nemzetségébõl) - van itt, az keljen fel, vizsgálja meg a fõnököket és alakítsa meg a tanácsot.

Az az ember, aki legelõször jött, felemelkedett és ráült a kõhalomra. Egyik a másik után lépett hozzá és azt a héttagú szót, melyet este a temetõõrnek mondtak, odasúgta, mire ez minden egyes esetben, helyeslõleg biccentett a fejével.

Ezután valamennyi újból elfoglalta a helyét.
- Testvérek! - szólt a levita - Atyáink megcsinálták a szövetséget, mely a Sebatim beavatottjait minden 100 esztendõben a Kabala nagymesterének sírjához vezeti, így szól a tanítás, mely a földön a kiválasztottaknak hatalmat ad, Izrael magjának minden nemzedéke fölött az uralkodást. Tizennyolcszáz éve harcol Izrael népe a hatalomért, mely Ábrahámnak megígérte tett és amit a "Kereszt" tõlünk elragadott. Az elnyomás és halálos szorongattatások különféle nemei közepette ellenségeink talpa alatt, Izrael ezt a küzdelmet soha nem adta fel. És mert Ábrahám népe az egész földön szét van szórva, éppen ezért az övé lesz az egész föld. Népünk bölcs férfiai évszázadok óta vezetik ezt a harcot és Izrael népe az õ romlásából lépésrõl-lépésre emelkedik. Hatalmas lett az az erõ, melyet nyíltan és titokban a trónok és népekre már most is gyakorol, mert mienk a föld Istene, amivel Áron bennünket a pusztában vigasztalt, az aranyborjú, mely elõtt a megátalkodottak

meghajolnak.
- Halljuk! - mormogták a körben.

- Ha a földkerekség minden aranya a mienk, minden hatalom is a mienk. Akkor az Ábrahámnak adott ígéret is beteljesedett. Az arany az az új Jeruzsálem, - az uralkodás az egész világon. Hatalom, megtorlás és élvezet, tehát minden, amit az emberek félnek és kivannak. Ez a "Kabala titka". - Tanítása szellemrõl, mely az eljövendõk világát uralja. Tizennyolc évszázad az ellenségeinkké volt, az újabb évszázadok Izrael tulajdonává lesznek,
- Az ezeréves küzdelemben, amely bennünket, a titkos szövetség beavatottjait intette végre, ötödször jövünk ezen a helyen össze tanácsot tartani azon eszközök felelt, amelyeket az idõk és ellenségeink bûnei nyújtanak, hogy minden alkalommal Izrael elõre haladó gyõzelmét hirdesse; mégis egyetlen évszázad sem örvendhetett olyan eredményeknek, mint a mai. Ezért hinnünk kell, hogy törekvéseink beteljesedésének ideje közel van s mondhatjuk, hogy a jövendõ - a mienk!
- Ha valami zsidóhecc közbe nem jön! - szólt keserû gúnnyal a nemzetségnélküli, aki a szentté avató kollégium advokátus diabólóját látszott ennél a gyülekezetnél képviselni.
- Ennek a veszélynek sötét idõi már elmúltak. A haladás és a keresztény népek úgynevezett kultúrája, -(amire minden megtorlás alkalmával annyira követelõdzve hivatkoznak is) - a legjobb védõi a mi törekvéseinknek. Mielõtt az egyes törzsek tanácsait hallanánk, vizsgáljuk meg népünk hatalmának anyagi eszközeit, a készpénz tõkét, amely fölött Izrael jelenleg rendelkezik, így nevezzük meg európai hét piacunknak leggazdagabbjait s hogy milyen tõkeértékre vannak becsülve! - Kezdjétek Párizzsal.
- Fould&Co. - jelentette a Seken hangja, - 20 millió. - A J. Slem & Comp. 30 millió. - G. L. Halpen & Comp. 20 millió. - Anton Schnapper 15 millió. - Sámuel Haber 7 millió. - H. J. Reinach 7 millió. - J. E. Kann & Co. 5 millió. - Bischofsheim Goldschmied & Comp. 15 millió. - M. Cahen D'Anvers 5 millió, összesen. 121 millió frank. Ehhez jönnek a kisebb házak, körülbelül 80 millióval, így Párizsban az Izrael kezeiben levõ tõke több mint 200 millióra rúg.
- Ez az 1/47-ed része a francia államadósságnak - monda a vándorló. - Pereire Mires! - ami a mieink tulajdona, még 30 millióra becsülhetõ. - Tovább! - a londoni jelentést.
- Montefiore Mózes 2 millió font. - Bischofsheim és Goldschraidt és Stern Testvérek, mindegyik egy-egy millió. - R. Rafael és fia 800.000. - Louis Cohen és fia, Montague Sámuel, mindegyik 500.000 font, összesen 6 millió nyolcszázezer font, a City kisebb házai 4 millió, összesen 11 millió font, vagyis 260 millió frank Londonban.
Meg kell jegyeznem, hogy a Seken a börzefejedelmeket, a Rotschild házakat kihagyta.
- Ezeket külön kell megneveznem - magyarázta a Lewita.
- A bécsi jelentés!
- Königswarter Móric 14 millió forint, - jelentette a harmadik hang. - Todesco Hermann S. 15 millió. - M. L. Bie-dermann & Comp., Springer Miksa, Ephrusi & Comp. És Edward Wiener, mindegyik l 1/2 millió. - Ludwig Ladenburg 2 millió forint. - Fr. Schey 2/3 millió. - Leop. Epstein 3 millió, összesen 46 millió forint, vagyis 152 millió frank Bécsben.
- Az osztrák kölcsönök olcsók! - 2288 millió forint államadósság, csõd esetére a mieink vagyonának meg kell kétszerezõdni.
Ezért kell az államok eladósítása. Ezért kell a háború és az államok pénzügyi mesterséges rontása.
- Berlin!
- S. Bleichröder, Mendelsohn & Co., H. E. Plaut és S. Herz, mindegyik egy-egy millió tallér. - N. Reichenheim és fia és Liebermann & Co. mindegyik 2 millió. - Hermann Gerson és M. E. Lewy mindegyik egy millió. - Joel Mayer 1 millió, Móritz Guterbock 34, Luis Riesz & Co. 1/2, összesen 13 és félmillió tallér. A kisebb házak együtt 10 millió,

összesen 24 millió tallér körül, azaz 90 millió frank.
- Tehát az államadósság egy 12-ed része a mi kezeinkben van, mindazonáltal ez kevés, az aránynak másnak kell lenni.
- A jelentés Hamburgból !
- H. B. Oppenheimer 4. - I. E. Oppenheimer, Gebr. Jaffé, Pinthus Náthán Sohn mindegyik 2 millió márka. - Behrens Söhne l millió. - Ferdin, Jacobssohn, Sámuel Léwy Söhne, L. R. Veit & Co., A. Alexander, Lieben Königswarter, M. M. Warburg, Consul H. Jónás & Co., Július Leser, Martin M.Frankel, mindegyik egy-egy millió, Mendelsohn Barlholdi 3 millió márka. - Altonában Amsel Jacob Reé l, Messe Newmann l, W. S. Warbung 2 millió, összesen 27 és félmillió frank. De a keresztény házak gazdagsága sajnos, még nagyobb. A mi embereink ebben a merev birodalmi városban nem tudnak lábra kapni.
- Frankfurt a/M.!
- B. II. Goldschmidt 7 millió forint. - Márkus Königsworter, Jákob S. H. Stem és Gebrüder Sulzbach egyenként két-két millió. - Lazzarus Speyer, Elissen 1 1/2 millió. Ed. Moses Kann & Co. l millió, a kisebbek, a lutri collecteurökkel körülbelül 8 millió. Ehhez a tõkefejedelmek, a Rotschildok összekötõit háza London, Párizs, Frankfurt és Bécsbon, legkevesebb 100 millióval, ez összesen 125 millió forint, vagyis 200 millió frank.
- Az E. M. Günsburg-ház Szt. Péterváron 2 millió rubelre becsültetik. - Római házaink és Nápoly 20 millió Livre-re, Amsterdamban Hollander és Lehwen. Lippmann Rosenthal & Co., Becher & Fould, Werlhehn & Gomperz 40 millió forintra. Ha összeszámítjuk, úgy Izrael bebizonyítható vagyona, csak tíz fõvárosban 1.1165 millió frank. Ehhez a másodrangú városok! - Testvérek! Jogosan feltehetjük, hogy - a népet nem számítva - Izrael nagytõke tulajdonosai ma már 2000 millió frank tõke felett rendelkeznek Európában.
Ez ezelõtt 67 évvel volt! Mennyire növekedhetett máig!
A tizenkettõ helyeslõ moraja volt a felelet.
- Európában 3 1/2 millió zsidóra ez fejenként 600 frankot lesz ki - jegyezte meg a törzsnélküliek képviselõje - de a 31/2 millió pénzével szemben Európában 26.5 millió ellenség vagyis 500 millió ököl áll.
- A fej le fogja gyõzni az öklöt! - Mint azt eddig is legyõzte. A munka az üzérkedés igája, erõszak az értelem szolgája. Ki meri tagadni, hogy a ravaszság a mi népünk adománya?
- Hiú és kapzsi, - gõgös és élvvágyó!
- Ahol a világosság, ott árnyék is van. Nem hiába adta Adonai - az Úr - az õ kiválasztott népének: a kígyó szívósságát, a róka ravaszságát, a sólyom pillantását, a kutya emlékezõképességét, a hangya serénységét és a hód összetartását. 98
Mi Babylon vizeinél fogságban voltunk és hatalmasokká leltünk! Templomainkat lerombolták és mi ezret építettünk! - Minket tizennyolcszáz évig porig aláztak és a mi fejünk a nemzetek fölé emelkedett és mi okot újra le fogjuk igázni, addig, míg a világ fennmarad.
- A kikeresztelkedõk száma szaporodik! - monda makacsul a kételkedõ.
- Balgát - monda a Lewita. - A föld országaiban tett vándorlásaid nem tanítottak meg arra, hogy a víz a lelket nem mossa meg, csak a testet? Hagyjátok az õ térítõ társaságaiknak pénzüket ostobán tékozolni. Nem számította ki talán a gõgös Times új aulán, hogy az angol missziónak minden megtérített zsidó lélek 2.5000 frankjaiba kerül. És az engesztelés napján nem imádkoztunk-e a hitehagyottakért? Mert a valóságban - mondom neked, nem a zsidóból lesz keresztény, hanem a vérkeveredés folytán, - generációkon át a keresztényböl lesz - zsidó. Akármilyen zárkózott is a mi népünk, a kikeresztelkedettek a mi lépcsõnk, melyen útjainkat megmásszuk, mert az ilyen mivelünk tart, nem azokkal, akik - minden keresztelés dacára - nem az õ testébõl és lelkébõl valók. Különben szükséges volna, hogy Izrael ezeket mint bélpoklosokat taszítsa ki magából.
A tizenkettõ eközben átkot mormogott. - A doktor érezte, amint az olasz kezét görcsösen

és erõsen karja közé szorítja:
- Hallgass! - és halljad!
- Testvérek! - mondja a Lewita hangja - Itt az ideje, hogy alapítóink rendelése szerint, az elmúlt száz év tapasztalatainak megfelelõen, egyenként elmondjátok az utakat, amelyen Izrael tovább vezetendõ volna, hogy céljait elérhesse. Mi a "beavatottak" vagyunk, a vezérek, akik a tömeget, amely vak, vezetjük. Mi vagyunk az építõmesterek, akik a holt kövekbõl tornyot építenek, melynek az égig kell érni!
- A babiloni tornyot szétzúzta annak a keze, akinek nevét megneveznem nem szabad! - mondta a törzsnélküli.
- A mi épületünk azon az "ígéreten" áll, amely Ábrahámnak adatott. - Kezdje tehát a te szavad Ruben törzse, hogy nyerheti el Izrael a föld összes népei fölött azt az erõt és hatalmat, amely õt megilleti.
Egy tiszta, csengõ hang, mely kissé metszõ volt, a következõket mondta:
- Európa országainak összes fejedelmei ma el vannak adósodva. Ezeket az adósságokat a "börze" szabályozza. Ilyen üzleteket azonban csak mozgótõkével lehet csinálni, ezért az összes mozgótõkének Izrael kezeiben kell lenni. Amint éppen hallottuk, ehhez a helyes irányú kezdés már megtörtént. Ha a börzén uralkodunk, ezzel uralkodunk az állam vagyonán is. Ezért a kormányok adósságcsinálását meg kell könnyíteni, hogy az államok mindinkább a kezeinkbe kerüljenek.
Itt a nyitja az államok "külföldi kölcsöneinek" mint Ausztriában, Magyarországon stb., stb.
- Amennyire lehetséges tehát a tökének állami intézményüket, vasutakat, jövedékeket, bányákat, jogokat, korona uradalmakat, kell igyekezni zálogba venni. Továbbá a börze arra is eszköz, hogy a vagyont és a kisemberek megtakarított pénzét is a tõkések kezéhez játsszuk, ha õket börzejátékra csábítjuk. A papiros határidõ-üzlet a mi népünk szerencsés találmánya. És ha a börzések maguk közt egymást meg is csalják, végeredményben a költségeket mégis a nem céhbeliek fizetik meg.
- A hang - melyet a párisi nagybörzén bizonyára sokat lehetett hallani - elhallgatott. - Egyetértenek-e a Sekeminek testvérünk felfogásával? - kérdezte a levita.
Helyeslõ moraj volt a felelet.
- Simeon törzsét illeti a szó!
Komoly, mély hang, melynek zengése és szavai mély gondolkodásra vallottak, hatott a hallgatók füléhez.
- Egy ország elpusztíthatatlan vas-szilárd vagyona mindig a földbirtok marad. Ez már önmagában is erõt, tekintélyt és befolyási kölcsönöz. A földbirtoknak tehát Izrael kezeibe kell jutni. Ez, ha a mozgótõke fölölt rendelkezünk, könnyû dolog. Izrael elsõ törekvésének tehát annak kell lenni, hogy a mostani tulajdonosokat földbirtokaikból kiszorítsa. Nekünk mindenekelõtt a nagybirtok veszedelmes. Ezért a nagyobb városokban a fiatal nemesség eladósodását meg kell könnyíteni. A botránytól való félelem által tönkretesszük az arisztokrácia vagyonát és gyengítjük az arisztokrácia jelentõségét.
Ezért találták ki a "demokrácát" a "grófok" gyûlöletet, a bit-bizományok eltörlését és a papi vagyon szekularizálását
- A földbirtokot amennyiben készáruvá változtatjuk, mozgóvá kell tenni. Minél jobban dolgozunk a földbirtok lehetõ kis részekre osztásán, annál könnyebben és olcsóbban jut az a kezeinkbe. Ezért kell a földosztás az izgatásban, a földreform a parlamentben.
- Ezen célból a tõkét a jelzálogoktól hosszabb idõre el kell vonni és ennek megbízhatatlanságát hirdetni, terjeszteni kell. Azon állítás mellett, hogy a szegényebb osztályon és munkáson akarunk segíteni. Az államok és községekben az adónak és közterheknek a földbirtokra kell hárulni. Ha a föld és lelek a mi kezünkben van, akkor abból nekünk, a keresztény bérlõk és munkások által tízszeres percentet kell behajtani.
A törzsnélküli gúnyosan nevetett. A tanács jó, de nem új. Kérdezõsködjetek Párizsban és

Bécsben, kik a házak tulajdonosai már most is'? - A Damno - az én találmányom és kitûnõ eszköz a tulajdonosokat tönkretenni.
A gyülekezet helyeslõ moraja ismét követte azt.
- Juda törzse, terajtad a sor! A hang, mely megszólalt, támadó és meggyõzõ volt, mely rõf- és tallérszerûen hangzott.
- Mini ahogy a földbirtok a nemesség ereje, úgy az iparososztály a polgárságnak az az ereje, amely Izraelnek útjában áll. Ezt tönkre kell lenni. Az iparosnak nem szabad másnak lenni, mint munkásnak. Ehhez nincs jobb eszköz, mint a teljes iparszabadság. A gyáros lépjen a mester helyébe. Minthogy neki nem kell dolgozni, csak üzletet csinálni, Izrael gyermekei az ipar minden ágához hozzányúlhatnak. Az õ tõkéjük és ügyességük pótolja a képesítés hiányát. A munkásokká átváltoztatott kézmûveseket, vagyis a mi gyári munkásainkat fel lehet használni politikai céljainkra. Egyidejûleg a tömegeket is kezeinkben tartjuk. Aki ennek a rendszernek ellenáll, azt a konkurenciával kell megsemmisíteni. A nép az gondtalan és hálátlan "tömeg", amely ebben a harcban az iparosokat cserben fogja hagyni, ha az árut a gyárostól valamivel olcsóbban kapja.
Az új Sanhedrinnek a gyors helyeslése igazolta, hogy ezen tanács igazságait már fel is fogták és követték is.
- A sor rajtam van - szóit a levita. - Én Áron törzse nevében beszélek.

- Izrael természetes ellensége a keresztény egyház. Ezért ennek aláásását érvényre kell juttatni. Hiányosságai ezt megkönnyítik. Köztük a szabad gondolkodást, kétséget, a hitetlenséget, a villongást elõ kell mozdítanunk. Ezért a sajtóban örökös harc közt, a keresztény papságot meg kell gyanúsítani és kigúnyolni. Az egyház fõoszlopai az iskolák! Nekünk tehát a keresztény ifjúság nevelésére befolyást kell szerezni. Miért is az iskolák szétválasztását az egyháztól, nekünk legközelebb követelnünk kell. A "haladás" és minden vallás egyenjogúságának ürügye alatt követelnünk kell a keresztény iskolák átváltoztatásai felekezetnélküli iskolákká. Akkor minden iskolában zsidó tanítók lehetnek s a keresztény nevelés a házi nevelésre korlátozódik. És mert ebhez a tömegnek nincs ideje, a magasabb osztályok vallásossága megrendül, nemsokára pedig egészen megszûnik. Állandóan izgatni kell az egyház magánvagyona ellen és az iskoláik megszüntetése mellett. Az egyházi és iskolai vagyon átcsúsztatása az állam kezébe, - elõbb vagy utóbb egyet jelent Izrael kezével.
Egyetértõ moraj kísérte a beszélõ szavait, - egy hang sem emelkedett ellene. - Azután folytatta:
- Isachár törzsének "Sechen"-jét illeti a szó! Ez egy aggastyán reszketõ 'hangja volt, aki a következõképpen beszélt:
- Igyekezzenek arra testvéreim, hogy a fegyveres erõ megszüntettessék. A durva fegyveres szolgálat nem való Izrael gyermekeinek. Nem mindenki Gideon! - A hadseregük a trónok támaszai és egy szûkkeblû hazafiság iskolái. Nem a karnak, hanem a szellemnek és pénznek kell uralkodni. E miatt a nép elõtt a katonai rendet és fegyelmet minden kínálkozó alkalommal becsmérelni, kigúnyolni és nevetségessé kell lenni és meg kell gyanúsítani. Közöttük pedig ellentéteket kell szítani. Zsoldosok elegendõk a rendõri szolgálatra, hogy a vagyonosokat a vagyontalanoktól megvédelmezzék.
- Juda oroszlánjának szavai elhangzottak - monda gúnyosan a vándorló. - Dávid legyõzte Góliátot. - A népek ezután, a háború "Schizonja" - (páncél) - helyeit hálókabátban fognak élni. A börzén egy pofon annyi lesz, mini egy megvívott csata!
Ezen arcátlan gúny miatt a körben vihar látszott kerekedni, de a legidõsebb szava lecsendesítette õket, mondván: Õ Beliál fia! - hadd beszéljen, - de amit a Schebatim tanácsa határoz, azt mégis végre fogja hajtani.
- A Zebulon törzse beszéljen!
Egy tompa hang, mint messzirõl hangzó égiháború, a következõket mondta:

- A mi népünk alapjában véve, a régihez szilárdan ragaszkodó, konzervatív. A mi érdekeink azonban most azt követelik, hogy a világot megrázó mozgalmakhoz csatlakozzunk, illetõleg azok vezetését átvegyük. Tagadhatatlan ugyanis, hogy korunkban az újítások egész tömege nyomult elõtérbe. Mindezeknek az alapgondolata, az anyagiak, vagyis a rászoruló osztályok anyagi helyzetének a megreformálása. Egy ilyen reformban azonban a vagyonosoknak vagyis elsõsorban a "löketnek - áldozatot is kell hozni. A toké azonban Izrael kezében van. Ezért az õ feladata volt a külsõ mozgalmakban résztvenni, hogy azt a társadalmi reformok területérõl a politika mezejére terelje. A néptömeg mint olyan, vak és ostoba, mert a legjobban ordítok által vezetteti magát. Azonban ki ordít hangosabban és okosabban, mint Izrael? Ezért voltak a mi embereink legelõl a szószékeken, legelõl az újságokban - és a keresztények egyesületeiben,
A XVIII. század elsõ felében a Napóleon utáni idõk mozgalmai egész Európában.
- Minél több az egyesület és gyûlésezés, annál több az elégedetlenség és kedvetlenség a - munkára. Ebbõl szükségszerûleg következik a nép elszegényedése vagyis azoknak a szolgaságba jutása, akinek a pénz a kezében van és egyidejûleg ezek vagyonának növekedése. Ezenkívül minden mozgalom nekünk pénzt hoz, mert tönkre teszi a kisembereket és szaporítja az adósságokat. A trónok bizonytalansága növeli a mi erõnket és befolyásunkat. Ezért örökös nyugtalanságot és zavargásokat kell fenntartani. Minden forradalom a tõkéinket kamatoztatja és célunk elérését segíti elõ.
Hosszabb hallgatás követte ezeket a rémit õ mondatokat, mintha a titokzatos Sanhedrin minden egyes tagja, azok félelmetes horderejét mérlegelné.
Beliál fia megint egy rekedt mosolyt hallatott.
- Iszonyodtok talán a vértõl? - Hiszen nem a ti véretek!

Ezután az egyik beleegyezést mormolt és a többi követte öt.
- Dán törzsének fia, terajtad a sor!
A hang felelete magán viselte az alacsony zsidó típus jellegét.
- Minden kereskedelemnek, - mely üzletet és nyereséget hoz - a mi kezeinkben kell lenni. Ez a mi születésünkkel járó jogunk. Mindenekelõtt a spiritusz, olaj, gyapjú és gabona kereskedelmet kell bírnunk. Akkor a földmûvelés és a föld kezeinkben van. Amikor a mindennapi kenyeret bárhol megkereshetjük. Ha pedig elégedetlenség vagy nyomor támad, a lárma okát könnyen a kormányokra háríthatjuk. Az a csekély portéka, amelynél sok a fáradság és kevés a haszon, - maradjon a keresztények kezén. Hadd nyúzzák, kínozzák magukat, mint ahogy a kiválasztott nép sok száz évig kínlódott.
A beszéd alig kívánta a hozzájárulást. A levita a következõt hívta fel.
- Naphtali törzse!
A szavak, amelyek következtek, élesen és öntudatosan hangzottak:
- Minden államhivatalnak nyitva kell elõttünk állni. Ha ez az elv mindenekelõtt megvalósul, a zsidó pályázók ravaszsága és szívóssága hamar meg fogja találni azt, amelyik a befolyást csakugyan biztosítja. Mert hisz olyan hivatalokról van szó, amelyek külsõ díszt, hatalmat és hasznot hajtanak. Azokat, amelyek munkát és ismereteket kiváltnak, tartsák meg maguknak a keresztények. Ezért veti meg a zsidó az alantas állásokat. Az igazságügy nekünk elsõrendû fontosságú. Az ügyvédkedés nagy lépés elõre. Ez meg is felel a mi népünk ravasz. és szívós szellemének, de erõt és betekintést is nyújt természetes ellenségeink viszonyait megismerni. Az egyenlõség mellett, - miért ne lehessen egy zsidó kultuszminiszter, miután már több országban amúgy is voltak zsidó pénzügyminiszterek?
- Gondoljatok Hámán akasztófájára, Süss és Lippold sorsára, - monda az intõ hang.
- Mit károg a varjú az elmúlt idõkrõl, amelyek a hátunk mögött és túl vannak haladva! - Nincs talán nagy minisztere a mi népünkbõl Franciaországnak, akit a császár maga is megbecsül?

A kielégített büszkeség hangja abban az egyetértésben volt, amely a beszélõnek kijutott, aki tehát folytatta:
- A mi embereinknek az államok törvényhozói közé kell jutni. A "gojim"-ok különleges törvényeit, melyeket Izrael fiai ellen hoztak, meg kell mindenütt szüntetni, de ezalatt mi atyáink rendeléseit fönntartjuk. Nekünk minket védõ törvényekre nincs többé szükségünk. Nekünk most már olyan törvényekrõl kell gondoskodni, ami nekünk hasznot hajt. Egy enyhe csõdtörvény, melyet a humanitás nevében kell hozni, a mi kezeinkben igazi aranybánya lesz. Azzal a lármával, hogy ezáltal a pénz olcsóbb lesz, mindenekelõtt gondoskodnunk kell, hogy az uzsoratörvény minden országban megszûnjenek. A pénz éppen olyan árucikk, mint minden más s magának a törvénynek kell bennünket feljogosítani, hogy az árát úgy emeljük, ahogy azt a mi hasznunk megköveteli.
- Reszeljen Benjámin törzsének követe!
- Mii mondjak még ilyen bölcs férfiak tanácsai mellé? - Izraelnek is legyen becsülete és dicsõsége! Ezért minden egyesület élére, ahol nincs veszély csak tisztesség, törekedni kell. A tudomány és mûvészet azon ágaira kell vetni magát, melyet a mi népünk jelleme magának legjobban meg tud szerezni. Mi nagy színészek, nagy filozófusok és nagy komponisták lehetünk. Mind a háromnál megtalálja az üzlet a maga területét, Sõt ezekhez, a mi embereink gondoskodnak köztetszés és tömjénfüstjérõl is. A tudományban az orvosi, ügyvédi és filozófiai pálya az, amit magunknak meg kell tartanunk. Ezek adják az elméinknek és az üzérkedésnek a legtöbb teret. Az orvos a családok titkaiba hatol be és kezében tartja annak életét.
- Asser törzse a sor terajtad van!
- Nekünk a zsidó és keresztény közt szabad házasságot kell követelni. Izrael emellett csak nyerhet. Habár a vérét bemocskolja. A mi fiaink csak házasodjanak bele az elõkelõ és hatalmas családokba. Mi adjuk a pénzt és cserébe megkapjuk a befolyást. A keresztény rokonságnak reánk nincsen semmi következése, ellenben mi hasznosíthatjuk. Ez az egyik. A másik az, hogy mi tiszteljük a zsidó nõt s tiltott vágyódásainkat inkább ellenségeink asszonyain gyakoroljuk. A pénz a mienk és pénzért az erény is olcsó. Egy zsidó az õ népének a leányát sohasem teheti "Chonte"-vá. Aki a 6-ik parancs ellen akar véteni, akkor keresztény leányok erre a célra - vannak elegen.
- Mi célra szolgálnának másra a raktárakban alkalmazott szép leányzói a gojimoknak? - szólt közbe gúnyosan a gonosz lélek képviselõje. Aki nem akar kedvteléseinkhez alkalmazkodni, nem kap munkát, - tehát kenyeret. A mi fiatal embereinktõl nem szabad sajnálni egy kis élvezetei sem. Menjetek a nagy városokba s meglátjátok, hogy ez nem várt a ti bölcsességetekre. A munkás elégedjék meg a mi levetett ruháinkkal! Csináljatok a keresztények házasságából - "szentség" helyett - szerzõdést s az asszonyai és leányai a mi kezeink közi még készségesebbek lesznek.
Ezen szavak félelmetes cinizmusa, mely az erkölcsök szigorú tisztasága felett õrködõ régi tanítások mellett, oly fájdalmas helyet érintett, - hatását nem vesztette el.
- Hogy szól a törvény? - kérdé egy hang a 12 közül.
- A mi népünk asszonyával cselt házasságtörésre halál. Egy szûz leány szûztelenítõje, - ha az nem eljegyzett menyasszonya volt, pénzbüntetéssel is bûnhõdhet, különben halál! A testi kihágást rabszolganõvel a törvény enyhén bírálja el. - Az õ testük - az õ uraiké! - A gojimok különbek lennének mint a mi rabszolgáink?
A kinyilatkoztatást a helyeslés moraja követte.
- Manasse törzse beszéljen!
Az utolsó szónok mialatt beszélt, jelentõségteljesen felemelte kezét és lassan ide-oda mozgatta, mintha szavainak súlyát akarta volna erõsebbé tenni. Hangja nyikorgó és kellemetlen, tele önhittséggel és vakmerõséggel, különben biztonsággal és gyakorlottsággal beszélt. - Ha az arany a világ legelsõ hatalma, akkor a sajtó a második. Mit érnek azok a vélemények, tanácsok, amelyek itt elhangzottak - állandóság nélkül!

Csak akkor juthatunk célhoz, ha a sajtó a mi kezünkben van. A mi embereinknek kell a napi sajtón uralkodni! Mi jártasok és ravaszok vagyunk, de pénzünk is van hozzá, hogy azt céljaink szolgálatába tudjuk állítani. A nagy politikai újságokat, melyek a közvéleményt csinálják, a kritikát, az utcai irodalmat, a távírókat és a színpadot nekünk tulajdonunkká kell tenni. A keresztényeket ezekbõl nekünk lépésrõl-lépésre ki kell szorítani, akkor diktálni fogjuk az egész világnak, hogy mit higgyenek, mit tartsanak nagyra és mit kárhoztassanak. Akkor száz formában fogjuk megszólaltatni Izrael jaj kiáltásai és az elnyomottak panaszait, amelyek reánk nehezednek. Akkor, - ha egyenként mindenki ellenünk is lesz, a tömeg - az õ bárgyúságában - mindig velünk lesz. A sajtóval kezeinkben az igazságot igazságtalansággá, a gyalázatot tisztességgé változtathatjuk át. A trónokat megingathatjuk, a családokat szétválaszthatjuk. A hitet, amit ellenségeink eddig nagyra tartottak, mindenben aláashatjuk és megingathatjuk. A hitelt megronthatjuk és a szenvedélyeket felizgathatjuk. Csinálhatunk háborút és békét. Oszthatunk dicsõséget, vagy gyalázatot. A tehetséget felemelhetjük vagy agyonhajszolhatjuk, üldözhetjük és halálra hallgattathatjuk. Akié a sajtó, azé a nép füle. Ha Izraelé az arany és a sajtó, akkor kérdezheti: melyik napon akarjuk a minket megilletõ "Ataroch"-ot - (koronát) - feltenni és az ígéret "Chisse"-jére - (trón) - felülni és a "Schebet"-et, - (kormánypálca) - a hatalmat a föld minden népe felett megforgatni.
Egy majdnem heves helyeslés követte a szavakat és a mélyen megrendült hallgatók néhány percig csak igen keveset érthettek abból, amit beszéltek. Azonban a levita hangja azután újból felemelkedett és csendet parancsolt.
- A Rosche-Bathe-Aboth tizenkét Schebatinjai bölcsen beszéltek és súlyos szavakat ejtettek. Ezek az eljövendõ idõknek pillérei lesznek, ha azokat az üldözöttek fiai emlékezetükbe vésik és magjukban tovább terjesztik Izrael népében, hogy az reggeltõl-estig, déltõl-éjfélig hatalmas fává nõjön. Legyenek ezek a "Chereb"-ek - (kard) - mellyel Izrael az õ ellenségeit sújtja! Jákob magjának a szerencsében, gazdagságban és hatalomban össze kell tartani éppen úgy, mint ahogy összetartott a szerencsétlenségben és veszélyben. Mindegyiknek segíteni kell a másikat. Ahova valamelyik az egyik lábát beteszi, annak utána kell húzni a másik lábát is, vagyis a másik testvérét. Ha egyiknek balsorsa volt, a többieknek fel kell õt újra segíteni. Ha valamelyik a világi törvényekkel ellentétbe jutott, a testvéreknek át kell õt segíteni, ha különben õ a mi népünk törvényeivel békességben él. Ha valaki mindjárt 10 évet is ült a fegyházban, még mindig lehet belõle - gazdag ember, aki elõtt a gojimok fejedelmeinek és grófjainak meg kell hajolni, tehát csak el ne hagyják õt a mi embereink. Ha mindenki ellenünk van is, majd mellettünk is lesznek mindnyájan. Az Úr keze 10 év után kivezetett bennünket Kánaán ország uralmára, - 45-ször 40 év múlva, nyomorban töltött vándorlásainkból - ki fog vezetni bennünket azon országok fölötti uralkodásra, melyek 45-ször nagyobbak Kánaánnál! Ha Izrael követi a Kabala Sanhedrinjei által elhatározott tanácsokat, - majd ha száz év múlva a mi unokáink, szövetségünk megalapítójának sírjához erre a helyre újra összegyûlnek, beszámolhatnak majd neki, hogy õk a világ valóságos fejedelmei és az "ígéret", amely Izrael népének adatott, - minden más népek mint rabszolgák fölött uralkodni, úgy, ahogy megígértetett... beteljesedett. - Ti fiai az aranyborjúnak! Újítsátok meg esküötöket és vonuljatok szét a szelek irányában!
És a rabbi sírjáról erõsebben világított a kékes fény, amely mellett most a "Tizenhárom" énekszerû mormolás mellett elvonult, mialatt mindegyik egy-egy új követ húzott elõ a ruhája alól és a kõhalomra dobta.
A doktornak úgy tetszett, mintha a sírhalom csúcsán, kísérteties kék fényben valami idomtalan aranyállat-alak csillogna, azután ugyanazon érc-csengéssel, mint ahogy a kék fény megjelent, hirtelen eltûnt és mély egyforma sötétség borította be a félelmetes temetõt. A sírok közt egyes fehér alakok suhantak keresztül, a kapu halkan nyikorgóit, de ez nem az éjjeli szél volt, mely rozsdás sarkaiban mozgatta.

így folyt le 1860 október 8-án, tehát ezelõtt majdnem 70 évvel, a zsidó világszövetség vezetõinek százévenként tartott, legutolsó titkos összejövetele.
Valami borzalmas és megfélemlítõ, logikájával s gyakorlati igazságaival, de egyben gonoszságban utolérhetetlen merénylet a világ népei ellen, amely ennek a titkos összejövetelnek lefolyásából szétárad. Józan ésszel szinte azt volnánk hajlandók hinni, hogy az tisztán a fantázia határtalan csapongása. Ám ha elmélkedünk fölötte, más, nagyon elszomorító eredményre jutunk.
Sir John Retclif a maga idejében tudós, nagy összeköttetésekkel rendelkezõ, széles látókörû, mélyen gondolkozó, komoly történetíró volt, habár kor történelmét, a talán nem egészen idõszerûnek látszó szenzációs leleplezések miatt - a fantáziát is megengedõ - regény formájába öltöztette is. - Retclif a keze közé jutott okmányok és bizalmas közlések alapján dolgozott s így jólértesültségéhez alig férhet kétség. Mint író, nagyon természetes, hogy a költõi elképzelés és fantázia bizonyos felöltöztetõ mértékét nem nélkülözhette, de nála a lényeg mindig komoly alapon nyugszik. Amit ez esetben sajnos az azóta lefolyt 70 esztendõ gyakorlatilag is megcáfolhatatlanul a legszomorúbban igazolt.
Miként jutott Retclif a Kabala titkához, - egyáltalán lefolyt-e és csakugyan úgy folyt-e le a 100 évenkénti titkos összejövetel, ahogy azt leírta, mennyi a leírásban a fantázia vagy valóság, az egyáltalán nem érdekelhet sem bennünket, sem senki mást. A világ népeit és az emberiséget az érdekli és döbbenti meg inkább, hogy mindaz, amit Retclif ezelõtt 70 esztendõvel leírt és a 12 zsidó nemzetség képviselõinek egyenként a szájába adóit, az a lefolyt 70 év alatt, szó szerint, mind az utolsó betûig meg is történt, sem csûrni csavarni nem lehet s a megszokott zsidó módszer, sõt hittörvény szerint le sem tagadható. Ennél kétségbevonhatatlanabb és erõsebb bizonyíték arra, hogy ez az összejövetel csakugyan megtörtént, ott csakugyan Izrael dicsõségérõl, az emberiség veszedelmérõl, a világuralom megszerzésérõl tanácskoztak s hoztak határozatokat, hogy tehát a Kabala titka vagyis az összeesküvés a fennálló keresztény világrend, az emberiség ellen, a zsidó világszövetség maffiája a világuralomért csakugyan meglevõ élõ valóság, amely szervezetében tökéletesedve, ma már lázas és mindent letipró erõvel dolgozik, azt többe kétségbevonni csak a süketségben és vakságban élõ legjámborabb embernek lehet.

---a 2. részhez ---

Chaldeus Simon: A zsidó világszövetség veszedelme az emberiségre 2. rész

A zsidó világszövetség aknamunkája

a. A beszivárgás

A zsidó névvel kapcsolatos jelenségeket széles e világon a különféle országokban élõ néptömegek legszélesebb, sõt magasabb társadalmi rétegei is általában faji sajátságnak vagy véletlen tüneménynek szokták minõsíteni, ha egyáltalán érdemesnek tartják fölöttük gondolkozni. Ez bûnös könnyelmûséget jelent az emberiségre. A zsidó világszövetségnek sok veszedelmes tevékenysége van erre a lélektani tömegsajátságra felépítve, hogy bizonyos, igen jelentõségteljes cselekmények rejtve maradjanak vagy a bebizonyul valóság kétségessé legyen lehetõ.
A zsidó világszövetség szervezete - miként az elõzményekbõl kétségtelenül leszûrhetjük - tudatosan megfontolt, hatásaiban éles logikával, mély bölcsességgel és tömegpszichológiával, de gyakorlati kivihetõségében évezredes tapasztalatokkal is mérlegelt, részletesen kidolgozott, elõre megállapított tervszerû munkával dolgozik. Ez az úgynevezett "szent munkai alapvonásaiban bizonyos sablonszerûség jellegét viseli magán. Csak a legújabb fejlõdési korban látszik benne a részletekben és a célszerûséghez való alkalmazkodásban bizonyos megtévesztõ rendszertelenség, de azért itt is észrevehetõ, sõt kidomborodó a sablonnak az a fõéivé, hogy "mindent" rombolni és pusztítani, ami - nem zsidó.
A legõsibb zsidó világuralmi politika egyik legjelentékenyebb eszköze kétségtelenül a "beszivárgás" volt. Csöndben, észrevétlenül beszivárogni arra a fõidre, amelyet el akartak foglalni, ott elszaporodni, a nem hitsorsosok rovására gazdagodni, befolyást szerezni a közéletre és a kormányzásra, azután átvenni az uralmat, ha kell ultima rációként akár fegyveres erõszakkal is, olyan politika volt, amely csak ritkán tévesztett célt.
S mi egyéb ez tehát, mint kézzelfogható nyilvánulása a választott nép azon világszerte észlelhetõ törekvésének, melyet röviden ezen szavakkal lehet kifejezni: befészkelni magát mindenüvé, tért foglalni minden áron, minden eszközzel és lassanként minden befolyást magához ragadni. S hogy ez nálunk így megy, arról eléggé tanúskodnak az imént említett esetek s még inkább megerõsítenek azon rendellenes, suttyomban való megtelepedést kísérletek, melyek itt napirenden vannak". - Lásd: Istóczy Gyõzõ "12 röpirat" 1880. dec. 15. szám, 48. lap.
"Ahova az egyik lábad beteszed, utána kell húzni a másikai is, vagyis másik testvéredet!" Mondja ezelõtt 70 évvel a Rosche-Bathe-Aboth a zsidó világszövetség titkos százéves összejövetelének vezetõje. És a zsidóság ezt az õsi vallási értékû törvényét az emberiség emlékezetének legelsõ ideje óta mindig meg is tartotta s ma is híven megtartja, ahol ezt érdekei megkövetelik és alkalom kínálkozik rá.
Az újabban kiásott babiloni tégla-könyvtárak elmondják, hogy a sumírok hatalmas és a mûveltség nagyon magas fokán álló birodalmába a kéták közé miként szivárogtak be lassanként, elõször mint jámbor pásztorok, koldusok, házalók, késõbb mint a sivatag útonállói a szemiták, - (vagyis jöttmentek) - akik nem "harcoltak" csak hízelegtek századokon keresztül és ma már ez a népség, amelynek ajka duzzadt, élvvágyó, mint a mocsárból elõjövõ pióca szája, a vitéz Zend fejedelem leányából szívja le a rózsaillatot s a mi atyáink fiai mûveltségével, akik már írtak, mielõtt Egyiptom még vadon volt, mi akik a kipteket építkezni tanítottuk, akik a mûveltséget nyugat fele terjesztettük, ezzel a mi

mûveltségûnkkel ma már ez a Sémi-faj dicsekszik. Megrontották nyelvünket, népünket, országunkat, a Kingi-bõl Káldi, a kéták országából Szíria lett s a (kétákat megették a férgek. A sumirok most rothadnak. Sirgulla még tartja magát, de Agadi papja már a héber Szárgon. Elõször kalmárok voltak, ma pedig fejedelmeink lettek. Nincs egy sumir, aki látná a nagy veszedelmet 100 esztendõ múlva a kéták sorsára jutunk, 1000 esztendõ múlva pedig azt sem fogja tudni a világ, hogy mi sumirok léteztünk valaha. - (Lásd ifj. Fáy Aladár iratait és tanulmányait.)

Egyiptomba a Biblia szerint Jákob legkisebb fia József, mint eladott rabszolga tette be elõször a lábát, késõbb, mikor már jól folyt a dolga, a zsidó törvények értelmében, - utána húzta a másik lábát is és 70 lelket számláló törzsét magához hívta, akik lassanként utána szivárogtak. - (Mózes I könyve 46. rész 27. pont, V. könyv X. rész 22. pont "70 lelkekkel mentek be Egyiptomba.")

Az egyiptomiak, akár csak a magyarok, a bevándorlással és az idegenekkel sohasem törõdtek, tehát ellene állam, közigazgatási intézkedéseket sem tettek, sõt az ország igen nagy kiterjedése s gyérebb lakossága folytán, de megférõ békés természetû népessége melleit figyelembe sem vették, sõt szívesen is látták õket. Könnyelmû elõvigyázatlanságukat késõbb, amikor már késõ volt, nagyon drágán fizették meg.

A beszivárgott zsidóság az Egyiptomot jellemzõ vendégszeretetet nagyon rútul hálálta meg. Elszaporodásukkal a különleges talmudi törvényeik következtében az õslakossággal nem keveredtek, úgy mint késõbb az egész világon, különleges vallásszerû politikai és társadalmi törvényeik szerint éltek - és bár Egyiptom alattvalói voltak, nem idomultak át az ország népéhez, szokásaihoz és törvényeihez, hanem külön vallásszerû törvényeiket féltékeny gonddal és bigott fanatizmussal õrizve, már ott is külön szervezetet képeztek és élték külön állami életüket az államban.

Emellett azonban a "beszivárgás" elvét fenntartva az ország minden intézményébe belevették magukat s ahová a lábukat belették, ott saját embereikkel nemsokára elszaporodva észrevétlenül kiszorították a bennszülött õslakosságot. Befolyásuk így az egész országra mindinkább elhatalmasodott Ennek következtében a faji és nemzeti öntudatot teljesen szem elõl tévesztve s talán a türelmesség jelszavát is félreismerve, néhány évszázad múlva azt vette észre, hogy nem ura többé saját országának, A zsidó uralom annyira elhatalmasodott, hogy az országot egészen behálózva, mindent aláaknázott.

Ludwig képviselõ 1880. dec. 3-án a porosz képviselõházban így beszél: "Az egyiptomi hieroglifák 3700 év elõtt Ramses király idejébõl dr. Reinisch szerint elmondják, hogy a régi fáraók országában Krisztus elõtt a XIX. században Egyiptom elsõ kultúrái felvirágzása nemsokára a korrupció, az erkölcsi süllyedés és féktelen kicsapongások idõszakába ment át. Ezt pedig a szemiták és különösen a megtelepedett zsidó kereskedõk okozták."

"Jeruzsálem elpusztítása is miért volt oly alapos? - röviden megmondom - azért, mert nagyszámú római katonatisztnek Jeruzsálemben roppant váltó adóssága volt."

Nem az egyiptomi õsi mûveltség alakította át magához a beszivárgott idegeneket, hanem ezek ütöttek rést minden régi, nemzeti intézményén. Megrontották a nyelvüket, az írók öntudatlanul kezdték átvenni szokásból és divatból a zsidó kifejezéseket, közéletben, a mûvészet minden ágában háttérbe szorították a többezer éves egyiptomi nemzeti sajátosságokat. Megrontották õsi vallásukat s Baal-Astarte-Szulok istenek kezdtek polgárjogot nyerni. Egész városok jutottak zsidó törzsek birtokába. A XVIII. dinasztiával pedig Krisztus elõtt a XIII. században már zsidó származású család jutott Egyiptom trónjára.

A IX. vagy X. dinasztiával kezdõdõ zsidó beszivárgás a XVIII. dinasztia idejében már annyira megõrölte az országot, hogy a nemzeti állam hatalma teljesen megbénult. Késõn vették észre az ország nagy veszedelmét s azt a védekezést, amelyet korábban a türelem,

békesség és emberszeretet jelszava alatt meglenni nem akartak vagy elmulasztottak, késõbb végrehajtani már nem tudták, nem bírták.
A zsidók természetesen már vallási törvényeiknél fogva is, mint nem a fajukhoz tartozókat az egyiptomiakat tisztátalan, idegen, ellenségnek tekintették s minden nemzeti és erkölcsi irányzatával szemben már azért is közömbösen viselkedtek, mert ez érvényesülésüknek akadályát képezte. Szereplésükkel tehát nemcsak lejtõre, bukásba és végfeloszlásba sodorták Egyiptomot, mert a késõbbi hódító népeknek az assyrok, perzsák, görögök és rómaiaknak ez az akkori világhatalom szinte érett gyümölcsként lehulló, könnyû zsákmányává vált. - (Lásd: Harmatzy Simon Lóránt "Tut-Ench-Amen és kora" Napkelet 1923. V. füzet.)
Ennyire juttatta 430 esztendõ alatt a 70 fõnyi beszivárgott zsidó Egyiptomot a nép jámborsága, a dinasztiák és a kormányok jóindulatú hiszékenysége folytán. Míg végre nem maradt más hátra, mint az akkori kor szokásainak és erkölcseinek megfelelõ legradikálisabb eszközhöz - az összes zsidó férfiak, asszonyok és gyermekek lemészárlásához - folyamodni.
A történelem tudománya - korábbi ismereteink szerint - mindazt, amit a Biblia feljegyzett és velünk közölt, többé-kevésbé hajlandó volt fantasztikus legendának minõsítem. Azóta azonban a tudomány kiásta Ninivét, Babylont, a babiloni tornyot, a Fáraó-sírokat, - köztük Tut-Ench-Amon Fáraóét is. Megfejtették a sumir téglakönyvtárak betûit, a babiloni írás közléseit, az egyiptomi ékírást, a halottak burkolatait s a papíruszok hieroglifáit. Ezek mondják el nekünk mindazt, ami Sumir országban és Egyiptomban történt. Hogy mindaz, ami a bibliában, Mózes I.-V. könyvében foglalt, szó szerint igaz, - habár az eseményeket elõidézõ okokat legtöbbször elhallgatja s sokszor a szereplõk neveit sem mondja meg.
Így tudtuk meg a Tul-Ench-Amon sírjából elõkerült írott emlékekbõl a zsidók egyiptomi elszaporodását, életét, szereplését, elõretörését, ország és nemzetrontó munkáját 400 éven keresztül, így tudtuk meg a Fáraó nevét, aki meg akarván menteni országát a további végpusztulástól, elrendelte az összes zsidók kiirtását, így esett értésünkre az, hogy a zsidók titkos összeköttetéseiknél fogva elég korán értesültek a Fáraó kegyetlen, de végsõ kényszerhelyzetében kiadott és állam politikai okokból megérthetõ parancsáról. Ennek folytán hozzátartozóikkal menekülni kezdtek s Észak-Egyiptomban gyülekeztek. - (Lásd: Mózes II. könyve XIII. rész 21, 20 pont. - XII. rész 33, 31. pont.) - Minthogy pedig vezérük Mózes és testvére Áron
fõpap elrendelték, hogy Egyiptomból ne menjetek üres kézzel" - (Lásd: Mózes II. könyve III. rész 21. 22. pont. - XII. rész 2, 35, 36. pont.) -- és "Egyiptomot megfosszátok" , ennek folytán a zsidók színlelt ravaszsággal úgy adván elõ, mintha az a zsidó ünnepre kellene, szökésük elõtt a bennszülött egyiptomiaktól minden arany és ezüst edényeiket, selyem és bársony drága ruháikat kölcsön kérték, - de magukkal vitték s így az egyiptomi lakosságul elõbb valósággal kifosztották és megrabolták. Természetesen Echnalon nevében Sakere társfáraó hadvezér ezen arcpirító, határtalan gazságon és csúffátételen felindulva, seregével azonnal üldözésükre indult, hogy szökésükért és rablásukért rettenetes bosszút vegyen rajtuk, így érte utóé a Vörös-tenger partján, ahol éppen átkelés közben támadta meg õket. Hogy és mint történt Sakere társfáraó katasztrófája, részleteiben nem tudjuk, csak sejtjük, hogy a tenger apálya- és dagályával lehet összefüggésben. A Biblia azon feljegyzése azonban, hogy a fáraó seregének legnagyobb részével és Sakeré társfáraóval együtt a Vörös-tengerbe veszett, az megtörtént történelmi valóság és a Biblia jelentése - igaz, bár az események okait és a fáraó nevét érthetõen elhallgatja.
A zsidók vagy hebreusok kivonulásának, vagyis inkább menekülésének Egyiptomból Krisztus elõtt a XIV. században kellett történni, mert bizonyos, hogy már ekkor a pusztában vándoroltak s csak ezen század vége felé jutottak el végleges letelepülésük - az Ószövetségben is említett - Palesztina földjére.
Steindorf György. "Ägypten vor Tut-Ench-Amon" címû értekezésébõl megállapítható,

hogy ezen idõben IV. Amenophis fáraó és uralkodótársa Sakere fáraó uralkodtak Egyiptomban. Ez idõbõl a következõ genealógiai táblázat állítható össze.

<table>
<tr><td colspan="3">III. AMENOPHIS Kr. e. 1411-től 1375-ig neje TEJE 36 évig uralkodik, sírja 1905-ben találtatott meg a "Királyok völgyében."</td></tr>
<tr><td colspan="3">IV. AMENOPHIS vagy későbbi nevén ECHNATON 1375-ben, 26 éves korában kezd uralkodni és 19-20 évig ül a trónon. A vallást reformálja, az, állam ügyeivel keveset törődik, azért legidősebb leányának férjét társfáraónak veszi maga mellé neje NOFRET-ETE</td></tr>
<tr><td>MERITATON ANCHES-EN-PATON férje : férje : SAKERE társfáraó aki minden valószínűség szerint azonos az Ó-szövetség által említett és Vörös tengerbe fulladt fáraóval.</td><td>TUT-ENCH-PATON vagyis TUT-ENCH- AMUN fáraó 11 éves korában megy férjhez 17 éves korában már özvegy.</td><td>és még 4 másik leány</td></tr>
<tr><td colspan="3">és így a 18. dynasztia kihalt. - EJE, a főpap vezeti tovább a kormányt, aki a fiatal özvegyet, mert nem kedve szerinti férjet keres fáraónak, eltávolítja s HAREMHAB tábornok diktátor fáraóval megalapítják a 19. dinasztiát és a későbbi RAMSES-ek trónját.</td></tr>
</table>

Fáraók

Ezek szerint a zsidók menekülése Egyiptomból 1350. körül történt Krisztus elõtt és ez bizonyára IV. AMENOPHIS vallásreformációjával, valamint az országban levõ korrupcióval és zavarokkal állott kapcsolatban. Bizonyos az, hogy a hebreusok ekkor jutottak a. pusztába, ahol a biblia szerint 40 évig bolyongtak s csak azután, 1290 táján Kr. e. foglalták el és osztották fel törzseik szerint Palesztinát.

Hogy a zsidókat üldözõ és a Vörös-tengerbe veszett fáraó nem IV. AMENOPHIS volt, az bizonyos, mert ennek sírját Egyiptomban a "királyok völgyében" megtalálták, míg uralkodó társának SAKERENEK sírja ott nincs és a Hamsesek papyrusaiból tudjuk, hogy õ még IV. AMENOPHIS halála elõtt, ennek uralkodása vége felé, ellenség elõtt halt meg fiatalon, - IV. AMENOPHIS egész uralkodása ideje alatt pedig semmiféle más ellenséges hadjárat nem volt mint csak a hebreusok üldözése.

Nem szorul így az sem bõvebb bizonyításra, hogy a zsidók Egyiptomban csakugyan 70 fõvel szivárogtak be, ott elszaporodva, 400 esztendõ alatt "lassan-lassan", mint ahogy Mózes elõírja, - (Lásd: Mózes V. könyve VII. rész 22, 23. pont.) - végromlásra juttatták az országot, de munkájuk gyümölcsét nem arathatták le, mert mielõtt még az országot sikerült volna teljesen hatalmukba is venni, onnan az egész zsidóság 600.000 fegyverfogható férfi minden ivadékával együtt menekülni kényszerült - (Lásd: Mózes L könyv XLVI. rész 27. pont. - Mózes II. könyv XII. rész 37. pont. - Mózes V. könyv X. rész 22. pont.)
Bebizonyított és letagadhatatlan klasszikus példái ezek a legrégibb ókorban a zsidó beszivárgás következményeinek. És sajátságos, - a népek és az országok vezetõi még sem tanulnak a múltból. A régi nagy római birodalmat szintén ellepték a zsidók beszivárgásukkal és titkos munkájuknak igen nagy része volt a nagy világbirodalom bukásában.
A római birodalom történetének egyik legnagyobb világeseménye Jézus Krisztus elfogatása, elítélése és keresztre feszítése sem azért történt, mintha tanításai a birodalomra nézve lettek volna veszélyesek, hanem azért, mert a "beavatott" zsidó fõpapok felismerték azt a veszedelmet, amelyet a "szeretet vallású"-nak legyõzhetetlen tanai és az emberiség erkölcseinek önzetlen javítására a világba kiárasztott "Igazság" és szent vallás a zsidó elkülönülésre és a világuralom megszerzéséért felépített Mózes féle zsidó politikai vallásra jelent. Ez ugyanis a krisztusi általános emberszeretet helyett nem ismer mást, mint zsidót s minden más ember tisztátalan, idegen és megvetett ellenség neki. Ez az igazi titka Krisztus megfeszítésének, amit a zsidók aknamunkája, hatalmas összeköttetései és befolyása, valamint a mesterségesen felszított tömegszuggesszió idézett elõ.

Ugyanezeknek az okoknak kell tulajdonítani a késõbbi ádáz keresztény üldözéseket is, nem pedig a római birodalom vallási türelmetlenségének, mert a zsidó befolyás, összeköttetés és arany aknamunkája a felmagasztalás ideje óta egy percig sem nyugodott. A zsidóság Krisztusban és tanításiban látta mindjárt kezdettõl fogva legnagyobb veszedelmét, késõbb pedig a mai napig a kereszténység és kultúrájában találta leggyûlöltebb ellenségét. Ez a gyûlölet, amely alattomban sértetlen hamisítatlanságában a zsidóság világvezetõinél ma is fennáll, annyira megy, hogy hithû zsidónak Krisztus nevét még kiejteni sem szabad s csak mint Megfeszített-el vagy "Megvetett"-el említhetik. Lásd: a Rosche-Bathe-Aboti 100 éves összejövetelén a prágai zsidó temetõben" címû fejezet Áron- törzsének és a gyûlésen elnöklõ "levita"-nak nyilatkozatait, ezelõtt 70 évvel. - V. Lásd még a Talmudot, melynek a frankfurti és prágai hiteles kiadványaiban, a Selichoth 10. lapján, valamint a Tophilla 10. lapján van az újév elõtti ima, amelyben a zsidók így imádkoznak: "Tégy nagy csodákat, nehogy a te neved a gójim közt megszentségteleníttessék". Továbbá a 11. lapon: Ülj törvényt és fizess meg nekik, hogy beteljék büntetése az istenteleneknek és gonoszoknak, akik azt hiszik, hogy szabad a te szent és áldott nevedet elfeledni és a "Megvetett" (Krisztus) nevét szolgálni".
Ma pedig a "kereszt" az, ami a zsidó világszövetség szemét vérbe borítja. Ennek kérlelhetetlen üldözésére a Rosche-Bathe-Aboti képviselõi minden száz évben esküt tesznek, ma pedig a zsidó világkongresszusokon lélekben megújítanak.
Itt a magyarázata különben annak a jelenségnek is, amelyet napjainkban lépten-nyomon tapasztalhatunk, hogy a zsidó világszövetség leghatékonyabb és legfontosabb szervei a szabadkõmûvesség, az internacionális szociáldemokrácia és a zsidó sajtó egyértelmûên, egy kottára, minden kínálkozó legcsekélyebb alkalommal, szinte a világba üvöltik a keresztény vallás elleni fékezhetetlen gyûlöletüket. Csak a zsidó vallásról hallgatnak. Lásd: Istóczy Gyõzõ "12 röpirat" 1880. októberi szám 26. lapján: "A zsidó Lassale (és Marx) tanainak alapján, zsidó vezérek megteremtették a szociáldemokráciát". - "A zsidóság az államot és a protestantizmust a katolikus egyház ellen felheccelte, létrehozta a "kulturkampfot". A kereszténység alapjait 1000 torkú zsurnalisztikájában naponként mind jobban és jobban aláásni iparkodott, a keresztény vallásról, mint az "akasztott ember vallásáról", a megváltás jelvényérõl, a keresztrõl pedig mint a "római akasztófáról" beszél. " Az ötmilliárd hadisarcot (1870-71) börzesvindlivel a zsidó zsebeibe escamotírozta, hogy az ország szegényebb lett mint volt". "A földmûves-osztályt uzsorás zsidók tönkrelették és Amerikába kényszerítette ki. "A hírlap négyötöd része zsidó kézbe került".
Valódi német írók, tudósok, mûvészek hátraszorulnak, helyettük nagy írókká, tudósokká, zseniális mûvészekké felfújt zsidóknak csináltak a reklámot és ütötték a nagydobot. Kant, Hegel, Fichte, Schopenhauer stb. helyeit Mendelsohn Mózes lett a legnagyobb német filozófus stb., stb."
Aki a zsidó aknamunkáról részletesen tájékozódni akar, olvassa el Istóczy Gyõzõ fenti röpiratainak teljesen autentikus adatait minden országról, de különösen Németországról.
Ez a magyarázata annak is, hogy a XIX. század elején a haladás és emberszeretet ürügye alatt a népek közé becsempészett liberalizmus jelszavával kierõszakolt vallási egyenlõséget is a zsidó világszövetség egyértelmûen úgy magyarázza, hogy az nemcsak a törvény elõtti egyenlõséget jelenti, hanem felhasználja arra, hogy õsi nemzeti egyházak, századokon át bírt vagyonának eloszlását vagy legalább elvételét és könnyen megszerezhetõ, államvagyonná nyilvánítását követelje, - a nemzet iskoláiból pedig a keresztet kidobja.
A római birodalom pusztulása után, amelynek a népvándorlás csak az utolsó döféseket adta meg, a nagy népmozgolódás után Európa államai kezdtek kialakulni s keleten egyidejûleg megjelentek a - zsidók, azok közt a szelíd, jámbor és türelmes népek közt, amelyek legalkalmasabbak voltak a kizsákmányolásra. Az északi szlávok, az oroszok és lengyelektõl lakott területeken, ahol termékenység és gazdagság van. Nem tudni, honnan

jöttek. Észrevétlenül itt voltak, mint a keselyûk a népvándorlás után megmaradt indákra. És talán senki sem csodálkoznék, ha egy eljövendõ tudós kutató valamelyik keletázsiai régi könyvtárból olyan írásbeli bizonyítékokkal lepné meg a világot, hogy a népvándorlás elõidézésében a zsidó kéz is közremûködött csakúgy, mint ahogy ma a nagy kínai birodalom forradalmában is szerepe van. A titokzatosságot, amellyel Európa keleti részén megjelentek, ez megmagyarázná.

Évszázadok óta - mintegy elõõrsön vigyázó leshelyrõl - innen történt a "beszivárgás" Európa összes kialakult és a településre már eléggé konszolidált országaiba abban a sorrendben, amint azokat céljaikra alkalmasoknak ítélték.

A zsidó beszivárgás Közép-Európába legelõször Németországban és Franciaországban vált érezhetõvé, ahol - eltekintve a gyors gazdagodástól - nemsokára megjelentek a világboldogító filozófusok, enciklopédisták, a jelszavakkal telített felforgató eszmék, a vallás, a papok, a legitim uralkodók s az abszolút kormányzás elleni lázítások, késõbb az abszolút hatalomtól elbizakodottak hibáival elõidézett tömegelégedetlenség ügyes irányításával a lázadások és a mindenütt felburjánzó forradalmak és nyomukban a nép- és csõcselékuralom és a kommunizmus tömegõrületei, a hóhérbárd, a guillotin, akasztófa és golyó, amelynek áldozatai sohasem zsidók, hanem rendszerint nemzetfenntartó, elõkelõ középosztály, jómódú nemesség, arisztokraták és fejedelmek.

Az 1792. évi francia forradalom kiirtotta majdnem az egész legitim dinasztiát. Utána alig 50 év múlva helyeiket elfoglalták a megvagyonosodott, a megmaradt és a napóleoni új arisztokráciával összeházasodott, de az ország politikai hatalmának is birtokába jutott zsidó pénz fejedelmek.

Lásd: Blümchen Izsák óhéber nyelven tett beszámolóját a krakkói zsidó kongresszuson, amely franciául "La Francé a nous" cím alatt fordításban jelent meg.

Ma már nyugodt lelkiismerettel lehet elmondani, hogy Franciaország zsidó hatalom.

A sok kis fejedelemségbõl álló régi Német birodalom zsidó uralom alá hajtása már nehezebben ment s ámbár a "beszivárgás" és a világszövetség tervszerû aknamunkája elborította ezt az egészséges szellemi életet élõ, józan, gyakorlatias nemzeti tulajdonságokkal megáldott hatalmas népet is. Itt az apró független, csak szövetségben élõ fejedelmek uralkodása alatt álló országocskákkal egyenként kellett volna forradalmakkal és a kis dinasztiák elûzésével meghódítani. A bibliai "lassú-lassú" megemésztés elvének tehát ez nem volt sürgõs és tényleg csak akkor vált idõszerûvé, amikor az 1870-71. francia-német háború után az egységes német birodalom egy dinasztia alatt megalakult. Ezt már érdemes volt a jól bevált rendszerrel aláaknázni s az uralkodó dinasztiát elûzve, köztársasággá változtatni. Ez aránylag rövid 48 óra alatt, a nagy világháború után 1918-ban teljes mértékben sikerült is. A szociáldemokrata cím alatt megszerzett óriási zsidó befolyás pedig, ha a nemzeti érzés a népet észre nem téríti, kezesség arra, hogy a nagy Német birodalom is rövid idõ alatt zsidó világhatalom lesz, akár Franciaország.

A megmérhetetlen Orosz birodalomba, - miként fentebb említettük - a zsidók titokzatos beszivárgása mindjárt a népvándorlás után történt. És bár a jámbor könnyen hívõ, kevés intelligenciával bíró szelíd, szláv nép nagyon alkalmas volt az anyagi kizsákmányolásra, a helyi viszonyokban keresendõ, rettenetes elmaradottsága a kultúrának és az uralkodó fejedelmi házak, késõbb a vallási fejedelemséggel is egyesített cári-eszme rendkívüli összetartó ereje és a cárok korlátlan önkényuralma, valamint a nép lelkében gyökerezõ szláv nemzeti érzés következtében, mégis a leglassúbbá tette ennek a birodalomnak zsidókézre jutását. De a Mózes által tanított "lassú-lassú" megemésztõ aknamunkában rejlõ zsidó kitartás és az elv, hogy "a fej le fogja gyõzni az öklöt" - (Lásd: a Rosche-Bathe-Aboti 100 éves összejöveteleinél a vezetõ levita kijelentését ezelõtt 70 évvel a prágai zsidó temetõben..) - mégis a zsidó világszövetség biztos zsákmányává tette, úgy hogy az állandó zsidó forradalmasítással aláaknázott birodalom a legyõzhetetlennek

látszó cári eszmével együtt, a nagy világháború kellõs közepén - mint tehetetlen hústömeg - legelsõnek omlott a készülõ zsidó világbirodalom karjaiba. És ma az épülõ zsidó világuralom gyökeret fagott magjának szerepét vette át.
Nem folytatom a többi kisebb államok zsidó beszivárgásának következményeivel, amelynek legújabban Olaszországban Mussolini olyan intuitív meglátó erõvel vetett véget. Bennünket magyarokat, de földrajzi helyzetünknél fogva egész Európát is, Magyarország zsidó igába hajtása érdekel legjobban.
Magyarországon a zsidó beszivárgás már a honfoglalással kezdõdik, ahol az új hazába vándorló seregekhez Ázsia nyugati határán zsidó üzérek csatlakoztak kísérõül. Természetesen anélkül, hogy számuk, faji sajátságuk s a büszke hódító harcosokhoz való viszonyuk folytán a honfoglalásban bármi csekély részük lett volna.
Ezek a zsidók itt maradtak, szolgasorsnál is megvetettebb helyzetben üzérkedtek és szaporodtak. Mennyiben történt késõbb még újabb zsidó beszivárgás, az ma már meg nem állapítható. A történelem csak azt jegyezte fel, hogy az ellenük folyton felhangzó panaszok folytán már Szent István, Kálmán, Szent László és Nagy Lajos királyoknak törvényekkel kellett õket megrendszabályozni.
A zsidók magyarországi történetét lásd: Istóczy Gyõzõ "12 röpirata" 1881. augusztusi és szeptemberi számaiban.
Mátyás király alatt pedig már külön hitközségük volt, amelynek képviselõi résztvettek Mátyás király menyasszonyának, Beatrix-nak 1476. december 12-én Csoórnál történt ünnepélyes fogadásánál, - (Lásd: Fraknói V. Hunyady Mátyás élete 1800. 217. lap és Károly János Fejér m. története II. kötet -105. lap.) - ahol már ekkor is vörös zászlókkal vonultak ki s ajándékul 10 font vert ezüstöt és egy szelencét ajánlottak fel. A vallásháborúkat és a vallási türelmetlenség idõszakát is különösebb veszedelem nélkül megúszták, de Magyarországon a pénzkölcsönzõ házi zsidót vagy a "pálinkás zsidó" szerepénél elõbbre nem jutottak, mert titokzatos külön életük, fajuk, szokásuk, erkölcsük és üzérkedésük folytán a magyar néplélek megvetette õket annyira, hogy a városokban vagy nem vagy csak külön erre kijelölt utcákban volt szabad lakniuk, csak külön zsidó rabat vagy külön megjelölt ruházatot volt szabad viselniük, birtokot egyáltalán nem vásárolhattak. A magyar közélet azonban a zsidót békésen tûrte, sohasem gyûlölte, de állandóan humor tárgyává tette, mint olyant, aki a magyar nemzeti gondolkodás tekintetében a közfelfogással ellenkezõ húrokat penget.
A zsidók helyzete Magyarországon, ennélfogva nem volt olyan, hogy a XIX. század elsõ feléig az állandó "beszivárgás"-nak kedvezett volna. Hozzávéve még azt is, hogy Magyarország területe az elmúlt századokban, úgyszólván állandó csatatér volt, könnyen meg lehet érteni, hogy a zsidó beszivárgás észrevehetõ mértéke népünket és országunkat egész a legújabb korig eléggé megkímélte mindaddig, amíg a világba dobott hamis jelszavaktól félrevezetett hangadó polgárok és a kormányok maguk utat nem nyitottak neki.
A XVIII. század második felében úgyszólván minden átmenet és minden kényszerítõ ok nélkül Európa mûvelt államaiban hirtelen olyan szokatlan eszmék merültek fel, amelyek megrázták az országokat és a népeket. Honnan, merrõl, senki sem tudta és kereste, de beledobták a világba a humanizmus, az emberi jogok, a szabadság, az egyenlõség, a testvériség és haladás, az elméletben nemesnek látszó, de a gyakorlati életben megvalósíthatatlan hamis jelszavait. Megjelentek egyidejûleg a többnyire zsidó bölcselkedõk, filozófusok, enciklopédisták és fanatikus hittel hirdették, terjesztették, Írásban, nyomtatványokban, egyesületekben és titkos társaságokban, a lelkekbe markoló, de lehetetlen tanaikat. A középkori autokratikus viszonyok és feudális önkénybõl még ki nem fejlett néptömegek, a lelkûknek kedves, mézédes mérget "igazságnak tartva, gondolkodás nélkül szívták magukba és megrészegültek tõle. Megszületett a "liberalizmus", amelynek nemes köpönyege alatt az izgatók és bujtogatók minden

ocsmány, hazafiatlan, fajellenes és nemzetietlen cselekedete jótékony elburkolást talált. Új szellemnek, világébredésnek, a levegõben önmagától termelt világáramlatnak tüntették azt fel és fogadta el a világ, mert megmagyarázhatatlannak látszott. Csak a zsidó világszövetség kezét nem sejtette senki. De nem is sejthette, mert ennek a szövetségnek a létezését és a Kabala titkát senki sem ismerte, sör még ma sem igen ismeri.
Az így megittasított néptömegek ereje az országokban természetesen mindenütt forradalmakban robbant ki. Kezdte Franciaország az 1792-i nagy francia forradalommal. Ennek eredménye és hatása alatt azután a többi európai országokban is egymásután érték egymást a kisebb-nagyobb forradalmak és szabadságharcok. A liberalizmus és a zsidó ügynökök azután megérlelték a gyümölcsét.
Lásd: Istóczy Gyõzõ "12 röpirat" 1880. októberi szám 25. oldalán. Glogau Ottó: "Der Börsén und Gründungsschwindel" címû mûvében így nyilatkozik: "A nagy liberális párt jóvoltából mint a záporesõ zúdult ránk a sok szabadság. A korcsmaszabadság a lebujokat és pálinkásboltokat hihetetlen számra szaporította. A színház-szabadság a külvárosi színházak s az úgynevezett tingli-tanglik véghetetlen mennyiségével árasztott el bennünket, amelyekben a bárgyúság uralkodik és trágárság virít. A költözködési szabadság a vidéket elnéptelenítette, a mezei gazdászattól a munkaerõt elvonta és elárasztotta beözönlõ idegenekkel a nagy városokat, amelyekben azóta a bárdolatlanság és biztonság-hiány, a fajtalanság és bûntettek, a nyomor és szükség, a ragályok és halandóság hatalmas lendületet vettek. Az ipar-szabadság megrontotta a kézmûipart és összezúzta az iparososztályt, a kontárkodást, pfussolást elõmozdítva az éretlen legényt vagy inast önállóvá léve, ellenben a mestert bér- vagy gyári munkássá süllyesztve le. Az uzsora-szabadság privilégiumokkal ruházta fel a "nyakelmetszõket", zálog-kölcsönzõket és visszavásárló üzéreket, azokat a vámpírokat és piócákat, akik a könnyelmûség és szükség rovására híznak, az aktia szabadság pedig, a leggonoszabb, - inaugurálta a hírhedt szédelgési érát és gründolásokat. Így beszél Glogau.
A XIX. század elején Magyarországot is elfogta a liberalizmus láza. Felszabadították a jobbágyokat. De velük egyült nagynevû és a jövõbe látó férfiak intuitív intelmei ellenére - (Lásd: a 'Magyarság" 1925. február 1. 26. számát s "Az aktuális múlt" címû cikket.) - a zsidókat is. Ezzel az utat a zsidó beszivárgásra az ország maga nyitotta meg s 1838-ban megindult ide is a zsidó beszivárgás, az új "honfoglalás". Hiába volt az 1848. évi országgyûlés, valóban látnoki erõvel, isteni szikrával felemelt nagy szónokainak, a Kende Zsigmond, Bernáth Zsigmond, gróf Károlyi István, gróf Széchenyi István stb. szava és mementója, Kossuth Lajos, Deák Ferenc, báró Eötvös József ideális, elméleti, de mérhetetlenül elvakult gyakorlati liberalizmusa és világáramlatnak elfogadóit "Haladás" vágya ellen nem használt semmi!
Lásd: a "Magyarság" 1925. január 18., az "Aktuális múlt" címû elsõ vezércikkét: "A bányavárosok követei mondják": "Ha a bánya-tulajdon felszabadul, úgy ország minden természeti kincse hamarosan a zsidók uralma alá kerül." - (Lásd a mai állapotot.) - Kende Zs. Szatmár követe mondja: "Én testestül-lelkestõl a szabadelvûség híve vagyok, szívesen látok hindut, törököt, görögöt, tatárt, indiánt, akár Konfúcius híveit is, de a zsidóktól félek, mert azok alázatosan sompolyognak be koldusként, azután pálinkamérõk lesznek, - nemsokára bankemberek és a második-harmadik nemzedék már uralkodik".
Bernáth Zsigmond mondja: "Én szabadelvû vagyok, politikát jogoktól vallása miatt senkit nem akarok elzárni, Mózes követõi azonban rejtélyesek, dogmáikat nem ismerjük, lelkûket sem, - még kevésbe távolabbi céljaikat.".
Gróf Károlyi István mondja: "A zsidókérdés nem a szabadelvûség, hanem a nemzet önvédelmének kérdése, - Galíciából tömegekben tódul be hozzánk a zsidóság. Ha emancipáljuk õket, holnap övék lesz minden falu, holnapután minden város és évtizedek múltán már zsidóország lesz Magyarország és az arisztokrácia és a nemesség sarjai fogják zsidó uraik utódait szolgálni átkozván apáikat, akiknek szabadelvûsége ide juttatta õket. -

"A szegény házaló zsidót sajnálom, ennek fia azonban már úr lesz és unokája zsarnoki. - A nemesség mostani uralma egy lelkiismeretlen idegen, hazát nem ismerõ plutokrácia uralmává fajul". - Két irányban lesz a zsidóság urává az országnak: egyrészt mint plutokrácia, övé lesz az ország anyagi hatalma, másrészt a városokban elharapódzó doktrinerség megnyergelésével, a proletariátus segítségével övé lesz az ország politikai hatalma is". - (És nem így van-e ma minden?)
Gróf Széchenyi István mondja: "Szabadítsátok fel a zsidókat, - de ki fog benneteket tõlük felszabadítani?"
A Magyarországot egy évezreden át ért nagy nemzeti csapások közölt ez az 1838-48-as esemény volt talán egyike a legnagyobbaknak, mert ez volt az alapja minden, késõbbi nemzeti létünket veszélyeztetõ zsidó beszivárgásnak. Ezt mindenesetre a világba dobolt, még a legjobbakat is félrevezetõ és megrészegítõ hamis jelszó, a vak liberalizmus vagy szabadelvûség okozta.
A XIX. század második felében az osztrák elnyomatás után következõ kiegyezés idejében ez a vak liberalizmus újból fellobogott. Tisza Kálmán a "bihari pontok" szegre akasztásával uralomra jutván, nem volt más gondja, mint párturalmát minden rendelkezésre álló eszközzel fenntartani. Hogy ezek az eszközök a nemzet sorsára és erkölcsére milyen bensõ, mélyebb hálást gyakoroltak, azt nem látta, nem akarta hinni vagy azt mellékesnek tartva, nem akarta látni.
Lásd: Szatmáry Mór történetíró "Tisza Kálmán hanyatlása" címû cikkét a Pesti Hírlap 1927 július 10. számában, melyben így ír: "Csodálatos módon értett (t. i. Tisza) ahhoz, hogy megteremtse és megszilárdítsa a maga rendszerének minden feltételét, - kezdve a fúziótól (Bihari pontok), amelyet megcsinált, - egész addig a közéleti korrupcióig, amely az õ kormányzata alatt kezdett igazán burjánozni". Párturalmát a beszivárgott, itt igen rövid évtizedek alatt anyagilag nagyon megerõsödött s mindinkább elhatalmasodó zsidóságra alapította.
A liberalizmus és szabadelvûség jelszava alatt a zsidóknak adott korlátlan szabadság, recepció, vallás egyenlõség, polgári házasság, nemesítések és teljes polgári jogok eldorádójává tették ezt az országot a zsidó beszivárgásnak s egyszersmind a zsidó világszövetség állal irányított alattomos zsidó aknamunkának és garázdálkodásnak. Tisza Kálmán ezzel feltette a koronát az 1818-ban megindult új "honfoglalás"-ra. - Ezért akartak neki halála után a zsidók szobrot emelni.
Egész nagy Magyarországon 1787-ben még csak 82.868 a zsidó lélekszám. A kezdõdõ liberalizmus szele folytán 38 évvel késõbb 1823-ben már 100.000 lélekszámra szaporodott, tehát 107.132 lélekszámmal lett több. Ez a természetes szaporodást leszámítva, világosan mutatja a megindult nagy beszivárgást. Még világosabban tünteti fel ezt az, hogy 182-3-tõl 1869-ig, lehat 44 év alatt a zsidók lélekszáma 190.000-rõl 542.208 lélekszámra szaporodott vagyis megháromszorozódva 352.208 lélekkel lett több, amely az 1818. évi zsidó felszabadítás és a vak liberalizmus terjedésének volt csak a következménye. 1910-ben a zsidók magyar országi lélekszáma már 909,531 vagyis 41 év alatt ismét 367.323 lélekkel szaporodott .- Lásd az 1922-ben készült Kovács-féle statisztikát.) - Ez a szaporodás vagyis beszivárgás azonban korántsem oszlik el egyenletesen az egész 41 évre, hanem majdnem az egész a Tisza Kálmán 15 éves liberális vagy szabadelvûnek nevezett politikai uralmának rövid idejére esett. Az utolsó 10 év alatt az 1912. évi statisztika szerint az országba 60.000-nél több zsidó szivárgott be és telepedett le éppen ott, ahonnan a kivándorlás a legjobban pusztított a keresztény magyarok közölt. - (Lásd: Miklósy I. "Keresztény magyar népünk gazdasági romlása" 81., 79. lapok.) - liberalizmus és szabadelvûség maszlaga pedig ezt nemcsak nem akadályozta meg, hanem a folyton növekvõ zsidó befolyás folytán egyenesen tûrte, sõt talán még elõ is segítette, mert 1809-ben még csak 10.070 volt az összes bevándorolt zsidó, míg 9 évvel késõbb 1908-ban már 10.514 fõre emelkedett a számuk.

Még hiteles statisztika is csak 1907 óta van. A liberalizmus korában nem igen tûrték a statisztikát.
Még ridegebb, de elszomorítóbb kép, ha az ország székesfõvárosában történt zsidó beszivárgást vizsgáljuk.
Magyarország nagyobb városaiban, ahol a beszivárgott zsidóság rendszerint letelepedett, már régebben lehetett észlelni, hogy a keresztény lakosság arányszáma lassan-lassan, de állandóan fogy, míg a zsidók száma feltûnõ arányban növekedik. Legméltóbban azonban ez Budapesten jelentkezett, ahol csak a róm. kat. arányszám 10 év alatt 64.3%-ról 60.8%-ra csökkent, mert a zsidóság száma a beszivárgás folytán rendkívüli mértékben megnövekedett. - (Lásd: Miklósy I. "Keresztény magyar népünk gazdasági romlása" 81., 79 .lapok.) -- Ezzel kapcsolatban még nem lesz érdektelen néhány elrettentõ adal az ország nagyobb városaiban történt zsidó beszivárgásról:
Szeged 1825-ben 2.3%, 1870-ben 5.2%, 1910-ben már 118.328 lakos közül 6907 azaz 5.8% volt zsidó.
Debrecen 1825-ben 0.0%, 1870-ben 4.1 %, 1910-ben 92.729 lakos közül 8406 azaz 9% volt a zsidó.
Nagyvárad 1825-ben 5.1%, 1870-ben 22.4%, 1910-ben 64.169 lakos közül 15.155 azaz 23.0% volt a zsidó.
Kassa 1825-ben 0.0%, 1870-ben 10% 1910-ben 44.211 lakos közül 6.723 azaz 15.2% volt a zsidó.
Gyõr 1820-ben 3.1%, 1970-ben 11.6%, 1910-ben 41.300 lakos közül 5583 azaz 15.6% volt a zsidó.
Miskolc 1825-ben 1.6%, 1870-ben 22.2%, 1910-bcn 51.159 lakos közül 10.291 azaz 20% volt zsidó.
Újpest még nem létezett, 1870-ben 22.1%, 1910-ben 5.197 lakos közül 10.140 azaz 18.3% volt zsidó.
Budapest 1825-ben 8.8%, 1870-ben 10.6%, 1910-ben 880.371 lakos közül 203.687 azaz 23.1% volt a zsidó.
Lásd: Kovács Lajos "A zsidók térfoglalása Magyarországon" és a Budapest székesfõváros statisztikai hivatalának adatait.
Nem folytatjuk! - így zsidósodott el Magyarország és Budapest székesfõvárosa a liberális szabadelvûsig korszakában. És ezzel arányban fogyott a kereszténység százaléka, így leli, hogy 1800 elején minden 200-ik ember, 1920-ban pedig már minden 20-ik ember zsidó volt Magyarországon, így történt az, hogy 1910-ben az érettségizett ifjak száma közt a zsidó 35%, a fõiskolákon: a jogi karon 19% hallgató, az orvosi karon 40.7 "/o, a bölcsészeti karon 15.5%, a gyógyszerészi karon 31.1%, egyetemeken és jogakadémián 27%, a mûegyetemen 33.30/0 volt a zsidó hallgatók száma, holott az 1850-es években a fõiskolai zsidó hallgatók számú még a 10%-ot sem érte el. Felesleges talán említeni, hogy a felsõ kereskedelmi iskolákat 40.3%-ig lepte el a zsidóság, így lett, hogy Budapest fõ- és székvárosban 31.6% az, önálló iparos, 52.0% az ipari tisztviselõ, 65.2% az önálló kereskedõ, 90.3% az önálló pénzvilág, 70.9% a kereskedelmi tisztviselõ, 61.5% az ügyvéd, 50.8% az orvos, így lett, hogy a 207.015 lelket számláló budapesti zsidóság közül 40.0-13 család - tehát majdnem 100% - Budapest belsõ kerületeiben lakik és a kereszténységet a perifériákra szorította. így történhetett, hogy Budapest 21.031 háza közül (amelyekben minden nyilvános és középület benne foglaltatik) majdnem 5000 zsidó a háztulajdonos, tehát Budapest minden 3-ik házában zsidó a háziúr és ezek a házak bizonyára nem földszintes kis viskók.
Könnyen elképzelhetjük már ezekbõl is, minõ helyzetbe jutott Budapest székesfõváros, továbbá az ország többi városaival az egész Magyarország a zsidók állandó beszivárgása és a kereszténység kiszorítása állal.
Eddig csak az államok területére történt zsidó beszivárgásról volt szó, az úgynevezett

"honfoglalás"-ról, amelyben területeket árasztott el a zsidóság, világszövetségének részére, hogy ott a bennszülött lakosságot, "lassú-lassú" rendszeres munkával a világuralmi törekvések céljaira alkalmassá tegye.
Ez a munka a "társadalom"-ba és intézményekbe való következetes és rendszeres beszivárgással, ott a hit-sorsos testvérek felszaporításával, a keresztény elemek kiszorításával, a majoritás megszerzésével és a befolyásos pozíciók - (Lásd: Kovács Lajos "A zsidók térfoglalása Magyarországon" 41. lap.) - elfoglalásával éri el tetõpontját. Ezért a közelebbi célért a zsidóság minden anyagi áldozatra kész. És ez, támogatva a már korábban megszerzett arannyal, a viszonyok ügyes kihasználásával, különösen pedig a humanitás, emberiesség, egyenlõség, szabadság, testvériség, egyetértés, haladás liberalizmus jelszavainak állandó hangoztatásával és a sajtószabadság felhasználásával, az egész világon teljesen sikerült is. Nincs a világnak egyetlenegy országa sem, ahol ez a rendszer csõdöt mondott volna.
Kiegészíti és tökéletessé teszi ez a kiszemelt vagy kijelölt országok területére történõ beszivárgást, de jelentõségében borzalmasabb, mint a területi beszivárgás, mert a "honfoglalást", akár városról, akár egész ország területérõl legyen szó. Ez mindig a fennálló világrend és fõképpen a keresztény kultúra elpusztításának - legalább is a kísérletét - a bennszülött lakosság állandó veszedelmét és az ez ellen való örökös nyugtalanságot méhében hordozó védekezés elodázhatatlan szükségességét jelenti. Éppen azt, amelyet a társadalom - talán a szivárgás fogalmában rejlõ alattomos titokzatosságánál fogva - csak a már feltörõ veszedelem pillanatában vehet észre és így érthetõen a legjobban elhanyagol.
Ez a tömeghanyagság az, amelyre a beszivárgás rendszere a legravaszabbul és csalhatatlanul fel van építve, így volt ez Babylonban, Egyiptomban, a római birodalomban, így volt Olaszországban, Franciaországban, Németországban és így van ez ma Magyarországban is, de a világ minden országában is, ahol a zsidó világszövetség keze mûködik.
Magyarországon a területi és a társadalmi beszivárgás kígyóbûvölõ, hipnotikus varázsából még nem ébredtek fel az emberek, de különösen az ország és nemzet vezetésére hivatottak nem. A zsidó világszövetség titkos törekvéseit és földalatti láthatatlan tervszerû munkáját - fantáziának tartják, habár naponta érzik a hurok szorítását s naponta dühös politikai harcot vívnak a minden komoly alkotást megakasztó, mesterségesen elõidézett kanapé-põréivel az emberiséget boldogító és a liberalizmusban tomboló parlamentarizmusnak.
Az a kevés tisztánlátó, aki már meglátta a fennálló keresztény világrend és a nemzsidó emberiség veszedelmét, az a zsidó világszövetség aranyának és az országokban már-már szinte ellenállhatatlan zsidó politikai és társadalmi hatalomnak, esik könnyû prédájává. - A faj, nemzet és az ország sorsa pedig folyik tovább a végveszedelem felé.
Hiúba tudják mindenfelé az országban, hogy az "arany" - a pénz, az érték legnagyobb része, az ország földbirtokának egy harmadrésze, az ország összes lakosságának 4.5%-át kitevõ zsidóság kezében van. Hogy a nemzeti vagyon jövedelmének 30%-át a 660/0 (Nagymagyarország) többi magyar megélhetésének rovására és kárára ez a 4.5°/o beszivárgott zsidóság élvezi.
- (Lásd: Miklósy István "Keresztény magyar népünk gazdasági romlása" 9, 10, 21, 23, 52, 51, 55, 57, 83, 107, 112. lapokon.) - Hogy gyorsított tempóban kiszorítják a keresztény magyar népet a földbirtokából, megélhetésébõl és a földbirtokával velejáró befolyásából az ország és a nép sorsára. Hiába tudják, hogy az egész országot át- meg áthálózó pénzintézetek, bankok és a tõzsde majdnem teljesen zsidó és gazdasági hatalmukon kívül politikai hatalmuk is olyan nagy, hogy hozzászólásuk vagy közvetett befolyásuk nélkül immár még kormányok sem alakulhatnak, tehát a beszivárgás már a legfõbb hatalom gyakorlására is megindult.
A kommunizmus elõtt nem volt olyan, kormány, amelyben néhány fontos tárcát ne volt

zsidó, sõt egyenesen zsidó vezetett volna, kiket a zsidó pénzvilág befolyása ültetett a kormányokba, hogy ott a szabadkõmûves zsidó érdekeket képviselje és ellenõrizze. Még ma is ül egy fõzsidó bankár hozzátartozója a kormányban, aki ezt a szerepet van hivatva teljesíteni s nem lehet tõle megszabadulni, habár tehetsége és rátermettsége nagyon is pótolható volna.
Hiába tudják, hogy a megyei és városi közigazgatásban, különösen az utóbbiban és fõképp az ország szivében, a székesfõvárosban, a beszivárgott 4.5% zsidóság hatalma annyira elfajult s a 95%-öt képviselõ kereszténységet annyira kiszorította, hogy ott a magyar faj, a nemzet, az ország és a keresztény magyar lakosság javára munkálkodni ma már kérdésessé vált. Sõt hatalmukban áll szentesített törvények életbeléptetését is megakadályozni és felfüggeszteni.
Lásd: Miklósy I. "Keresztény magyar népünk gazdasági romlása" 12-1., 125. és 126. lapok. Vázsonyi Vilmos gúnyolódását. De lásd 1927 június 13, a büntetõ novellát levették a napirendrõl.
Hiába tudják, hogy az országba és a társadalomba beszivárgott zsidóság a fennálló keresztény ország és világrend ellen összeesküdött és annak összerombolásáért folytat elkeseredett küzdelmet. Hogy ezt jól megszervezett, szociológus vezérkarral, tervszerûen a zsidó szabadkõmûves egyesületek vezetik és irányítják, amelyet zsidó cinizmussal ma már nem is tagadnak, sõt nyíltan bevallják.
Lásd: a "Kelet" címû zsidó lap 1911. 10. szám: Összeesküvõk vagyunk. - Naponta újra meg újra, szent hittel és dacos keserûséggel esküszünk össze ez ellen a társadalmi rend ellen. Igenis összeesküszünk ez ellen a rend ellen s amennyi erõt a V. E. N. É.-. belénk oltott, annyi erõvel küzdünk az összerombolásán". - Lásd még Sión bölcseinek jegyzõkönyveinek 6. és 9. lapját.
Hogy tehát a zsidó törekvés vallásromboló, hazafiatlan, társadalom- és államfelforgató, elégedetlenséget szító, forradalom terjesztõ kovász, amely az ország, a nép, az egyéni élet és vagyon fennállásának biztonságát, titkos, láthatatlan, de lépten-nyomon érezhetõ, alattomos munkájával állandóan fenyegeti.
"És e történetírás kideríti azt, hogy a csak pár ezer fõt leguillotinozott francia forradalmi rémuralom puszta gyermekjáték volt a százezernyi s milliónyi egzisztenciát s családot, a rafinéria, fortélyok, csalás, kizsákmányolás és korrumpálás eszközeivel leguillotinozott s egész vidékek, tartományok, államok jólétét tönkretett csöndes zsidó rémuralomhoz képest." - Lásd: Istóczy Gyõzõ "12 röpirat" címû folyóirat 1880. októberi füzet 2. lap. Lásd még Miklósy I. "Keresztény magyar népünk gazdasági romlása" 92., 89., 90. és 94. lapokat.
Sõt a zsidó merészség már annyira is ment, hogy 1912. április 27 és 28-án a szabadkõmûves nagygyûlésen egyenesen bejelenti az 1919-ben 7 évvel késõbb csakugyan bekövetkezett kommunizmus rablását és gyilkolását, amidõn dr. Soltész Adolf nyíltan kijelenti, hogy: "Ezt a két erõs fogantyút, (l. i. a tanítóságot és polgári szervezést) kemény marokkal kell
megragadnunk és elbocsátanunk nem szabad, amíg ki nem emeltük velük sarkaiból a mostani Magyarországot". - (Lásd: a "Kelet" 1912. május 10-i számát.) - Majd így folytatja: "Nemcsak a magyar szabadkõmûvesség térképe fog rövid néhány esztendõ alatt megváltozni, hanem egész Magyarország arculata, társadalmi és gazdasági struktúrája is" - És emlékezzünk vissza, hogy 1919-ben, tehát hét évvel késõbb, a kommunizmus õrületében a zsidó és megrészegített keresztény tanítók és tanárok, valamint a liberális, demokrata és radikális szervezkedések nem csekély szerepet játszottak.
Hiába tudják és hiába állapítja meg az 1898. évi kormányjelentés, hogy a Galíciából beszivárgott zsidóság: "sem gazdasági, sem társadalmi, sem nemzeti szempontból kedvezõ jelenségnek nem tekinthetõ." Hogy ezáltal: "a rutén lakosság sanyarú helyzetbe jutott, s - Hogy a Tartolci Népbanknak egymagának 1158 hivatalosan megállapított uzsora-esete

volt. - Hogy egymaga többszáz embert és családot juttatott koldusbotra és mintegy 528 embert lett földönfutóvá s hogy 150%-os kamatot is szedett. Hogy Izrael Pinkász, Izsák Sámuel, Goldberger Ignác, Izrael Herschkó és Társai egész virágzó magyar községet tettek tönkre. - (Lásd: Miklósy I. "Keresztény magyar népünk gazdasági romlása" 78., 80., 108. lápokat.) - De hiába mondja az 1908. évi államrendõri jelentés, hogy ez a zsidó beszivárgás a határon húzódó erdõkben bujkál, bevárja a naplementét, az est beálltát, mellékutakon, lábbelijét levetve, észrevétlenül jut át a határfolyókon. Sem kilétükre, sem elõéletükre, sem vagyoni viszonyaikra semmiféle okmánnyal nem rendelkeznek. És hogy többnyire ebbõl a táborból toborzódik össze Budapest valamennyi orgazdája - (Lásd: Miklósy I. "Keresztény magyar népünk gazdasági romlása" 78., 80., 108. lapokat.) - az ágens világ, a kölcsön, állás, házasságközvetítõk, uzsorafelhajtók, óvadékcsalók üzelmei, a szélhámos "gründolások", a szövetkezet és hitelélet szédelgései, csalárd bukás, csalás és sikkasztások, - (Lásd; Miklósy I. "Keresztény magyar népünk gazdasági romlása" 78., 80., 108. lapokat.) - ami más országokban is így van.
Dr. Henrici Ernõ képviselõ 1880. dec. 17-én a Reichshallenban megtartott népgyûlésen elõadta, hogy: Németországban bírósági hivatalos statisztika szerint pénzhamisításban 150%-kal, közerkölcsiség ellen elkövetett bûntettekben 20%-kal, csalásban 66%-kal, okirathamisításban 177%-kal, hamis bukásban 1660%-kal volt több a zsidó, mint átlag más emberek.
Lásd: Istóczy Gyõzõ "12 röpirata" 1881. február 15. szám 41. oldalt.
Hiába tudják, hogy ez a századok óta beszivárgott zsidóság semmiféle fizikai munkát sem nem végez, sem végezni nem akar.
Lásd: Takmud Kiddusin 82. b. lap "Simeon mondá": "Én még soha nem láttam, hogy egy szarvas fügelepényt szárított volna vagy az oroszlán terhet vitt volna vagy a róka szatócs lett volna és mégis munka nélkül táplálkoznak".
Hogy az, egyszerûbb, járatlanabb és tapasztalatlanabb embertársa gyengeségén élõsködik és utolérhetetlen ravasz furfangjával gazdagodva, vonja el a néptõl a megélhetés lehetõségét. Hogy ez a beszivárgott sáskahad, a legveszedelmesebb nemzeti csapások egyike. Hogy ez a faj, amelynek õsfoglalkozása az üzlet, melynek keretébe minden becstelenség belefér, addig, míg szegény, porig alázkodó, minden szolgálatra kapható, a hihetetlenségig hízelgõ és mindig hálátlan, szemtelen, ha anyagi hasznot remél, ellenben végtelenül gõgös, durva, kegyetlen, érzéketlen és határtalan autokrata, ha rendesen gyanús eredetû, gonoszsággal szerzett vagyonába beleül. Tudják, hogy ennek a népfajnak fiai, amelynek az õsi zsidótörvények hozzáférhetetlen szentségek, Mózes, a Biblia és a Talmud törvényei állal a vallás erejével vannak kötelezve, minden gojimot (nemzsidót) megvetni, tisztátalannak, pogány idegennek tekinteni, kérlelhetetlenül gyûlölni, és kiirtani õket.
Lásd: Mózes V. könyve. XIII. rész 7., S., !). és több más helyen. Ugyanezen könyv XI. rész 25. pontja írja: "Hogy rettegjenek tõle az egész világom. - A XII. rész szerint: "Kivágandja a pogányokat (más hitûeket), akikhez mégysz (beszivárogsz), hogy örökségül bírjad õket". - Lásd továbbá a Talmud térhiány miatt nem idézhetõ számtalan helyét.
Tudják, hogy ebbõl a mérhetetlen, vallási erõvel alátámasztott gyûlöletbõl fakadt, a beszivárgás által elfoglalt új haza megtagadása, a hazafiatlanság, a lépten-nyomon elõforduló gazdasági és politikai árulás, a megbízhatatlanság és a zsidó internacionalizmushoz való törhetetlen ragaszkodás, de különösen a kereszténység iránt minden adandó alkalommal felfakadó veszett dühkitörésük is.
Lásd: "Pesti Hírlap" 1012 augusztus 20., " Világ" 1912. augusztus 20. és sok más iratot. - Lásd még Tulmud: Sabbath 120. a. lap, Synhedrin 83. b. lap, 99. a. lap, Dechai 85. c. lap, Zerorvham 125. b. lap stb., stb.
Ugyanezen vallásos törvényekkel megparancsolt és évezredeken keresztül átöröklött gyûlöletbõl mindenki iránt, aki nem zsidó, fakad a zsidóság azon mérhetetlen önhittsége is, mely szerint vallásilag magukat nevelik, hogy a világ a zsidókért teremtetett. "Csak a

zsidó az ember, a többi nép az állatok és ebek sorába tartozik", - (Lásd a Talmud: Baba-Mezzia 111. b) lap. "A zsidók emberek, a világ többi népei állatoké. - amelynek külön jogai vannak az emberiségben. A világra jött tíz rész bölcsességbõl kilenc részt kapott Izrael."

Lásd: Talmud Kiddusin 49. b) lap "Tíz mérték bölcsesség jött a világra, kilencet kapott Izrael országa, egyet a többi egész világ". Nedarim 38. a) lap: "Hali és Sámuel mondták: A bölcsességnek 50 kapuja teremtetett a világon s mind egytõl-egyig Mózesre bizatott." - Lásd még Memichol 11. a) lap, mely szerint a zsidó tartozik mindennap ezt a három áldást elmondani: "Áldott legyen a szent, hogy nem teremtett engem nem zsidónak, hogy nem teremtett engem asszonynak s hogy nem teremtett engem butának".

A zsidók mind fejedelmi gyermekek. - (Bába-Mezia 113. b) lap: Abbaje és Simon rabbik mondják, hogy "a zsidók fejedelmi gyermekek".)

Világos, hogy ez a nekünk nevetséges, önhittségnek látszó évezredes vallásos tanítás semmi más, mint a világuralmi törekvések, az "igérõl" beteljesülésének céltudatos elõkészítése, a zsidó öntudat, a zsidó önérzetnek belenevelése által.

Hiába tudják, hogy ez az egy évszázad óta az országban állandóan beszivárgott zsidóság, az ország kereskedelmét, amelynek keretébe minden gazság, csalás, uzsora, szélhámosság - (A görög mitológia ezt azáltal fejezte ki, hogy a kereskedõknek és tolvajoknak egy közös istenük volt.) t- A papírbakancstól a romlott hús és hamis szén szállításig minden elfér, teljesen a kezébe kaparintotta. A gyáripart pedig kizárólagos sajátjává tette, nemzeti hitelünkéi és megbízhatóságunkat a világpiacon aláásta, - (Lásd: Miklósy I. "Keresztény magyar népünk gazdasági romlása" 70. és 100. lap.) - a zsidó világcélok érdekében ezzel a kisiparosokat tönkretette és tõlük függõ gyári munkástömegekké változtatta át. Hogy a kereskedelem és ipar területén kezeikben levõ hatalommal, furfangosan elõidézett okok mellett, gazdasági, vagy politikai céljaik szerint akkor idézhetnek elõ gazdasági és ipari válságot s rendezhetik félrevezetett munkás tömegekkel a bérharc leple alá bújtatott sztrájkokat vagy csinálhatnak mesterségesen munkanélküliséget - mely minden romlásnak kezdete és biztos alapja - amikor akarnak és amikor a zsidó világuralmi célok követelik.

Hiába tudják, mert hisz a háború és az azt követõ idõk elég példát nyújtottak erre, hogy a termés és áru elrejtésével, a bankok és a börze összemûködésével, az árak felhajtásával és a pénz értékének mesterséges lerontásával miként lehet egy virágzó országot kincseibõl kirabolni és népeit több generáció idejére az éhség és nyomor áldozatává dobni. Hiába tudják, hogy ez a zsidó világszövetség érdeke abban az országban, amelyet végképp birtokába akar venni, és hogy Magyarországnak ezt a végromlását nem a bûnbaknak odaállított háború, hanem a nemzetközi, internacionális zsidó világvezetõség utasítása és segítségével az országunkba és társadalmunkba évtizedek óta beszivárgott kereskedelmet, ipart és vagyont kezeikben tartó, hazát nem ismerõ zsidóság láthatatlan, titkos és éppen ezért merészen cinikus tagadásba vehetõ aknamunkája idézte elõ.

Hiába tudják, hogy a tömegek közvéleményét szuverén abszolutizmussal irányító sajtóra a zsidó világszövetség rávetette magát, hogy azt világszervezetének egyik fõ-sarkpontjává, propaganda-szervévé tette, hogy a világon a sajtó messze túlnyomó része a zsidó világszövetség kezében van. Hogy ez a zsidó sajtó nem kizárólag az elõfizetõk, hanem a zsidó világszövetség pénzébõl él. Tudják, hogy ez az egész világon, tehát Magyarországon, is így van és ahol a keresztény sajtó csak alig tengõdik, ott a zsidó sajtó fölényes hatalommal, láthatatlan forrásból táplálkozik - és virágzik. Tudják, hogy ez a zsidó sajtó a kisajátított "közvélemény" képviseletében, az igazságból hamisságot, a hamisságból igazságot gyúr. A békés emberek közé világbolondító, félrevezetõ és lehetetlen jelszavakat, világnézeteket dob oda, a sziveknek kedves vágyakat ígér és szuggerál. Hogy ez a sajtó minden ellen - ami faj, vallás és nemzeti érdek - izgat és lázit, a fennálló világrendet, hazát, kereszténységet, történelmet, múltat, hazafiságot, királyt, császárt, uralkodót nem akar ismerni s az államrend ellen tör.

Lásd: Istóczy Gyõzõ "12 röpirat" 1881 február 15. szám 11. és 12. lapján "Néhány õszinte szót cím alatt írja: Mert elsõsorban is mire használták a zsidó "zsurnaliszták" tagadhatatlan ügyes tollukat? Arra, hogy a közvallásosságot aláássák, megbénítsák, hogy a vallást és nevelést a népiskolákban megöljék, hogy a tekintély iránti tiszteletet lerontsuk, hogy a magyar nép nemzeti, történelmi önérzetét észrevétlenül gyöngítsek, meglazítsák". Majd így folytatja: a legrafináltabb fogása volt a zsidó taktikának az, hogy a keresztény népiskolákból sok helyütt a vallási nevelés kiküszöbölését keresztül vihették. A hazánkban (és hol nem?) lábrakapott túl liberális áramlat, amely eszményképek után rajongott, a levegõben járt, de a földi élet egzisztenciáit egészen számon kívül hagyta". - "Ez a zsidóknak éppen kapóra jött". - Megmozdít minden követ, hogy a népbõl a vallásos érzelmet kiirtsa".
Mindenütt - ahol csalt alkalma van - a nép elégedetlenségét szítja.
Lásd: Miklósy I. "Keresztény magyar népünk gazdasági romlása" 89. és 90. lap. "Tanító testvérek ne féljetek, ne ijedjetek meg semmiféle megrendszabályozástól! Szítsátok az elégedetlenséget a mai osztályuralom ellen... Szítsátok a lángot'" - "Új korszak" 1912. november 15-i számából.
Jelentéktelen emberekbõl egyetlen éjjel világhírességeket, hõsöket csinál, nemzeti nagyságokból besározott, jöttment alakokat. Hivatalos funkción árus ok, elismert érdemesek és intézmények, bíróság, papság, katonaság, csendõrség, rendõrség és mindennek tekintélyét, amelyre az állam és keresztény világrend felépül, ott ahol éri, igyekszik ha lehetséges nyíltan, különben burkoltan lerombolni, megrágalmazni vagy megsemmisíteni. (Lásd: Miklósy I. "Keresztény magyar népünk gazdasági romlása" 61. lap. - 1911. nov. 11-én a "Kelet" számát és a könyv 145. lapját.) - Hogy a világot átfogó keresztény vallás üldözése, kigúnyolása, lealacsonyítása, lehetetlenné tétele, mint amely a zsidó világuralmi törekvések legsúlyosabb akadálya, a zsidó sajtónak a világrend rombolása melleit, egyenesen egyik sarkalatos elvi kötelessége. - (Lásd a fenti munka 117., 148., 149. lapját és a Talmud számtalan, itt helyszûke miatt nem idézhetõ helyét.) - Hiába tudják, hogy ez a zsidó sajtó csak a zsidók beszivárgásának aranykora, a Tisza-féle liberalizmus, mintegy 30-10 esztendõ óta fejlõdött ennyire. Hogy ez a sajtó a zsidó világszövetség irányításával az egész világot átfogó sajtónak csak helyi érdekeltsége és helyi szerve, mely az ország népének, szokásainak, erkölcseinek, gondolkozásának, rendjének és fennmaradásának szinte elképzelhetetlen hatású tényezõje.
Ezek hazudoznak (a zsidó sajtó. Szerzõ.) Hazafiságról, nemzeti törekvésekrõl; holott lelkeik a zsidó világuralom után epedeznek; ezek beszélnek összeolvadásról, kik bennünket mint tisztátalanokat utálnak; ezek jajveszékelnek az intolerancia miatt, kikben a legféktelenebb fajgyûlölet fészkel". - Lásd: Istóczy Gy. "12 röpirat" 1880. dec. 15. szám 51. lap.

Hogy ez a népeket, nemzeteket és országokat megölõ zsidó világméreg injekciós tûje. Mégis a szent liberalizmus és demokratizmus által babonává, vallásos szentséggé felfújt korlátlan sajtószabadság ürügye alatt, majd minden határ nélkül, nyugati "haladás" címén ûzi világromboló, ország és nemzetrontó becstelen munkáját. Különösen szembetûnõ ez abban az egyértelmû sajtóhadjáratban, amelyei ezek minden hazafias törekvés ellen indítottak, amibe a nemzet súlyos vergõdésében, összes reménységét helyezi, mint a hadsereg, csendõrség, rendõrség, cserkész és levente intézmények, amelynek letéteményes ügynökségei beszivárogtak az országba, azon õsi elv mellett 'Szegénnyé tenni és igába hajtani", - Mózes és a Talmud azt a törvényeit követik, hogy: "Kölcsönt adj, de ne végy és uralkodni fogsz". - (Lásd: Mózes V. könyve XV. rész '2. és 3. pont.) - " idegennek (nemzsidónak) adj uzsorára, de a le atyád fiának ne adj. - (Lásd: Mózes V. könyv XXIII. rész 20. pont és XVIII. rész 12. 13. pontok.) - Ez nem csak az egyénre, hanem vidékekre, országokra és államokra is teljes mértékben vonatkozik és megdönthetetlen

törvényszerûséggel bír. Az államok meghódításának és a zsidó világszövetség kezére adásának, a belsõ és erkölcsi ellenállás megtörésén kívül az anyagi elszegényítés nem utolsó eszköze. Hiába tudják, hogy a kereskedelem útján Magyarországon az utolsó évtizedben hamis hadiszállítások, rendszeres áruelrejtéssel, az uzsora meghonosításával, árfelhajtásokkal, kommunizmussal és a pénz vásárlóerejének nemzetközi lerontásával az ország lakosságát mesterségesen nyomorba taszították, éhínség elé állították, szellemi és anyagi ellenállóképességét teljesen tönkretették, az államfönntartó középosztályt leigázták és az államot a csõd szélére kergették. Leplezésül azután a propaganda-szervnek beledobtak a világba, hogy ez a nagy háború elkerülhetetlen gazdasági következménye volt. A tudatlan tömeg és csak a környezetéig látó államférfiaink ezt, talán felelõsségük narkotizálása érdekében is elfogadták. A gazdasági és politikai agónia pillanatában azonban, mint a bullára a keselyû, - megjelentek a nemzetközi "szanálók". A beszivárgott belsõ zsidóság hatalma elhallgattatta a belsõ kölcsön követelõit. A zsidó világszövetség reprezentánsa, a népszövetség "külföldi kölcsönt" varrt az állam nyakába. - (Lásd: "Sión bölcseinek jegyzõkönyvei" 108. lap 20, számú jegyzõkönyvét: "A külföldi kölcsön pióca az állam testén". - Mikor azután az állam el volt adósítva évtizedekre, ellenõrzés jogcímén úr lett az ország zsebén és politikai irányán, mikor a "kölcsönt adj, de ne végy és uralkodni fogsz" bibliai törvénye megvalósult, akkor hirtelen minden elnyugodott az országban, mintha minden jó lett volna egyszerre, csak az ország mély elkeseredett elégedetlensége maradt meg az államfenntartó középosztály segélykiáltásaival, a folyton növekvõ munkanélküliséggel és az általánosköznyomorral. Ennek tetejébe beigazolódott az is, hogy külföldi kölcsönre szükség sem volt, még ma sem használták fel s ami elõrehaladás történt, azt a magunk rettenetes adóinak köszönjük, nem a külföldi kölcsönnek. A nemzetközi zsidó világszövetség azonban elérte céljai, mert hozzánk beszivárgóit letéteményeseinek segítségével az engedelmes Magyarország úgyszólván lábai elõtt hever. Mert egy országot külföldi kölcsönökkel úgy lehel táncoltatni, ahogy fütyülnek és akkor lehel megfojtani, amikor az érdekük magával hozza. Mindazonáltal, megdöbbentõ cinizmussal csak a napokban jelentette ki egy miniszterviselt, gazdasági szakértõnek tartott volt zsidó és szabadkõmûves úr, hogy: "Magyarországon állandó valutáról addig nem lehet szó, amíg zsidóellenes politikát folytat. Nem tudjuk ugyan megállapítani, hogy mi az a zsidóellenes politika, amely neki nem tetszik, de azt igenis tudjak, hogy addig, amíg Magyarország Mussolinije meg nem születik s az országot, a minden intézményünkbe beszivárgóit nemzetköziség alattomos aknamunkájától meg nem .szabadítja, addig Magyarország, a nemzet és a magyar faj állandóan a legkomolyabb veszedelemben forog és a zsidó világszövetség láthatatlan polip-karjainak minden pillanatban martaléka lehel. - (Lásd: Miklósy I. "Keresztény magyar népünk gazdasági romlása" 23., 24. lapok, az öngyilkos nemzetrõl.)

Hiába tudják, hogy a magyar társadalomba 30-10 év óta beszivárgott zsidó szokások és zsidó légkör, a liberalizmus, a
szabadelvûség, a humanitás, a haladás stb., stb. terrorizáló jelszava alatt Magyarország õsi, nemesen becsületes, köz- és magán erkölcseit, az ország veszedelmére, annyira átváltoztatta, hogy ma már a régi magyar gondolkozásra ráismerni is alig lehet. Ami azelõtt az úri büszkeséget, az egyéni önérzetet sértette és társadalmi szégyen volt, - a kilincselés, protekcióhajszolás, vesztegetés, stb. - ma már szinte polgárjogot nyert vagy szemhunyással tûrt társadalmi felfogás lett. Titkos csalás, félrevezetés, becsapás, intrika, hazugság, rágalmazás, meggyanúsítás, mely a magyar lélek elõtt alig ismert, de egész biztosan megvetendõ eszköz volt, ma már alig kelt megütközést. A beszivárgott "nyugati kultúra" és "haladás" elnevezte ezeket egyéni, házi, családi vagy állampolitikának. A megvesztegetés ravasz meg-ejtése és formáinak különfélesége egész a láthatatlanságig annyira tökéletesedett és kifinomodott, - (Lásd a legújabb idõkbõl a br. Pelricsevics volt államtitkár és zsidó kefegyárosnak, a zsidó Nagy István törvényszéki bíró, a Klinika zsidó

.szállítások stb. közismert botrányának eseteit!) - hogy átlagos ember szinte észrevétlenül eshet a hálójába. A hiányosan meghozott zsidó Csemegi-féle törvényeinkben - (Rendõrségi jelentések, - lásd: Miklósy I. "Keresztény magyar népünk gazdasági romlása" 111. lap.) - levõ jártasság pedig szinte menedéklevelet nyújt az ügyvédi furfangnak a netalán rajtaért tettes menekülésére; ez az úgynevezett "haladás" szelleme azután melegágyai vetett a magyar faji erkölcsnek, alapjában véve idegen korrupciónak. Ma pedig már ott tartunk, hogy a társadalom minden rétegébe beszivárgott zsidóság szelleme nemcsak a város, hanem a falu becsületes népére is kiveti szennyes hálóját, hogy a parasztokat is szabad "gondolkodóvá" tegyék. - (Lásd: Miklósy I. "Keresztény magyar népünk gazdasági romlása" 93. lap.) - így vetkõzteti ki a liberális gondolkozás ürügye alatt a magyar társadalomba beszivárgott zsidó szellem az ország népét "lassan-lassan" - mint ahogy Mózes elõírja.

Ami a nyelvet illeti, egyre gyakrabban a zsidó szabályok után meghamisított idiómával találkozunk utcán, társaságban, nyilvános helyeken. A zsidó sajtónak a kultúrfül számára Arany János nyelve kezd "tenyeres-talpas", "esetlen", "hájas", "parasztos" lenni, melyet a "déli" vérmérsékletû városlakó új magyarok fürgébbé, könnyedebbé, dallamosabbá tettek. Ez a nyelv a "kultúrával átitatott zsidóság új magyar nyelveként" ki fogja szorítani Arany János és Gyulai Pál kissé modoros, nehézkes, nem eléggé zamatos, egyhangú nyelvét. - (Lásd: a "Világ" 1912 márciusban. - Miklósy I. idézete "Keresztény magyar népünk gazdasági romlása" 143. lapján.) - így mer már írni sajtójában nemzeti létünk egyik legnagyobb és világszerte elismert kincsünkrõl, halhatatlan Íróink és nyelvünkrõl az a beszivárgott élõsdi zsidóság, melynek 50-60 évvel ezelõtt még polgárjoga sem volt. De így ócsárolja és gyalázza ma már mindenütt nagyjainkat és nemzetünket is nyilvánosan, ahol erre alkalma nyílik.
A zsidó szemtelenség jellemzésére említjük fel, hogy: a Talmudban lásd Tr. Beza 25. lap, mely így szól: "Három szemtelen lény van a világon: a kakas a szárnyas állatok között, a kutya a négylábúak között és Izrael a népek közölt". - Ez a Talmud szerint erény, melyet mindenkinek meg kell jegyezni és minden tervszerû zsidó munkát eszerint kell értékelni, nem pedig az õszinte, becsületes keresztén.}- erkölcsök szerint. Szerzõ.
"Sõt Németországban a zsidó politikusok szemtelensége már arra is vetemedett, hogy Jom Kippur-t, a "kiengesztelõdési" zsidó nagy ünnepet állami ünneppé tétetni követelték és zsidó doktorok által azt is javaslatba hozták, hogy "egészségi szempontból" hozassék be a hadseregnél általánosan, a körülmetélés". - Lásd: Istóczy Gy. "12 röpirat" 1880. októberi szám 27. lapján, ezelõtt 47 évvel.
Hiába tudják, hogy a világ szépirodalma és mûvészete, tehát a magyar is, az úgynevezett "nyugati kultúra s másképp zsidó kultúra világbefolyása mellett ma már alig más mint a Talmudban foglalt disznóságok - (Lásd: Szentesy Alfonz "A Talmud magyar fordításáé melynek hûségét hivatalosan ellenõrizték és az elkobzás alól feloldották.) - nyilvános gyakorlati megvalósítása, a betû és alkotómûvészet hatalmával a nemi érzés izgatására vagyis a pornográfia szemérmetlen polgárjogosítása. A tudományos irodalom pedig a felvilágosodás és haladás cégére alatt legtöbbször nem egyéb a keresztény társadalmi rend ellen irányuló vallásüldözésnél, szabadgondolkodás terjesztésénél és lélekmérgezésnél. A kiadott könyvek, napilapok, röpiratok, falragaszok, rajzok, metszetek, festmények, képek,
138
fényképek, filmek stb. többé-kevésbé többnyire a "modern" és nyugati kultúra lélekromboló céljait szolgálják.
Pesthy Pál igazságügyminiszter 1927 június 28-án ezek ellen törvényjavaslatul terjeszti elõ a Képviselõházban.
A színmûvészetet, mint mindenütt, Magyarországon is ellepték a zsidók, a sajtójuk segítségével kiszorították a régi keresztény gárdát. Színpadi íróik a régi nemes színpadi

termékek helyeit ellátják õket és a mulatni vágyó, de sokszor gyanútlan közönséget, célzatos irányú, de legtöbbször pornografikus "modern" -nyugati kultúráival. A kabarék leginkább zsidó artistáival és rendszerint zsidó közönségével, valóságos melegágyai az erkölcsromboló intézeteknek. Zenei fõiskolánk, a megszámlálhatatlan magán zenei zugiskulák, de maga a magyar kir. Operaház is hemzseg a beszivárgóit zsidóktól, akikkel inkább a megmételyezett nemzetközi kabarézene vagy a "Jazz-band" faji zenéje lelkesít, míg a magyar zenét a vályogvetõk zenéjévé alacsonyítja, a klasszikus zenét meg alig-alig mûveli, csak azért, mert az nem új-, nem "modern", nem "nyugati", nem destruktív romboló kultúra. A szépmûvészetekben a képzõ-és iparmûvészeiben az utolsó évtizedek alatt szintén óriási térfoglalást tett a beszivárgott zsidó elem, amelynek következménye leli a mûvészi korlátlan szabadság; cégére alatt a "szép" tagadása, a harmóniák, formák és vonalak meghamisítása, a nemes erotika átváltoztatása pornográfiává, a legtöbbször értelmetlen impresszionizmus, adyzmus, kubizmus és dadaizmus, vagyis a régi lelket felemelõ, becsületes mûvészet lerombolása. Ha még: felemlítjük, hogy a zsidó kézben levõ filmgyártás és filmszínészet tûrhetetlen üzelmei nagyon sokszor erkölcsrendészeti beavatkozásra adnak okol, akkor körülbelül meg van a képünk arról, hogy a társadalomba beszivárgóit zsidóság alig hagyott egy talpalatnyi területtel, amelyen a régi keresztény világrend megrontását ne folytatná, de még fogalmat som alkothatunk magunknak arról a megmérhetetlen kárról, amelyei a társadalom fizikailag tehetetlen és értelmetlen tömegeinél ennyi, különféle irányú lélekrombolás elõidéz.
Ámde, ha már rombolásról van szó, hiába tudják, hogy a zsidó világszövetség mindent leromboló aknamunkáját fõkép az iskolák és a tanítóság közremûködésével kívánta beteljesülve látni. Ezért társadalmi beszivárgás útján 1918-ig lassanként, észrevétlenül elárasztották elemi-, közép- és fõképp a fõiskoláinkat tanítók és tanárokkal. Ezek legnagyobb része mind nemzetközi szabadkõmûves volt, akik a páholyok irányítása szerint személyük kockáztatása nélkül, alkalomszerûen, a "lassan-lassan" bibliai elv alapján észrevétlenül csepegtették be, filozófikus alapon a nevelésükre bízott ifjúságba a hazafiatlan nemzetköziség és vallástalan szabadgondolkodás lélekgyilkoló mérgét. Minthogy pedig a társadalmi beszivárgás és térfoglalás útján az iskolák legnagyobb részénél, de különösen az állatorvosi fõiskolán, az- egyetem orvosi és jogi fakultásain és kereskedelmi akadémiákon a zsidó tanuló, a 4,5%-os arányszámuknak ellenére, az utolsó 20 évben mindig abszolút többségben voltak, sõt a fõváros 17 középiskolája közül 9-ben a zsidó tanulók jóval felülmúltak mindig a keresztény hallgatókat, -- (Lásd: Miklóssy I. "Keresztény magyar népünk gazdasági romlása" 10., 145. lap.) - a zsidó szabadgondolkodó tanárok által elcsepegtetett méreg termékeny talajra és buzgó továbbterjesztõkre talált s a szabadkõmûves páholyok számára hûséges tagpótlás melegágya lett. A fõiskolák ifjúságában egyúttal közvéleménnyé emelték, hogy az állami éleiben senki, akármilyen tehetség legyen is, nem fogja semmire sem vinni, ha szabadkõmûves nem lesz. A szabadkõmûves páholyokba való toborzás pedig a fõiskolákon, különösen a tehetségben kimagaslóbbaknál nemcsak állandó, hanem sokszor erõszakos is lett. Innen kerültek ki a Vázsonyi Vilmosok, Sándor Pálok, Székely Ferencek, Gaál Jenõk, Bárczi Istvánok stb. stb. is. Eltekintve az országban mindenütt elterjesztett zsidó felekezeti, zsidó-zugiskolák, rabbiképzõk, talmudista Bocher-iskolák szerepétõl, könnyû elképzelni a nemzetnevelés templomaiba történt zsidó beszivárgás hatását, amely abban a tempóban fokozta a zsidó merészséget, arcátlan kihívásokat s faji arroganciát, amely mértékben elõrehaladt. Többek közölt már elérkezettnek látták az idõt, hogy a "Szabadgondolkodó tanítók" egyesületét nyíltan megalakítsák.
Elnöke Székely Aladár, a kormányba beszivárgóit volt igazságügyi miniszter Székely Ferenc fia. Ez a miniszter különben nem tagadva meg faját, ennek az egyesületnek alapszabályait is jóváhagyta és nyilvános létjogosultságot adóit neki. (Lásd Miklósy I. fentidézett mûve 77. lapját.)

Ez az egyesület nem más, mint annak a szabadkõmûves egyesületnek egyik szerve, amely nyíltan bevallja, hogy õk összeesküvõk a fennálló társadalmi rend ellen és annak összerombolására. - (Lásd: "Kelet" címû lap 1911. 10. sz.) - Ez nyíltan lazítja a tanítóságot, hogy: "Ne féljetek semmiféle megrendszabályozástól, "Szítsátok az elégedetlenséget", "Szítsátok a lángot". - (Lásd: Az "Új korszak" 1912. nov. 15-iki számát.) - Ez a tanítóegyesület késõbb 1919-ben a hintás-legények kommunizmusának csakugyan egyik fõ támaszoszlopa lett. De megalakították az egyetemeken a "Galilei-kört" is, amely tudományos mezbe öltözve, szintén leplezett, szabadkõmûves szerv volt, amely abban a szent feltevésben, hogy a szabadgondolkodás és liberalizmus az országban most már sérthetetlen és a keresztény vallás ellen érzett vad gyûlöletében olyan arcátlan arroganciára vetemedett, hogy az õsi keresztény alapítású és vagyonú egyetemrõl egy szép napon egyszerûen kidobta a keresztet. Ez Győrött azután hasonló esetnek követõire talált. Hiába tudják és tudjuk, hogy ennyi alattomos lélekrombolást egy nemzet sem bírhat el, mégis a liberalizmus szabadelvûség és demokrácia kígyóbûvölõ, de nemzetcsaló ereje alatt a "numerus clausus"-on kívül az ország vezetõsége és a lehetetlenség törvényei alatt álló társadalom tömege igen kevés jelét adta annak, hogy érdemesnek tartaná a zsidó világszövetség ilyen alattomosan, "lassan-lassan", de biztosan pusztító mérge ellen, a zsidó méreg s a zsidó világszövetség kiütéses tífuszbacillusai ellen oltószérumot keresni.
Azt is tudják és közismert, hogy a nép legszélesebb rétegeivel érintkezõ, másrészt a családok bensõ, meghitt ügyeit a kezeikben tarló orvosi és ügyvédi pályák társadalmába, amelyek ezen felül jó anyagi keresettel is kecsegtetnek, a zsidó beszivárgás olyan, nagy, hogy a közvéleményben az ügyvéd és orvos fogalma ma már egyenlõ a zsidó fogalmával. A háború elõtti statisztika szerint Magyarországon 2321 orvos volt, keresztény azonban csak 1218. Ügyvéd összesen 2991 volt, akik közölt 1538 zsidó. - (Lásd: Miklósy I. "Keresztény magyar népünk gazdasági romlása" 130. lap.) - Abszolút többségüknél fogva tehát a fennálló ügyvédi és orvosi egyesületek és intézetek vezetõsége és iránya, különösen az ország fõvárosában többnyire zsidó, ámbár az ország lakosságának csak 4.5 százalékát teszik ki. Ezt a társadalmi beszivárgást megmagyarázza az az óriási befolyás, amit az orvos és az ügyvéd a nép mindenféle rétegére gyakorolhat, az anyagi érvényesülés lehetõsége és a keresztény elem kiszorítása ezekrõl a súlyt jelentõ pályákról.
Éppen így megkísérelte a társadalmi zsidó beszivárgás megfertõzni a nemzet büszkeségét, a magyar bírói kart is, mert a zsidó világszövetség vezetõsége ezt is elég súlyosnak ítélte a fennálló világrend szempontjából megrontani. Itt azonban a magyar õsi tisztesség és úri becsületességén megtörött a képmutató zsidó álnokság, mert az ebbe a testületbe is becsempészett zsidó elemeket, amint a bírói hozzáférhetetlenséget üzlet tárgyává léve, kockára tették, gondolkodás nélkül azonnal kivetette magából - (Lásd az évtizedekkel ezelõtt történt Kormos bíró-féle és a legújabbi Nagy István bíró botrányát!) - s beható, állandó ellenõrzés alá vette.
Ugyanilyen társadalmi beszivárgás alá vétetett annakidején a hadsereg is, amelynek megrontása a zsidó világûr almi törekvések egyik sarkalatos elve; tudják ugyanis, hogy a hadsereg az állam tekintélyûnek fizikailag alig legyõzhetõ hatalmi tényezõje. Ennek megsemmisítése nélkül semmiféle felforgató forradalom és politikai uralomrajutás nem lehetséges. A fegyveres erõ megrothasztása azonban szintén nem sikerült vagy túl lassú volt, mert a tisztikarba történt eredményes zsidó beszivárgás, a hadsereg õsi hagyományai, a becsületrõl való puritán felfogás és az autokratikus fegyelem, továbbá az üzletlehetõség hiánya, de a véradó állandó veszedelme is, hamar otthontalanná tették és ha maradtak is zsidó tisztek, azok is inkább a nekik való és kisebb kockázatnak kitelt gazdászati, számvevõségi és orvosi területen maradtak. Sokkal veszedelmesebb helyzetben volt azonban a hadsereg a legénységi állomány részérõl. Az általános katonai kötelezettségbõl kifolyó sorozások folytán, amely alól kivétel a zsidó sem lehet, nem volt szükség a társadalmi beszivárgás fegyveréhez folyamodni, mert a hadseregbe évente jelentékeny új

és új zsidó kvantum jutott be, amely a legénységi kaszthoz tartozván, bõ területet nyert a szabadgondolkodó, szociáldemokrata eszmék terjesztésére, a titkos elégedetlenség szítása, az izgatás és a fegyelem állandó veszélyeztetésére, a marxista birtokelvek becsepegtetésére és az "urak", a grófok és papok gyûlöletére. Ám ezeknek szemmel látható eredménye a katonai rend és fegyelem miatt a béke idejében láthatatlan maradt, de a szolgálat letelte után szabadságolt földmûvelõ legénység a tartalékban a falujába mégis magával vitte. Ez az évenként meg-megújuló zsidó legénység azonban megtalálta az utat a parancsnokságokhoz is, mert a természetében és a Talmud törvényeiben rejlõ irtózásánál fogva, minden fizikai fáradalomtól, mind irodába törekedett; erre a falu fiai kevésbé voltak alkalmasak, de a parancsnokságok adminisztratív vezetõségénél nagy szükség volt rájuk, így esett meg, hogy a legkisebb parancsnokságtól a legnagyobbig az irodák és számvivõ altiszti állások kiirthatatlanul megteltek zsidó elemekkel. Ezek a legféltettebb katonai rendszabályok és titkok közelébe férkõzve, minden szolgálati és katonai érdeket már békében is bizonytalanná lettek s a fölforgató elemek sajtójának mindig szolgálatkész, megbízható, titkos összeköttetései voltak. Ennek a megmételyezett állapotnak a gyümölcsei a sajtó és a képviselõház vagy más ülõn az ellenséghez juttatóit hírek és közlemények útján a belsõ ellenség által, a harcok alatt rendezett sztrájkok és rémhírek terjesztése által az ellenség szedte le. Késõbb ez a nemzeti színekbe burkolt "õszirózsás lázadással" a hadsereg szétzüllesztésének s így az ország szétdarabolásának is nem a legkisebb tényezõjévé vált.

"Dehát azt mondják: minden eredmény, amit a zsidóság elért, törvényes formák közt érte el. Lehet, igaz. Valóban törvényszékeink kiválólag nekik szolgálnak, bíráinknak legtöbb dolgot õk adnak, ügyvédeink talán meg sem élnének zsidók nélkül. A törvény nevében licitálnak, exequálnak s teszik koldussá a fölsõ, közép és alsó osztályt. Ez mind igaz, sõt ez ellen kifogást tenni sem lehet. Csak ott a bökkenõ, hogy õk ezt tervszerûen, egymással szövetkezve, mintegy a közjóiét ellen összeesküdve hajtják végre. Államot alkotnak az államban, közös célra mûködnek s náluk a cél megszenteli az eszközöket. Az egész zsidóság egy nagy érdekközösség, egy társasága a polipoknak, kiknek célja: kiszivattyúzni azon népeket, amelyek nekik menhelyet adtak, azon népekkel, melyeket gyûlölni tanít a Talmud, tönkrejuttatni ösztönzi saját telhetetlenségük." - Lásd: Istóczy Gyõzõ "12 röpirat-1880. december 15. szám, 4-1. lap.

(Hát az az alattomos, titkos és láthatatlan, gyilkos aknamunka, melyet a fennálló világrend ellen folytatnak, az is törvényes eszköz? - Szerzõ.)

A "beszivárgás", "térfoglalás", " kiszorítás" és "majoritás" megszerzése már a történelmi idõk óta a mai napig, a világuralmi törekvéseknek mindig az egyik legelsõbbrendû és leghatékonyabb eszköze, észrevétlen, alattomos, vértelen fegyvere volt, amelyet a hadjáratok csak támogattak.

A beszivárgás fejezetében szándékosan állítottuk egymás mellé az országba és a társadalomba történõ beszivárgás veszedelmeit, hogy egységes képben hû tükrét lássa az olvasó annak a talányszerûen megszervezett, céltudatos és egységes munkának, mely a zsidó világszövetség részérõl annyi évszázadon keresztül a mai napig a rajokat, országokat, népeket és az egész emberiségei emészti. Az itt elõadottak nemcsak Magyarországon, hanem a világ összes országaiban egy és ugyanazon szervezet és rendszer szerint történtek és történnek azzal a különbséggel, hogy a viszonyok szerint más-más fejlettségben vannak. És csak azt lehel teljes biztossággal róluk megállapítani, hogy az egész világon egy láthatatlan, de végtelen bomlasztó akció folyik, amely a fennálló keresztény világrendet és az egész emberiségei fenyegeti. - (Lásd: "Földalatti összeesküvõk" címû munkát.)

A tömegtehetetlenség érzéketlen arra, hogy a körülötte folyó munka részleteinek összefüggését fölismerje. Ezért hiába látja, hiába tudja a napi történéseket. A miértrõl tájékoztatni magát összefüggõ képben mindaddig nem képes, míg a veremben nem találja

magái s a ravasz furfang hatalmába nem cselt, amikor már késõ s néhány agyafúrt fölénye alatt gyáván meghunyászkodik, így hajtják igába a bivalyt és az elefántul, így esnek hatalmába néhány embernek milliók vagy világrészek.
Ezért tudják a világban és Magyarországon egyenként külön-külön és hiába mindazt, amit a beszivárgás címe alatt elmondottunk, de a szervezet céltudatos összefüggését, a zsidó világszövetség célkitûzését teljes képben csak az az összefoglalás adja meg, amely a részleteket legalább nagyjából - mint ahogy megkíséreltük - egymás mellé állítja s az egyeseket a tömegek érdekében megdöbbenésre, esetleg cselekvésre késztet.
Mert hiába láttuk, tudtuk mindazt, ami környezetünkben a liberalizmus, szabadelvûség, demokratizmus stb. cégére alatt elleplezve évtizedek óta folyt és folyik, az összefüggés fel nem ismerése miatt, még nem akadt arra hivatott magyar, aki látná a nagy veszedelmet s fajunk, nemzetünk, országunk és keresztény világrendünk megmentése érdekében - a "numerus claususon" kívül - kellõ védelmi eszközrõl gondoskodott volna. Pedig a zsidó világszövetség "zsidó mérge" a beszivárgás útján az ország testébe már régen be van oltva s nem is "lassan-lassan", mint Mózes mondja, hanem elég rohamosan pusztítja a magyar fajt, a színtiszta nemzetet és a fennálló keresztény világrendet.
Tudja-e hazánk minden lakosa, hogy nem vallási kérdéssel állunk szemben, midõn a zsidóság ellen felszólalunk, hanem egy társadalmi, erkölcsi, nemzetiségi ellenséggel, mely mint polip körülövez, behálóz karjaival, hogy kiszorítsa, kiszívja belõlünk minden életerõnket, mint rákfene beeszi magát a társadalom testébe, hogy lassan, de irtóztató folytonossággal semmisítsen meg mindannyiunkat, (Hisz a zsidóság kabalisztikus jelvénye a szimbolikus kígyó. - Szerzõ.)
"Idegen népfaj, romlott erkölcsökkel, kárhozatos karakterrel, szemtelen arccal lopta be magát népünk közé, aláváló eszközeivel urává lett erõinknek s most felhasználja népünket szennyes önérdekbõl eredõ s hazánk végkipusztulására irányzott machinációinak.
Ez ellen mit sem használ az új jövevények hazafisága, mellyel oly fennen kérkednek. Ámítás, csalás, rút hazugság az, szánva a hiszékenyek s rövidlátók elvakítására.
Az ügyvéd, orvos, szolgabíró, járásbíró, ha nem zsidó, hát a zsidó zsebében van s az épp oly eszköze a zsidónak, mint - a paraszt, használja s ha kihasználta, félrelöki.
"A szellemi munkát majd teljesen a zsidó monopolizálja. A sajtó az övé, a tudomány csak akkor valódi, ha zsidó, szépirodalom, költészet, mindenen ott a zsidó befolyás, a zsidó arrogancia, mely naggyá teszi a saját népét, s a sárba rántja a keresztényt." (Csodálatos világos látás és prófétai ihlet majdnem 50 évvel ezelõtt. Szerzõ.)
Lásd: Istóczy Gy. "12 röpirat" 1882. július 15. szám, 3., 7., 8. oldalt.
Ez a zsidó méreg (destrukció) mindent összefoglalva s egyszóval kifejezve semmi más, mint a szegénység és elégedetlenség - (Lásd: Miklóssy I. "Keresztény magyar népünk gazdasági romlása" 12., 89., 90. lapok.) - járványát elterjeszteni a fennálló keresztény világrendben, hogy pusztuljon s helyet adjon a "megígért" zsidó világrendnek.
Egyik nagy írónk mondja: "Nagy hatalom mai napság is az "arany", de sokkal félelmetesebb hatalom az elégedetlenséggel, a szegénységgel, a pusztulás veszedelmével megterhelt - ember."

Lásd Rákosi Jenõ: "Nomen est omen" a Pesti Hírlap 1927 június 26. számában, illetõleg az arannyal megterhelt szamár, mely macedóniai Fülöp szerint minden várfalat megmászik. Ki tudná ezt jobban a 6000 éves világtörekvések vezetõinél? - akik ezt az "arany" hatalmával összekötve alkalmazzák az emberiség megrontására.

b. Az arany megszerzése

A zsidó világszövetség munkájának másik sarkalatos, egyszersmind megmérhetetlen hatalmú eszköze az arany. Ezt megszerezni Mózes és a Talmud törvényei szerint - ezt meg nem tartani halálos bûn - minden hithû zsidónak vallásos szent kötelessége. Midõn Mózes és a Talmud szerkesztõi állam-politikai vallásukat és azok megszeghetetlen törvényeit megalkották, tudták, hogy "arany" nélkül világuralom nincs és hogy a világuralomért folyó küzdelmeket az arany birtoka nélkül megvívni kilátástalan dolog, ezért munkájuk egyik legfõbb eszközévé az egész világ aranyának megszerzését és az ebben rejlõ titokzatos erõknek alkalmazását határozták el. - (Lásd a 67. oldal kisbetûs megjegyzését.)
Már korábban láttuk, hogy magának a zsidó vallásos hitnek felépítése is - csodálatraméltó mély bölcsességgel - tisztán faji és nemzetfenntartó állampolitika volt, a világuralomra való törekvés célkitûzésével. Ugyanez a csodálatraméltó, mély bölcsesség, filozófia és gyakorlati lélektan nyilvánul meg abban, hogy a munkájuk rendszerévé és eszközévé a beszivárgást és kiszorítást, a nemzsidók gyûlöletét, az "arany" által képviselt gazdagság megszerzését és ennek titokzatos halaimat választották - a régi világrend lerombolására.
Igaz ugyan, hogy az arany megszerzésének állampolitikai és vallásos törvények tétele, az "aranyborjú" imádata kezdetben magát a zsidó népet is megrontotta, mert hisz a Biblia, Mózes I-V. könyve tele van errevaló nyilatkozatokkal.
Lásd p. o. Mózes II. könyv, XXXII. rész, 3. pontját: 'És csinála abból öntött borjú képet és mondának: Ezek a te Isteneid Izrael" stb., stb. - Ugyanott a 7. pont: "Eredj, menj alá; mert a le néped, melyet kihoztál Egyiptom földébõl, megfertõztette magát."
Az "arany" körüli tobzódó bacchanáliák és az "arany"-nak "isteni" imádata, bálványozása ellen tett intézkedésekkel, mégis a Mózes és a Talmud törvényeiben tett rendelkezések a zsidó felebarát és a nemzsidó idegenek közti különbségtétel s szabadosság engedménye, a zsidóság belsõ romlásán sokat enyhített, kifelé azonban a nemzsidók vagy idegenekkel szemben a mai napig mindig fennmaradt s a megromlott lelkekbõl az "arany" imádatának erkölcsi következményeit sem az összes próféták tanításai, sem az azóta elmúlt 6000 év kiirtani soha többé képesek nem voltuk.
Szinte azt kell hinnünk, hogy a világuralom célkitûzéséért meghozóit és felépített zsidó õsi törvények a faji és nemzeti politika magasabb törekvései érdekében számoltak a saját népeik erkölcseinek megrontásával is, mert lehetetlenség feltételezni, hogy ezek a mély adományú, szinte jóstehetségû, elõrelátással dolgozó fõpapok akkor, amidõn pincemunkájuk egyik leghatásosabb eszközévé az "aranyat" tették, ne lettek volna tisztában annak minden irányban érvényesülõ hatásával.
Mélységes lélektani jelenség ugyanis az, hogy minden teremtett élõlény, állat vagy ember életszükségleteinek minél könnyebb megszerzésére vágyik. Az ember lelki tulajdonságainak fejlett fokával, ez a természeti törvényben gyökerezõ vágy arányosan fokozódott. Ez az úgynevezett "bírvágy", mely a maga természeti vadságában nem ismer sem fizikai, sem erkölcsi határt, sem törvényeket, csak különféle formákat, amelyekben megnyilvánulhat. Csupán mértékének nagysága változik az egyén kultúrájának foka szerint. Nincs ember, aki a szerzés, a gyûjtés és vele az önzés és kapzsiság õsi, természeti örök törvényének bizonyos mértékétõl mentes volna. Csak az egyik - legalább is önmagának - bevallja, a másik - és ilyen a legtöbb - célszerûségbõl a nyilvánosság elõtt mellét verve - tagadja. Ez a bölcsõje az emberi megvesztegethetõségnek, amelynél csak a forma változott. Innen van az, hogy minden társadalmi törvény, erkölcs és nevelés ellenére, minden embernek megvan az ára. Kaunitz szerint Mária Teréziának is - ez Szilézia.
A vadállatot hússal, sós kenyérrel vagy cukorral, az emberi hajlandóságot legtöbbször "arannyal" szelidítik.
És ez az "arany" a legveszedelmesebb, ellenállhatatlan tulajdonsága, amellyel ha valaki játszani tud, igen nagy hatalommal rendelkezik embertársai fölött. És ki tudna ezzel jobban játszani, mint az arany szakértõje, a zsidó faj, Izrael, melyet 6000 év óta vallásos

hittel erre neveltek és ez apáról-fiúra öröklõdött.
Az "arany" tehát folyékony! Olyan, mint a legleheletszerûbb "éteri" fluidum. amely nem tudni hol, nem látni, merre és milyen formában, de befolyik biztosan, mint a végzet, a sziklák legláthatatlanabb repedésein és likacsain is, csak az alakja változik. Az "arany" nem ismer gátat és határt, legfeljebb célszerûségbõl a formáját változtatja. Az "arany" borzasztó hatalom, amely elpusztítja az erkölcsöt, a jellemet, a szülõi, testvéri és felebaráti érzést, a hitet, a vallást, a faj- és hazaszeretetet gõgössé vagy gyilkossá tesz, az igazságot hazugsággá, a hazugságot igazsággá változtatja. Jaj annak a népnek vagy nemzetnek, ahol az "arany" uralkodik, ölõ méreg, ragály, õsnyavalya, romlottság az, amely mint a pestis láthatatlanul terjed egyik emberrõl a másikra, mert - mint a légyölõ papírnak - az íze... édes.
Ezért tették a zsidó bölcsek az "aranyat" a zsidó világszövetség világhódító munkájának alattomos, de hibázhatatlanul biztos másik fõeszközévé az emberiség mai világrendjének megrontására.
Az "arany"-nak a népek és nemzetek életében 3 alakja van: a pénz, az ékszer, és az ingatlan. Ennek a háromnak a birtoka együtt vagy egyenként adja a vagyont vagy más szóval az eszközt, a befolyás, a tekintély, a közvetlen vagy közvetett hatalom, a jó vagy gonosz célkitûzések, a tömeg, a közvéleményirányítás, az építés vagy rombolás, az emberi szenvedélyek, az erkölcsök szabályozása, a megelégedés vagy elégedetlenség, a forrongás, a lázadás, béke vagy háború elérésére. A vagyon egy nemzet életében akár közvetlen, akár közvetve, mindig kormányoz, mert ez maga a belsõ politika. Ha pedig több ország vagyona nemzetközileg szövetségre lép, ez maga a külpolitika, mert akár bel- akár külpolitikáról legyen is szó, közvetlenül vagy közvetve ott van mindenütt a vagyon - vagy nevezzük tudományosan tõkének - uralkodik.
Rendkívül nagy eltévelyedés volna azt hinni, hogy az országok kormányzásában annak kell történni, amit a kormányok vagy hatalmas férfiai akarnak vagy jónak találnak.

Lásd: Magyarországon az 1910-ben hozott szentesített adótörvény sorsát. Úgyszintén az 1927 júniusban beterjesztett büntetõnovella sorsa.
Nekik azt kell akarni, amit az "arany" vagyis a tõke akar, mert nincs könnyebb, mint egyéni tekintélyek latbavetésével, közvéleménycsinálással, intézmények és tömegek megmozgatásával, bármit nemzeti érdeknek vagy veszedelemnek feltüntetni s minden, a tõkének nem tetszõ akaratot már csírájában megfojtani. A tõkének egy országban gyermekjáték mindent úgy irányítani, mintha azt a nép vagy a nemzet akarná.
Lásd: "Sión bölcseinek jegyzõkönyveit", mely mondja, hogy "Az a mûvészet, hogy az országok kormányai azt tegyék amit mi akarunk és azt higgyék, hogy azt teszik amit õk akarnak."
Innen van az, hogy a tõkének nagy a szerelme a demokratizmus és a köztársasági államforma, de viszont engesztelhetetlen a gyûlölete a szuverén uralkodó családok államformái iránt is, amely utóbbinál érvényesülése az Isten kegyelmébõl való uralkodás, udvartartás, spanyol etikett és örökösödés miatt sokszor alig leküzdhetõ akadályokba ütközik. míg viszont egy köztársaság elnökénél és kormányánál szabad ki- és bejárat lehetséges.
Csak a nemzetközi "arany" vagy tõke már ezideig is megszervezett óriási hatalmúra akarok rámutatni, amidõn, felhívom arra a figyelmet, hogy már majdnem az egész világ országaiban sikerüli neki a demokratizmus maszlagával és egyszersmind világcsalásával, az uralkodó dinasztiákat kiirtani.
Lásd legújabban az orosz, a német, az osztrák-magyar birodalmak dinasztiáit.
Minthogy pedig a "kéz", amely ezt intézi láthatatlan, s a naiv tömegekkel elhiteti, hogy ez a népek ébredése, világjelenség és hogy ez a. nép akarata. Pedig semmi más, mint a zsidó világszövetség legszörnyûbb merénylete a kialakult, jónak talált és elfogadott világrend

ellen. Van is eszében a népnek a demokrácia vagy köztársaság, azt sem tudja, mindez mi fán terem. Csak az aranynak, a nemzetközi tõkének fáj a feje a népek "boldogságáért".
A tõke addig, amíg láthatatlan marad, a közvetett hatalmat, ha a politikai hatalmat is nyilvánosan átveszi, a világuralmat, az "arany" szuverenitását s új fejedelmi dinasztiákat jelent.

Ezek után lehet-e olyan valaki, aki csodálkoznék rajta, hogy a tudós bibliai bölcsek világuralmi törekvéseik elérésére a zsidók törvényévé az "aranyat" és ennek mindenáron való megszerzését tették.
Lásd a Talmud Menachot 119- lap, Sinhedrin 110. lap. Bechai 64 b) lap: "A zsidók, miután minden nemzet kincse a kezeikbe kerül, mérhetetlenül meggazdagodnak."
Az arany megszerzésének legkönnyebb és leghatásosabb módja bármilyen formában az "üzlet". Ennek fõeleme a titoktartás, a spekuláció, a megtévesztés, a járatlanság kiaknázása, sokszor csalás, szédelgés és ami fõ, majd mindig talányos - nagy nyereség; ez a pénz forralásával vagy uzsorával összekapcsolva percentekben hihetetlenül nõhet s lehetõvé teszi, hogy igen rövid idõ alatt a földhözragadt szegény ószeresbõl nemzetközi bankár vagy pénzkirály varázsolódjon elõ.
Ezért lett Jákob - (akit másképp Izraelnek hívtak. Lásd: Mózes I. könyv. XXXII. rész, 28. pont. 35. rész 10. pont.) - tizenkét fia és 6000 év óta a mai napig majdnem minden zsidó kereskedõ vagy pénzváltó. Ezért az elsõ dolog az, hogy egy országba, való beszivárgás után a zsidó a kereskedõ és banküzletbe is bejusson, ott a lábát szilárdan megvesse és elzsidósítsa - (Lásd: Miklósy I. "Keresztény magyar népünk gazdasági romlása" 70. lap.) annyira, hogy maga mellett sem idegen fajt, sem konkurenciát nem tûr meg.
Jeruzsálem pusztulásával, illetõleg a zsidók szétszóródásával a világban, magukkal vitték a földkerekség minden valamire való városába, de fõleg a gócpontokba az s arany"; utáni hajsza, - az üzlet szellemét. Ennek elve: minden szentimentalizmus nélkül és minden idealizmus nélkül, mindent árunak tekintve, a kegyetlen haszon.
Lásd: Talmud Baba-Bathra 54. b) lap. A nemzsidók javai pusztának tekinthetõk és akik birtokukba veszik, - azoké." - Ugyanott olvasható: "Ha egy zsidó egy nemzsidótól vesz földet és jön egy zsidó és arra birtokjogot szerez, akkor nem kell tõle elvenni."
Az "arany" minden áron való megszerzése, az illetõ ország népének elszegényítése és az elégedetlenség alapjainak lerakása.
Nem célunk, de helyünk sincs annak történetével foglalkozni, hogy a zsidóság szétszóródása után az egyes országokban milyen tempóban és mekkora mértékben szerezte meg az "aranyat", csak arra hívjuk fel a figyelmet, hogy a "beszivárgás" címû fejezetünkben az ókori népeknél futólag már ezt is érintettük, sõt a Bibliával igazoltuk azt is, hogy az > arany" megszerzésében a zsidók nem igen válogattak az eszközökben, mert Egyiptomból való kivonulásuk elõtt, ravasz furfanggal, Mózes felsõbb utasítására, az egyiptomi népet elõbb minden "arany" ezüst, ékszer és drágaságából is kifosztották, megrabolták. Üzlet céljából még a szombati ünnep megtartásában is engedményeket tettek.
Lásd ugyanott 91. s) lap: "Szabad nyilvános siránkozást rendezni trombitaszóval még szombaton is, ha az üzleti árak esnek."
Mindeneseire az "arany" megszerzésénél is érvényesül Mózesnek a Bibliaiján adott csak "lassan-lassan" elve, amely a szívós kitartást, az el nem csüggedést, magasabb világuralmi politikából vallási törvénnyé tette.
A zsidóság szétszóródása tehát a zsidó világuralmi politikára nagy elõnyt jelentett, mert az egész földkerekséget behálózva, egyszerre indult meg az egész világon az "arany" megszerzése és gyûjtése és vele a világ más népeinek elszegényítése, valamint elégedetlenné tétele is.
Az üzlet, úgy az ingó, mint az ingatlan "arany" megszerzésére szolgál, amelyet úgy az

egyén, mint az államok eladósítása és az uzsora egészíti ki. E tekintetben Mózes világuralmi politikai vallástörvényei határozott utasításokat adnak Izraelnek, - (Lásd Mózesnek már korábban is idézett V. könyv, VI. rész, 10., 11. pont. XV. rész, 2., 3. pont. XXIII. rész, 20. pont. XXVIII. rész 12., 13. pont.) - amelytõl eltérés nincs. Ezek szerint kölcsönt adni kell, de venni nem szabad. Uzsorára idegennek (nemzsidónak) adni kell, de hitsorsosnak adni nem szabad. - (Lásd még a Talmudot Abboda-Sara 77. s) lap: "Tilos a gojimnak uzsora nélkül kölcsönt adni, de uzsorára szabad.)
A zsidó világszövetség megalakulása s szervezett munkájának megindítása óta is ugyanezen elvek szerint folyik az ; arany" zsidó kézbe gyûjtése az egész világ összes országaiban. Hogy milyen tempóban, erre nézve maga a Rosche-Bathe-Abot, a zsidó világszövetség vezetõinek ezelõtt 80 évvel a prágai zsidó temetõben tartott utolsó százéves összejövetelén elõadóit beszámolója és az azóta szervezetében hatalmasan kifejlesztett világszövetség munkájának mai elért, úgynevezett "gazdasági" eredménye adhat felvilágosítást.
A Rosche-Bathe-Abot Sanhedrinjenek jelentése szerint ezelõtt 70 évvel az 1850-es években Párizsban 200 millió frank (a francia államadósság 1/47 része);
Londonban 260 millió frank a Rotschildok nélkül; Bécsben 152 millió frank 2288 millió frank államadósság
mellett (szinte csõd elõtt);
Berlinben 90 millió frank (a német államadósság 1/12 része); Hamburgban 75 millió frank;
Frankfurtban a/M. 260 millió frank volt Európa gócpontjaiban, - égisz Európában pedig kereken 2000 millió frank volt különféle pénz alakjában a 3 1/2 millió zsidó kezében. Ezzel szemben akkor Európának 265 millió keresztény lakója volt, akiknek gazdasági sorsa nagyrészt az alig 1.4% zsidóságtól függött, sõt már az államok politikai vezetésében - ha csak közvetve is - szerepet játszottak.
Sajnos, ugyanezen adatok a mai 1927. évi viszonyokra nem állanak rendelkezésünkre, megszerzésük ugyanis szinte alig leküzdhetõ nehézségekbe ütköznék, de terünk és közelebbi céljaink is fõképp a magyarországi viszonyokat érdeklik, ezért csak annyit kell felemlítenünk, hogy ezalatt az elmúlt 80 év alatt Európában a liberalizmus népbolondító jelszava valósággal dühöngött, Izrael az államokba folytonosan szivárgott és szaporodott. Azóta a zsidóság földbirtok és ingatlan szerzési joga is minden államban törvényesen elismertetett. A zsidó bankok, takarékpénztárak, a börzék az államok góc-pontjaiban el sem gondolható mértékben megszaporodtak, a világkereskedelem pedig úgyszólván teljesen zsidó kézbe került.
1880. november 20-án Bachen a porosz képviselõházban a többek közt ezeket mondotta: "továbbá szintoly elvitázhatatlan tény az, hogy néhány évtized múlva, különösen pedig a legutolsó évtizedben az ingó s ingatlan vagyonnak a zsidók javára való roppant átcsúszása ment végbe." Egész nyugalommal mondom ki ezt, hogy a zsidó lakosság egy része s hozzáteszem, a zsidó lakosság egy aránylag nagy része kifogás alá esõ kárhozatos eszközöket használ, hogy nagyobb vagyonhoz jusson."
Továbbá a wörthi csata után: "A francia hadikölcsön német bankárok állal többszörösen lejegyeztetett." (Éppen úgy, mint 1904-ben az orosz-japán háborúban a japánokat orosz és német zsidók tartották pénzzel. Szerzõ.) Lásd: Istóczy Gyõzõ "12 röpirat" 1880. dec. 15., 34 lap.
Tehát éppen úgy mint Magyarországon, amire nézve lásd Miklósy István "Keresztény magyar népünk gazdasági romlása" címû mûvét.
Könnyön elképzelhetjük, hogy minõ mértékben jutott ingó és ingatlan értékben Európába az "arany" és vele a közvetett és közvetlen hatalom a számarányban majdnem jelentéktelen zsidóság kezébe. Ezen hatalom nagyságának tekintetében nem akarunk másra rámutatni, minthogy a fenti kimutatás óta lefolyt alig 70 esztendõ, eltüntette, kiirtotta a

számbajövõ országok hatalmas õsi dinasztiáit, majd mindenütt a nemzetközi zsidó szociáldemokrata kormányok ülnek a politikai hatalomban és néhány jelentéktelen ország kivételével a demokratizmus újabb népbolondító jelszava alatt köztársasági államformát vettek fel. És ezt mind az "arany" birtoka idézte elõ.
Méltán mondhatta tehát a 70 év elõtt lefolyt Rosche-Bathe-Aboth Sanhedrinjének vezetõje jósszerû tehetséggel és meggyõzõdésszerû biztonsággal, de gúnyos gõggel célozva a faji aránytalanságra, hogy: "A fej le fogja gyõzni az öklöket". (Lásd ezen munka 97. oldalán elõadottakat.)
Le is gyõzte Európában és le fogja gyõzni az egész világon, ha - mint eddig - nem vigyáz magára s nem védekezik a zsidó világszövetség zsidóõrülete, az emberiség, a fennálló világrend ellen szõtt alattomos összeesküvés ellen.
Ami Európában történt, az történt annak részeiben is. - Csakhogy Magyarországon valamivel késõbben. Ennek oka egyrészt a XVIII. században, részben még fennálló török hódoltság, másrészt az Ausztriával fennállott szerencsétlen kapcsolatainkban rejlett, amelynek irányelve az "Összbirodalom" (Gesamtmonarchie) és Magyarország gyarmati sorban tartása, illetõleg a fejlõdésben való mesterséges visszaszorításában leli magyarázatát.
A nagy francia forradalom és az elsõ császárság bukása után a liberalizmus kábító jelszavával megrészegített Európában a gyakorlatilag értéktelen, de nemes idealizmusban, felemelõ új világboldogító eszmék, a "haladás" címe alatt gyors hódítást lettek. Magyarországba a XVIII. század vége felé a külföldön tartózkodók és bécsi császári udvarban szolgáló nemes ifjak útján került, de amelyet terjedésében a "napóleon"-i háborúk megakasztottak. A bécsi kongresszus után következõ békésebb európai levegõ azután újból lángra lobbantotta Magyarországon is a "szabadelvûsig" csábító eszméit. A magyar néppel veleszületett õsi idealizmusa, a nemesnek feltüntetett új eszméket annyira gyanútlanul fogadta magába, hogy a XIX. század 20-30-as éveiben, már szinte szégyenszámba ment a nyilvános közéleti szereplõk körében, ha valaki nem vallotta magát "szabadelvû"-nek, ez akkor a "haladást", "pallérozódást" jelentette, így történt, hogy az országgyûlés a jobbágyság eltörlését egyhangú lelkesedéssel kimondotta. Csak az 1832. évi országgyûlésen a liberális újítások közi, egyedül csak a zsidóság felszabadítása ellen estek - igen súlyos személyiségek részérõl - jövõbelátó, józerû komoly tiltakozások. Mindannak ellenére, hogy a tiltakozók egyike sem mulasztotta el szabadelvû gondolkozását és érzelmeit nyilvánosan is hangoztatni. - (Lásd a 122. oldalon közölt elsõ jegyzetet.)
A szabadelvûség, az ámító liberalizmus mérge annyira átitatta az akkori országgyûlés többségét, hogy Kossuth Lajos babonás befolyásának hálása alatt, nem használt semmi józan, gyakorlati okfejtés és élettapasztalat; az országgyûlés a zsidók felszabadítását is vakhittel törvényerõre emelte. Ma pedig alig 95 év lefolyása után az idõk, az aggályoskodó bölcs intelmeknek, sajnos, a legteljesebb elégtételt voltak kénytelenek szolgáltatni. A mérték és határok nélkül alkalmazott vak liberalizmust Magyarország óriási terület, nép és alig megmérhetõ anyagi veszteséggel fizette meg.
A zsidók felszabadítása és birtokszerzésének megengedése után megindult a zsidó beszivárgás azonnal, de a 48-49-es események és a rákövetkezett abszolutizmus miatt észrevehetõ veszélyesebb jelleget nem öltött. Eljött azonban a kiegyezés korszaka és a koronázás. Vele a múltból ideszakadt még mindig homályos szemû alkotmányos kormányférfiak uralma, akik az 1832-i országgyûlés hagyományainak folytatásaként újból a határ nélküli vak liberalizmust vagy szabadelvûséget írták ki zászlóikra, amelyre 15 éves uralmával Tisza Kálmán tette fel a koronát. Elkövetkezett a zsidók teljes emancipálása, vallás-egyenjogúsítása, teljes polgárjoga, vallásszabadság, vegyes házasság elismerése és a polgári házasság törvénybe iktatása, szabadkereskedelem, korlátlan szabadsajtó, stb., stb., egyszóval a liberális paradicsom. A zsidó világszövetség munkájára alkalmassá tett,

minden szabadsággal megtrágyázott édenkert, a mely maga-magát kínálta oda elfoglalandó prédának.
A régi 48-49 elõtti faji és nemzeti politika az uralkodó dinasztia érzékenységének ürügye alatt az ország minden kormányzásában lelkiismeretlenül elaltatódott, helyette azonban a faj, nemzet és vallásvesztõ liberalizmus közös káprázata tombolt.
Hogyne indult volna meg ennek a szép, gazdag kincses országnak az elfoglalására a zsidó népvándorlás, a tömeges beszivárgás.
Mint korábbi fejezetünkben hiteles statisztikai adatokkal alkalmunk volt kimutatni, a liberális paradicsom egész zsidóáradást zúdított Magyarországra, akik mind üzérkedtek. A kereskedelem és pénzüzletek egy csapásra 70-80%-ig mind zsidó kézbe kerültek. Mohó kapzsisággal megkezdõdött az arany gyûjtése. Hogy milyen eredménnyel, talán fényt derítene erre egy kis statisztika. A sajátságos azonban az, hogy a vagyon csoportosulására minden kísérlet ellenére semmiféle statisztikát nem voltunk képesek elõteremteni. Egyszerûen - nincs. Nincs pedig azért, mert a háború elõtti liberális világban az volt a mindenfelé terjesztett jelszó, hogy egyik olyan magyar, mint a másik és nem fontos az, hogy zsidó-e az vagy más faj vagy felekezet. Ezen a címen azután minden - a zsidókra vonatkozó - statisztikát elhanyagoltak vagy õk maguk igyekeztek elleplezni, esetleg megakadályozni. Még talán emlékezünk arra az erõs faji tiltakozásra is, amely a bíróságoknál akarta megakadályozni, hogy a tanú, vagy terhelt vallását is megkérdezzék.
Hogy pedig a zsidóság nem szereti túlságosan, különösen pedig a vagyoni statisztikát nem, arra fényes tanúság az az újabban, a zsidó ház- és birtoktulajdonosok közölt lábrakapott szokás, hogy a tulajdonjogot "részvénytársaságok" alakjába burkolják, hogy ezzel az igazi tulajdonos kilétét és vagyoni viszonyait leplezzék. A faluszéli cigány is, aki tudvalevõleg nem mindig jár igaz úton, csak egytõl retteg - az ellenõrzéstõl.
Azonban statisztika hiányában is fogalmat nyerhetünk közvetve arról a mértékrõl, amellyel Magyarországon az "ingó aranya zsidó kézbe vándorolt, ha emlékeztetünk, már korábban említett 70-90%-os kereskedõ, bankár, biztosító, gyáriparos és börzevilágra, amely a legtöbb keresetet nyújtja; s a Weisz Fülöpök, Krausz Simonok, Sándor Pálok, Hatvani-Deutschok, Khonerek, Hirschek, Freistädtlerek stb., stb. a székesfõvárosban, de az egész Magyarországon szinte megszámlál hatatlan, ezért fel sem sorolható közismert zsidó sokszoros milliárdos vagyonokat és fejedelmi jövedelmeket gyûjtötte Izrael kezeibe.
Az ingó arany birtokánál nem szabad feledni azt sem, hogy az el is rejthetõ - különösen a budapesti zsidók szokása szerint - külföldön, ami már magában véve is elég nehézséget nyújt arra, hogy ellenõrizhetõ legyen.
Nem tudjuk mennyi az ingó arany, mely nemzeti vagyonunkból már zsidó kezekben van, csak nagy biztonsággal sejthetjük, hogy - sok, annyira sok, hogyha ez az arany a nemzet, az ország kormánya elõl hirtelen élvonalnak, az országban nagy megrázkódtatást idézne elõ. Vagyis a fenyegetõ, kifent kard állandóan az ország, különösen pedig a kormány feje fölött függ.
Az ingó arany zsidó kézbe kerülésének mértékére különben még mint összehasonlítási arány, bizonyos mértékig támpontot nyújthat az is, hogy minõ mértékben jutott az ingatlan arany zsidó kezekbe.
E tekintetben már sokkal határozottabb és biztosabb feleletet lehet adni különösen azért, mert az ingatlan vagyont nem lehet a külföldön elrejteni s még részvénytársasági alapon sem igen lehet csak ideig-óráig annak tulajdonjogát leplezni.
Nem hálálhatja meg eléggé a magyar nemzet népe és kormánya Miklósy Istvánnak "Keresztény magyar népünk gazdasági romlása" címû szociálpolitikai tanulmányát, amellyel közönyösségébõl fel akarta rázni Magyarországot az új "honfoglalás" az ingatlan aranynak lábai alól való elhurcolása ellen.
Akié a föld - azé az ország!
Lásd a zsidó világszövetség párizsi vezérkarának felhívását a "Ruskij Invalid" címû orosz

lapban 1916. december 30-án: "Hitsorsos testvérek! Nincs az egész világon egy darabka föld sem, melyet könnyebben uralmunk alá hajthatnánk, mint Galícia és Magyarország. E kettõnek biztosan a miénknek kell lenni."
"Szedjétek össze minden erõtöket, hogy ez országokat teljesen birtokba vehessék. Szorítsátok ki onnan a keresztényeket és ügyeljetek arra, hogy ami még a keresztények birtokában van, az a ti kezetekbe kerüljön."
Amennyiben e célra nem állana rendelkezésetekre elegendõ pénzösszeg, a mi szövetségünk gyûjtéseket rendez és annak gyümölcse a mi pénztárunkba folyik be, hogy Magyarországot és Galíciát a keresztény lakosság kezébõl kiragadjuk és a mi kizárólagos tulajdonunkká tegyük. Világtõkések, áldozzatok nagy összegeket! (Persze mindez a gyûjtés jótékonyság címen és Palesztinában lakó testvérek megsegítésére. Szerzõ.)
Aki meg akar gyõzõdni róla, hogy kié a magyar föld, ki húzza hasznát és ki szorítja ki az ország szorgalmas õs magyar faját arról a földrõl, amelyet másfélezer év elõtt vére árán szerzett, verejtékével mûvelt, örök dicsõséges harcokban védelmezett és tartott meg idáig és hogy micsoda szerepe volt és van ebben a világszervezetben dolgozó zsidóságnak, az olvassa és ismételve olvassa el a fenti munkát, mert ennél hivatottakban és hitelesebben, az ingatlan arany megszerzését a zsidó világcélok érdekében a zsidóság által, megírni nem igen lehet, azért ezt mint felesleges ismétlést a könyvre utalva el is hagyjuk, csak annyit idézünk belõle, hogy: "Magyar népünk vagyona, földje, egy olyan népelem sajátjává lesz, amely népelem faji sajátságánál (inkább felsõbbrendû célok vezetõségének irányítása folytán. Szerzõ.) fogva, mindent pénzérték szerint ítél meg, amelyben nincsen vagy alig van idealizmus, amely nagyrészt idegenbõl vándorolt be, amely a magyar vérrel áztatott földet egyszerû árunak tartja, amelynek múltját megérteni nem tudja" - majd: "hogy ezzel az aránytalan léi-foglalással aggodalmas mértékben vonja el a szorosan vett magyar néptõl az életfeltételt. A zsidóság kielégíthetetlen földéhsége, fõleg pedig aránytalan földszerzése, immár NEMZETI VESZEDELMET JELENT." - (Lásd: Miklósy "Keresztény magyar népünk gazdasági romlása" 8. 0. és 10. oldal.) - Továbbá: "Nincsen arra példa sehol a világon egy nemzet körében sem, hogy a nemzetalkotó keresztény nép földje és vagyoni java olyan hamar és olyan nagy arányban kerüljön a zsidóság kezére, mint nálunk:"

Ezen könyv adatai szerint, amellyel különben a Kovács Alajos által írt: "A zsidók térfoglalása Magyarországon" címû statisztikai munka is teljesen megegyezik, 1910-ben nagy Magyarország 17,50"). 152 holdnyi közép és nagybirtokából 5 millió hold birtok volt a lakosság 4.9%-át képezõ zsidóság kezén. Tehát Magyarország földjének hasznát 27.5 % erejéig ez a zsidó töredék élvezi. - (Lásd a fent idézett munka 52. oldalán.) - Csak magában az 1910.-évben végrehajtás útján nem kevesebb, mint 15.015 birtok cseréli gazdát. Ma még felemlítjük, hogy annak a zsidóságnak, amely néhány évtized elõtt még semmiféle ingatlant sem szerezhetett, 1910-ben már az ország földbirtokának 1/3 része a kezében volt s volt olyan idõpont, (1910. szeptember, 1910. november 15.) ahol egy-két hét alatt 33.000 holdnyi arisztokrata és más nemesi birtok jutott zsidó lókupecek s keresztény pénzen meggazdagodott sertéskereskedõk kezére, korábban pedig 15 hónap alatt 100.000 hold birtokot szerzett a zsidóság tisztán a nagybirtokból, továbbá, hogy a zsidóságnak kétszer annyi birtoka van, mint a magyar római katolikus egyháznak, mégis állandóan a papi vagyoni támadják. Felemlítve még azt is, hogy a nagyobb vidéki városokban sok a zsidó házi úr. Budapest székesfõvárosban pedig minden harmadik háznak (legnagyobbrészt a belterületen 3-5 emeletesek) a tulajdonosa zsidó, - (A székesfõvárosi statisztikai hivatal adatai.) - akkor körülbelül fogalmat nyerhet mindenki arról, hogy a zsidók felszabadításának ideje óla, különösen a nagy liberális köd leple alatt, milyen gyorsan és milyen mohó mértékben voltak képesek úgy az ingó, mint az ingatlan aranyat az ezzel velejáró fizikai és erkölcsi hatalommal együtt a kezeikbe kaparintani, - (Lásd: "Sión bölcseinek jegyzõkönyvei" 38. lapján a 2. számú jegyzõkönyvet.) - melynek

részletes rejtelmeit Miklósy István fentebb hivatkozott könyve és Kovács Alajos: "A zsidóság térfoglalása Magyarországon" tárja elénk.
Lásd: 1881 április 15-én Istóczy Gy. "12 röpirata" az 5. és 6. lapon, ahol ezt írja: "A magyarok Istene ne bocsássa meg soha azt a bûnös könnyelmûséget, mellyel nagyjaink egész egykedvûen nézik a magyar nemzet törzsének, a birtokos osztálynak rohamos pusztulását s ezek helyett a zsidók szintoly rohamos gyarapodását. A magyar nemzettest hatalmas törzsének tönkje szélén nincs megállapodás. Azután következik a proletárizmus, ebbõl kifolyólag a kommunizmus, nihilizmus és a végenyészet a vérfürdõben." - (Mindez -10 év múlva szó szerint be is következett és a pusztulás ma is folyamatban van. Szerzõ.)
Ha pedig valaki ezt az aranyszerzési vágyat személyi vagy faji sajátsággal velejáró tulajdonságnak vélné és eszerint minõsítené, az gyökerében tévedne, mert ez, ahogy már korábban is említettük, nem más, mint a világuralmi politikai magasabb célokért Mózes és a Léwy papi nemzetség által hozott bibliai és talmudi vallásos hitté nevelt zsidó politikai törvények fanatikus végrehajtása.
Ahogy az arany megszerzése Magyarországon történt, úgy történt ez századok óta Európában és még történik ma is,
ahol még szükséges az egész világon.
A "beszivárgás" az államok területét, a társadalomba és az intézményekbe való beszivárgás a befolyást, tekintélyt és leplezett titkos munkakört, az arany megszerzése pedig a hatalmat, ezek együttes és egymást kiegészítõ együttmûködésben pedig az uralmat biztosítják.
Lásd: "Sión bölcseinek jegyzõkönyvei" 7. lap: "hanem, hogy azon az 5000 éves faj végleges világuralmát alapozza meg." - Továbbá a 14. lapon: "A cél szentesíti az eszközt" csakhogy Torquemada által soha nem álmodott mértékben. Az arany révén a föld s a gazdasági és politikai hatalom megszerzése; a sajtó s az élvezetvágy fejlesztése révén a köz- és magánerkölcs megrontása; az ipari válságok révén a munkásnép nyomorba döntése s ezzel a forradalmi talaj elõkészítése; minden tekintély lerombolása, de fõleg a hazafiság és vallás kiirtása a szívekbõl, a katonai és erkölcsi front összeomlasztása után az anarchia s azzal a faji uralom megszerzése, átmenetileg a "kommün" formájában, végül, mint nyílt zsidó világuralom, monarchikus fonnák közt, mely csak a keresztény társadalmi rend romjain jöhet létre, tehát minden forradalom csupán annak elõkészítése." (íme az egész pokoli terv körvonalaiban.)
Az 5. sz. jegyzõkönyv ezt mondja: "Per me reges regnant", "Általam uralkodnak a királyok." Prófétáink jósolták meg nekünk, hogy maga Isten által mi vagyunk kiválasztva a világ feletti uralkodásra, a kormányzat mechanizmusának összes szervei mozgásba vannak téve az általunk egyedül birtokolt mozgató erõ által. Ez a mozgató erõ az "arany", A bölcseink által kitalált nemzetgazdasági tudomány már régóta kimutatta a tõke királyi fenségét.
Hogy ezek a fõtényezõk miként mûködnek össze, errõl külön-külön érdekfeszítõ könyveket lehetne írni, mely azonban kereteinket messze túlhaladná s csak összegezésként annyit kívánunk megemlíteni, hogy ezek a tényezõk a zsidó világszövetség munkájának nagyban és egészben alapkereteit képezik.

A zsidó tömeg - anélkül, hogy tudná mirõl van szó - egyedül a zsidó törvények megtartásával, melyek mint láttuk - õsidõk óta - világuralmi célokból vannak felépítve, öntudatlanul mûködik össze a világszövetség munkájában. Az irányítást az idõszaki kongresszusok határozatai nyomán és az Alliance Israelite központi irodájának (vezérkar) utasítása szerint elvégzik a minden országban fenntartott "Agenturák" és a rendelkezésükre álló zsidó sajtó.

---a 3. részhez ---

Chaldeus Simon: A zsidó világszövetség veszedelme az emberiségre 3. rész

A zsidó világszövetség képe és az eljövendõ világ rendje.

A zsidó világszövetség keletkezése és fejlõdésérõl a 76-ik oldalon egy tájékoztató áttekintést" adtunk, mely szerint Jeruzsálem pusztulása és a zsidók szétszóródása után a világ gócpontjaiban gyülekezett zsidóság legelsõ dolga volt a gócpontok közli kapcsolatot és összeköttetést megkeresni. Ezt a papi nemzetség vándorlásai és üzleti útjaik következtében az idõk folyamán meg is találták és helyreállították annyira, hogy hosszú századok alatt õk voltak az országok közvetítõi és az akkor ismert világ hírvivõi. Csodákat lehetne felsorolni arról, hogy milyen gyorsan és talányszerûen szereztek a zsidók tudomást a magán- vagy világeseményekrõl, amely elõnyöket üzleteiknél érvényesítve, nekik hasznot és bizonyos befolyást biztosított. A zsidó törvények vallásos megtartásával az "arany" mindinkább a kezeikbe gyûlt össze. Hatalom és tekintély nélkül ugyan, de sok századon át mégis jólétben éltek. Az "arany" birtokában azonban újraéledt a zsidó önérzet és hatalmi vágy is. A bibliába és a talmudba is belecsempészett, a próféták és a papi nemzetség által pedig hagyomány útján is állandóan fenntartott és megszakítás nélkül hirdetett "választott nép", "ígéret" és "fejedelmi gyermekek" fogalma kezdett újból fellángolni. Szétszóródásában szerencsétlennek, elnyomottnak, jogfosztottnak és üldözött fajnak érezni, habár tudták, hogy Mózes és a Talmud törvényei õket, a nekik hazát adó államtól szétválasztják, elkülönítik, a más néppel vagy nemzettel való együttmûködéstõl elzárják s külön életre, állammá az államban, megemészthetetlen néppé kényszerítik, ami kizárja azt, hogy fogadott hazája a többi polgáraival egyenlõ elbánásban részesítse.
Így élt a zsidóság Jeruzsálem pusztulása után sok évszázadokon át, abban a vak gyûlöletben, amelyet Mózes és a Talmud törvényei nekik vallásos kötelességévé tesz minden nemzsidó iránt - (Lásd korábbi jegyzeteinket a Bibliából és Talmudból vett idézetekkel.) - s melyet a zsidóság világhelyzete csak fokozott s vezetõik a "bosszú" fogalmába sûrítve egész a mai napig terjesztették, beléjük neveltek és fenntartottak.
A szétszóródott zsidóságnak ez a helyzete vezette a zsidó papi vezetõket arra, hogy Mózes törvényeiben bennefoglalt õsi világuralmi törekvéseiket felújítsák. Hogy a világuralomban az összes zsidóságot egyesítsék. Izrael királyságát õs dicsõségét újból helyreállítsák, hogy az "ígéret" beteljesülése elkövetkezzék. Ezért alakította meg Jeruzsálem pusztulása után ugyan, de sok évszázad elõtt a zsidó papi nemzetség a zsidó világszövetséget, amelynek titkos vezetõsége a Léwy nemzetség beavatott "Vénei" voltak, kik a világszövetség célját, a "Kabala titkát" õrizték s hagyományként adták át utódaiknak. Jelszavuk és jelképük a "Szimbolikus kígyó" volt, amely a beavatottak ismertetõ jeléül, igazolásul szolgált. Ezek gyûltek össze elõre meghatározott helyen és órában, valamelyik zsidó széni sírjánál a legnagyobb Utókban minden száz esztendõben, ahol a zsidóság világuralmi ügyeit intézték és irányították. Ezek voltak azok a kabalisztikus Sanhedrinek (Összejövetelek), amelyeken a Rosche-Bathe-Aboth-ok (a beavatott küldöttek) megjelentek s beszámoltak a zsidóság érdekében történtekrõl az utolsó 100 év óta s elhatározták azt, aminek történnie kell a következõ 100 esztendõben.
Mindezeket közelebbi részletek nélkül, már korábban is körvonalaztuk, itt csak a világszövetségrõl alkotandó egységes kép érdekében, a harmónia kedvéért említjük újra. Leírtuk a 80-108. oldalon a XIX. század közepén lefolyt egy ilyen Sanhedrin lefolyását, amelybõl meggyõzõdhet mindenki, hogy az ott történt titkos tanácskozás, a kiküldöttek javaslatai és elhatározásai ezelõtt 70 évvel, valóságos borzalmas földalatti összeesküvést jelent a világ összes nemzsidó népeire.

Amikor a legújabb kor szédületes haladása és az emberiség vezetése ilyen 100 évenként tartott összejövetelekkel nehézkes és céltalan lett, átszerveztetett idõszaki és alkalmi, nyílt és zártkörû kongresszusok gyanánt feltüntetett összejövetelekké, amely kongresszusok ugyanazt a munkát végzik, mint a régi kabalisztikus Sanhedrinek. Azzal a különbséggel, hogy itt már nemcsak Jákob 12 nemzetségének papi fejedelmi kiküldöttei jelennek meg, mint "beavatott vén"-ek, hanem a szabadkõmûves szervezet 33. rendfokozatának, akik tudvalevõleg nem lehetnek mások, mint szintén beavatott internacionális díszzsidók, tagjai is hivatalosak.
Ezeket a kongresszusokat a zsidó világszövetség Párizsban székelõ központi irodája (vezérkara) az Allience Israelite készíti elõ, hívja össze és finanszírozza. Ahová különben az összes zsidó ügyek az egész világból be- és kifutnak és összpontosulnak.
"A már magúban véve szorosan összetartó internacionális zsidó nép az 1860. évitõl kezdve (100 éves Sanhedrin éve) egy nemzetközi fõvezénylõ orgánumot nyert a Párizsban megalakult "Alliance Israelite Universelle"-ben, melynek az egész földkerekségen vannak fiókjai, tíz az állítólagos pusztán jótékonysági egylet mindinkább egy politikai társulat jellegét öltötte magára, mely az egyes államok kormányaival kvázi diplománál érintkezést tart fenn, sõt már 1878-ban a berlini kongresszus körül, küldöttei által képviseltette is magát. Lásd: "A drezdai nemzetközi kongresszus manifesztumát, 1882-ben, közölve az Istóczy "12 röpirat" 1882. szeptember, 15 szám, 5. oldal.
Ez a népfaj az európai államok kebelében politikai hatalmat, éspedig internacionális politikai hatalmat képez, amelynek legtöbb kormánya a Párizsban székelõ és Magyarországon is több fiókkal bíró Alliance Israelite Universelle, mely ma már mint ez a berlini kongresszuson, is történt, a nagyhatalmak koncertjében vagy legalább körülötte követei által képviselteti is magát s melynek akarata és beleegyezése nélkül Európában ma már háború sem viselhetõ. Lásd: Istóczy Gyõzõ beszédei 1882. június 9-én a magyar képviselõház ülésérõl szóló naplójában.
A kongresszusokon történteket mély titok fedi ugyan, mert szigorú igazoltatás mellett teljesen zártkörû, mégis, mivel itt már a megállapodásokról írásbeli tormában lefektetett jegyzõkönyvek is szerkesztetnek, a zsidók elbizakodott, önhitt és dicsekvõ sajátsága mellett az õsi vallásos óvatosság annyira alábbhagyott, hogy ezekrõl a jegyzõkönyvekrõl a keresztény világrend lassanként tudomást szerzett.
Ma már - ha nem is hangoztatják - maga a zsidó világszövetség sem tagadja, hogy létezik. Sõt akadnak, különösen a szabadkõmûves páholyokban fanatikus elszólások és kitörések is, amelyek az óvatosságot már szükségesnek sem tartva, nyíltan bevallják vagy hirdetik, hogy: "Igen is mi összeesküvõk vagyunk". "Ez ellen a társadalmi rend ellen, amennyi erõt a V. É. N. É. belénk oltott, annyi erõvel küzdünk az összerombolásán. - (Lásd a "Kelet" címû zsidó lap 1911. 10. számát.) A XIX. század utolsó és a huszadik század elsõ felében ilyen kongresszusokat tartottak már 1807 óta Baselban, Krakkóban, Koppenhágában, 1913-ban Bécsben és 1927 szeptember hó elején ismét Baselban.
a) A zsidó világszövetség szervezetének ezen vezetésérõl és munkájáról rendelkezésünkre állanak az utolsó 100 éves Sanhedrinjükön hozott határozatok, amelyek magánvállalkozás merész indiszkréciójának révén jutottak nyilvánosságra.
b) Blümchen Izsák beszámolása a krakkói kongresszuson, hogy miként hódították meg a zsidók Franciaországot
c) A Baselban 1897-ben megtartott kongresszus elõadásai, amelyeket 1900-ben az Orosz Nílus hozott nyilvánosságra, amelybõl l példányt egy év múlva 1906 óta már a British Múzeum könyvtárában õriznek és amelyet "Sión bölcseinek jegyzõkönyvei" cím alatt magyar fordításban is kiadtak.
Ezek az adatok, amelyeknek hitelességét a zsidó cinizmus és merészség esetleg tagadhatja ugyan, de a megtörtént tények és a Morning Post 1920-ban megjelent jól értesült cikksorozata, amely magyarul "Földalatti összeesküvõk" cím alatt jött nyilvánosságra,

kétségtelenül feltárják a világ elõli azt a titkos földalatti aknamunkát, amely a fennálló keresztény világrend ellen folyik s belõlük a zsidó világszövetség szervezete és munkarendszere, de az eljövendõ világuralom formája is, egész pontosan, egy képben összefoglalva megszerkeszthetõ.
A zsidó világszövetség mûködése - megalakulása óta - az emberiség történelmei oknyomozóan kutató gondolkozók elõtt 5 fõfejezetben jelentkezik. Ezeket a fent felsorolt adatok is bõven támogatják.
1. A világba dobott filozofikus, értelmet mérgezõ, csábító jelszavakkal a XVIII. század közepén.
2. Forradalmasítások, a jelszavak megvalósítására a XIX. század közepéig.
3. A fennálló dinasztiák, kormányok és a keresztény világrend legyengítése a liberalizmus, demokratizmus, humanizmus,
szabadságjogok és haladás ürügye alatt a XX. század elejéig. (Destrukció.)
4. Az elgyengült keresztény világrend megdöntésének kísérlete a világháború és az azt követõ forradalmak elõidézése által.
5. A zsidó világuralom ideiglenes kézbevételének kísérlete a kommunizmus formájában.
Ezeknek kiegészítéseként most már mint 6. korszakot idevehetjük a jövõben valószínû folytatását, az "ígéret" beteljesülését is. A végleges világuralom kézbevételét politikai, gazdasági és vallási alapon egy Dávid nemzetségébõl származó autokrata diktátor, koronázott zsidó királyi dinasztia uralkodása alatt.
ad. 1. Az elsõ korszak.
Amint láttuk, a zsidók aranygyûjtési tevékenysége még az õsi idõk homályába vész. A zsidó világszövetség megalakulásának ideje azonban pontosan meg nem állapítható. Csak sejteni lehet, hogy az Jeruzsálem pusztulása után történt s még a XVII. század derekán, a keresztény vallás kilengésének ideje és hatása alatt éledt újra. Mûködésének legelsõ nyomait a XVIII. század közepe után találjuk, ahol ennek a századnak 1760-ban tartott Sanhedrin Rosche-Bathe-Aboth-jainak határozatai kerültek végrehajtás alá.
Látszólag önmagától, mint a gomba és mintha az emberekre az apostolok tüzes nyelve szállott volna alá az égbõl, egyszerre és egy idõben egész Európa hangadó országait mintha megszállotta volna a felvilágosodás új életet kínáló sugara. Egyszerre mindenütt megjelent a sophisták, enciklopédisták, filozófusok serege és a felvilágosodás soha nem hallott, csábító és mézédes ábrándjait belecsepegteti az emberek lelkébe. Megszületett a szabadság, egyenlõség, testvériség és vele a "jogot a népnek", mert "egyenlõk" vagyunk jelszava. A liberalizmus megrészegítette a népeket, de a dinasztiák és a kormányok ellem gyûlölet magva is kikelt, mint amelyek a népek boldogságának megölõ tyrannusai.
Senki sem vette észre, hogy ezen tanok és elvek kitalálói, buzgó és fõ terjesztõi - zsidók és hogy az országok kormányzásának alaposzlopait támadják meg. Hogy a dinasztiák és kormányaik tekintélyének meggyengítésére az állandó elégedetlenség fenntartására és a forradalmak jövendõ kirobbantására, egyúttal a fennálló kormányok megdöntésére, elõkészítõ elemekül szolgálnak. A ravaszság ügyesen és szerencsésen leplezve volt. Senki reá magyarázatot nem talált. Mindenki elfogadta, a zsidó terjesztõk pedig annál buzgóbban szuggerálták, hogy az a "népek ébredése", "világjelenség". Ebbe azután mindenki belenyugodott. Ahol ez a világáramlat ellenállásra talált, ott a lesajnálás, a maradiság bélyege alatt pedig a gúny, a megvetés lett úrrá annyira, hogy még talán ma is akadnak, akik megmozdítok nélkül a tömegek ilyen világmegmozdulásában hisznek és komolyan vitatni készek. A szerencsésen kitalált liberális világcsalás, mint a futótûzáradat mérgezte meg a népek lelkét. Alig egy évtized elég volt, hogy félelmetes kitörése megrázza egész Európa népeinek nyugalmát.

ad. 2. Második korszak.

A XVIII. század utolsó három évtizedében Európa államainak széttagoltsága mellett, csak a német császárság, a francia királyság, az orosz- és angol birodalmak súlya jöhetett az európai népek politikájánál számításba. Ezek közül Oroszország elmaradt kultúrájával, határtalan autokráciájával s népeinek évszázados elmaradottságával fejlõdése legkezdetén volt. Angolország szigetbirodalma, Amerika és Indiában levõ gyarmatainak rendezésével volt elfoglalva. A német császárság pedig a sok szuverén fejedelemségbõl álló népével még nem lehetett a zsidó világszövetség céljaira alkalmas terület, terveinek további kifejlesztésére. Egyedül Franciaország látszott legalkalmasabbnak, hogy cselekvése színteréül válassza.
Franciaország ez idõben a Lajosok királyságának gazdálkodása és kormányzása folytán, az ott amúgy is elszaporodva volt zsidóság pénzügyi súlya miatt, a mesterségesen ûzött uzsora, a nemesség és az állam eladósodása és a nép elszegényedésével velejáró általános elégedetlenségének következtében, másrészt mint a kultúra és mûveltség európai zászlóvivõje és a világba dobolt mérgezõ eszmék leggondatlanobb megértõje, sõt zászlóvivõje akkor egyedül látszott alkalmasnak a zsidó világszövetség céljainak megfelelõ eredmények elérésére. Ezekért legközelebbi cselekvésének színteréül Franciaországot választotta, azért is, hogy ez az ország legyen a jövendõ terveinek és világszerte megindítandó cselekvésének bázisa.

Az 1760. év õszén a "Sátoros ünnep" utolsó napján megtartott Sanhedrin után alig több, mini 15-20 évvel, XVI. Lajos uralkodásánál már elérkezettnek látta az idõi, hogy az ügynökök állal felizgatott néptömegek elégedetlensége, különösen pedig a gabona és élelmicikkek elrejtése, pénzromlás- és drágasággal elõidézett éhséggel, nemzeti cégér alatt a szabadság, egyenlõség, testvériség jelszava és ígérete melleit a "nagy francia forradalmat" kirobbantsa és nemsokára az elsõ "kommün"-t megalkossa. - (Lásd: "Sión bölcseinek jegyzõkönyveit-" az 59. lapon közölt 3. számú jegyzõkönyvet.)
Nagyon természetes, hogy már itt is a legelsõk közé tartozott a "keresztény vallás" megsemmisítése és az "ész vallásainak felállítása, (azóta ez magánügy lett) mert hisz a zsidó világuralom eljövetelének legnagyobb akadálya a keresztény világrend. Ezért változtatták meg a naptár hónapjait is. Különben az egész forradalom elõkészítése, kitörése, lefolyása és folytatása teljesen egy recept szerint teljesen azonos cselekvések melleit folyt le 1792-ben Franciaországban, mint ahogy 1917- 19-ben Moszkvában és Budapesten csinálták. Mintha elõre tudtak volna a vezetõk, hogy fog az Oroszországban és Magyarországban 125 év múlva lefolyni. Minthogy egy forradalmat lekopírozni nem lehet, lehetetlen az 1792 és 1917-19-ben történt eseményekben a zsidó világszövetség láthatatlan titkos kezét nem látni s erõsebb bizonyítékot szerezni földalatti alattomos munkájának állandóságáról.
Ha a francia forradalomnak I. Napóleon uralma és császársága véget is vétett, azért a zsidó világszövetség mégis óriási gyõzelmet aratóit, mert elõször csalhatatlan gyakorlati bizonyítékot szerzett arra, hogy a Sanhedrin által megalkotott "recept" a világ forradalmasításának biztos eszköze, amelyet minden országban eredményesen lehet szükség szerint alkalmazni, másik nagy diadala pedig mint a francia forradalom világhatása, a liberalizmus mérge, amelyet mint nemesnek látszó eszmét sikerült az egész világgal elismertetni, a zsidókat teljesen felszabadítani és a zsidó világuralomért megindított harchoz a liberalizmusban, egy majdnem legyõzhetetlen veszedelmes fegyvert szerezni, mert ennek a nevében tett követelõdzések határtalanok lehelnek, a lelt engedmények mindegyike pedig az országok dinasztiái és kormányainak meggyengítését jelentik. Arról pedig, hogy mindent a nép követelésének tüntessenek fel, gondoskodnak az, ügynökök, a követelt gyülekezési jog és a szabad sajtó.
A zsidó célok érdekében, ez az óriási eredménye a francia forradalomnak a zsidó világszövetséget elbizakodottá és önhitté tette, de további munkára ösztönözte s a

liberalizmus, a szabadság, egyenlõség és testvériség szentté avatott jelszavai várható eredményének biztosítására egész Európa forradalmasítására indult, hogy az uralkodók és kormányok hatalmát meggyengítse.
A történelembõl ismerjük, hogy ez, a XIX. század elsõ évtizedeiben Európának majd minden államában több-kevesebb fizikai sikerrel meg is történt. A történetírók pedig, elfelejtve a néptömegek törvényszerû tehetetlenségét, talán zsidó tollak szuggerálására is, mindezt a francia forradalom elmaradhatatlan hatásának, a néptömegek felszabadulási akaratának, a szabadság evolúciójának tüntetik fel. Holott a valóságban a zsidó világszövetség ügynökei, a liberalizmus jelszava és a zsidó arany, vagyis láthatatlan zsidó kezek intézték. - (Lásd: "Sión bölcseinek jegyzõkönyvei 59. oldal 3. sz. jegyzõkönyv.)
Annyi bizonyos, hogy a XIX. század elsõ felében szított és egymást követõ európai forradalmaknak teljesen sikerült a hatalom birtokosaitól, a liberalizmus nevében olyan szabadságjogokat kierõszakolni, amelyek az uralkodók és kormányok eddigi tekintélyét megingatták s annyira meggyöngítették, hogy a nép, a tömegtekintély kezdett az országok sorsának intézésében szerepet játszani. Azt a területet tehát, amelyre a zsidó világszövetségnek további terveinél szüksége volt, valamint a nép és tömeg megmozdítását, késõbb pedig ezek titkos irányítását és vezetését Európa forradalmasításával teljesen sikerüli elfoglalni. Ezzel az országok és népek további sorsa úgyszólván a zsidó világszövetség befolyása alá került. Ezt azután csak tovább kellett fejleszteni és kiépíteni, hogy a tömegek feletti uralom állandóan a kezében maradjon.
Ezt, amint jól ismerjük, a szociáldemokrácia internacionális szervezetével késõbb meg is lelte s ma ez a zsidó világszövetség egyik legfontosabb tömeguralmi szerve.

ad. 3. A harmadik korszak.

A Kabala titka az "ígéret" beteljesülése, a zsidó világuralom. Ezt megépíteni, - minthogy két különbözõ világrend egymás mellett nem állhat meg, - csak a fennálló világrend lerombolásával, teljes elpusztításával lehet. Hogy ez. minõ szédületes, leküzdhetetlennek látszó, vakmerõ, de egyidejûleg borzalmas célkitûzés, azt fejtegetni szükségtelen s csak õsi vad fanatizmusban, határtalan faji gyûlöletben és vallásos hitté nevelt politikai hagyományokban leli magyarázatát.
Ezt megvalósítani nyílt, becsületes, fizikai és jogos eszközökkel, beláthatatlan idõk alatt sem igen lehet. A zsidó világszövetség mesterei, a zsidó bölcsek, a beavatottak, tisztában voltak azzal, hogy a láthatatlan kezek titkos munkája, az észrevétlen alattomos beszivárgás, furfangos jelszavak mérgezõ anyagának a világba dobása és az arany hatalma még egymagukban nem elegendõk egy fennálló világrend megdöntésére. Ott az egek felhõjétõl, a legutolsó fûszálig mindent külön-külön, de legfõképpen a halálraítélt világrend alapját, az emberi lelket kell megsemmisíteni vagy megrontani. Hogy mennyi idõ alatt, az mindegy. Mózes törvénye, a Biblia elõírja, hogy csak "lassan-lassan", "mert egyszerre meg nem emésztheted" "és a világ népeit kezedbe adja", "hogy bírjad azt a földet, amelyen eddig jövevény voltál". (Ahova beszivárogtál.)
Az emberi lélek megsemmisülése ott kezdõdik, ahol a hitét mindabban, ami elõtte eddig szent volt, amibõl a lelke élt, megrendítik vagy megingatják. Az ilyen lélek vagy az ilyenekbõl alkotott tömeg elveszti nemességét, belsõ tartalmát, lelki ideál nélküli, kozmopolita, könyörtelen és akarat nélküli eszközzé válik, ügyes szuggesztív erõk kezében.
A fennálló keresztény világrendben a lelki élet forrása a hit a vallásban, a hazafiságban, a fajszeretet és fajbüszkeségben, nyelvében, irodalma és mûvészetében, valamint nemes erkölcsében és intézményeiben van összetömörítve. Ezekben hitet veszteni, beáll a lélek halála vagyis az elégedetlenség uralma az emberi életén.
Ezért teszik a zsidó világszövetség szabadkõmûves páholyai az elégedetlenség szítását

egyik fõ célkitûzésükké.
A zsidó világszövetség, az emberiség iránt lelkiismeretlen, de bölcs papjai és vezetõi, a francia forradalom és a késõbb reá következõ európai liberális sikereik után egyenként és országonként az emberiség lelkének a megölését, az elégedetlenség terjesztését tették legközelebbi elérendõ céljuk tárgyává, tudva, hogy az elégedetlen ember és tömeg tetszés szerint hajlítható és vezethetõ. Ez a munka a zsidó világszövetség szerepének 3. korszakát képezi.
Az 1860 október 8-án - (A sátoros ünnep utolsó napja, az úgynevezett gyülekezés napján.) - a jehudai Simeon szent rabbi sírjánál megtartott utolsó 100 éves kabalisztikus Sanhedrin Rosche-Bathe-Aboth-jainak tanácskozásaiból megtudjuk, hogy ott ezelõtt 70 évvel a többek közt mindarra, amit az emberiség megrontására és a közelégedetlenség felidézésére legfontosabbnak tartottak, általános intézkedések történtek.
Olvassátok és ismét olvassátok ezen munka 80. lapjától a 108 lapjáig terjedõ elfogadott javaslatokat.
Megdöbbentõ p. o. amit Áron törzsének képviselõje a keresztény vallás és keresztény iskolák elpusztítására indítványoz. Egyenesen elrémítõ, amit Zebulon és Naphtali törzsének képviselõje a társadalom megrontására és az elégedetlenség állandó fenntartására javasol. Vagy amit az Asser-törzs képviselõje az erkölcsök pusztítására terjeszt elõ. A hideg borzalomnak kell azonban átfutni mindenkit, aki Manesse törzs képviselõjének a sajtóról szóló elõterjesztését és a Sanhedrin elnökének záróbeszédét olvassa.
Ezen Sanhedrin rendelkezéseinek végrehajtására a régi szervezet eszközei már elégteleneknek látszottak és elhatároztatott, hogy többé kabalisztikus, 100 évenkénti Sanhedrinek nem tartatnak, hanem idõnként és szükség szerint kongresszusok hivatnak össze a zsidó világszövetség ügyeinek vezetésére. Az összes zsidó ügyek állandó intézésére pedig jótékonyság ürügye alatt egy központi iroda, az Allience Israelite, a zsidó világszövetség vezérkara állíttatott fel Párizsban. Egyúttal a munkaszervek decentralizálásával külön politikai és társadalmi, tömeguralmi, gazdasági és propaganda szervek állíttatnak be, amelyekrõl már korábban részletesebben volt szó.
Az így átszervezett zsidó világszövetség, láthatatlan hatalma és ereje egy csapásra óriást mértékben megnövekedett és a fennálló világrend ellen indított harca rohamlépésben haladt elõre a gyõzelem, az ígéret beteljesülése, a világuralom megszerzése felé.
Az 1860-ban megtartott utolsó Sanhedrin határozatainak végrehajtása, a világháborúnak 1914-ben történt kitöréséig lefolyt 50 év alatt nem álmodott mértékben megtörtént.
Ruben törzsének akkori javaslata szerint a világ számításba jövõ aranya, a mozgó tõke, - (Az inaktív tõke a világ folyására keveset számít.) - ma már az egész világon zsidói; kezeibe kerüli. Az üzletel és a börzét majdnem kizárólag a zsidók uralják s ezzel az államok vagyonát is. Az államok teljesen el vannak adósodva s a zsidó tõkétõl függnek. Az államok javai el vannak zálogosítva a zsidó tõkének s a kisemberek megtakarítóit filléreiket vakon viszik a börzére.
Simeon törzse képviselõjének javaslata szerint ma már a házak és az országok földbirtokának nagy része zsidó kézben van. - (Lásd: Miklósy I. "Keresztény magyar népünk gazdasági romlása" 71. lap. így van ez a többi országokban is.) - A régi közép- és nagybirtokos osztály el van adósítva és földbirtokából többnyire kiszorítva. Az arisztokrácia régi tekintélye teljesen le van gyengülve, a nagybirtokok pedig a földreformok erõszakolásával állandóan kis részekre bomlanak. A tõke a jelzálogoktól visszavonult, a szegénység és a munkások vannak elõtérbe tolva. Az adók és közterhek súlya alatt a ház és földbirtok ma jobban nyög, mint valaha.
Juda nemzetség képviselõjének kívánsága szerint a polgárság ereje, az iparos osztály, ma már tönkre van léve a teljes iparszabadság által. A mester helyébe a gyáros lépett. A gyárosok nagy része szakképzés nélküli zsidók, munkásaik közt pedig a tönkrement

mesterek dolgoznak. Az ipari munkások önállósítása a gyári konkurencia miatt lehetetlen. - (Lásd a 122. oldalon bemutatott idézetünket.) - Önálló politikai elemek helyeit a munkásság mint tömeg a gyárosok hatalmában kénytelen nyögni. A közönség az iparost néhány fillér gyári olcsóbbság miatt természetesen cserben hagyja.
Áron törzse képviselõjének akkori kívánsága szerint ma már a keresztény vallás tekintélye is alaposan alá van aknázva. A zsidó világszövetség szervei: a szabadkõmûvesek, a szociáldemokraták, a szabadgondolkozó egyesületek, a háború elõtt közvetlenül a szabad szólás és szabad sajtó cégére alatt még nyíltan hirdették, hogy "nincs Isten, a vallás babona" és "magánügy". Mert a liberalizmus ezt jogos "más világnézetnek"- fogadta el és engedte meg. A keresztény vallás ceremóniáinak, dogmáinak, a vallásos körmenetek, búcsús áhítatok kicsúfolása, kigúnyolása, továbbá templomok ocsmány megbecstelenítése majdnem napirenden volt. A köztudatba akarták vinni, hogy pappal találkozni szerencsétlenség. A haldoklók vigasztalására rendelt szentséget vivõ papokat leköpték. Vallásos tanításaikat "csuhás-népcsalás-nak minõsítve hirdették és terjesztették. A papok tekintélyét híveik elölt, ahol csak alkalom akadt, szóval és a sajtóban nyilvánosan gyalázták. A szabadgondolkozó Galilei-kör a fõiskolákból egyszerûen kidobta a keresztet. A keresztény felekezeti iskolák megszüntetését és államosítását minden eszközzel és nagy lármával követeltek. A papi vagyon elvételét állandó napirendre tûzték, hogy ezzel a keresztény egyházat anyagilag tönkretegyék, végeredményben pedig a zsidó aranyat gyarapítsák.
Amennyire tehát lehetséges volt, a lefolyt 50 év alatt Krisztus vallásának elpusztítására törekvõ kísérlet is teljes mértékben megtörtént. Csak a zsidók úgynevezett "vallását" nem bántották soha, de ahol lehetett, mindig újabb és újabb jogokat erõszakoltak ki számára.
Isachár törzsének "Sekenje" azt javasolta, hogy a fegyveres erõ szüntettessék meg.
Nem kívánom tárgyalni, ami Európa más országaiban ezen javaslat érdekében történt, csal; azt említem fel, hogy a leszerelés kérdését ma már világproblémává tették, ott pedig, ahol sikerüli a trónokat megdönteni és a köztársaságban a szociáldemokrata befolyást érvényre juttatni, ott fegyveres erõrõl már alig lehel szó, ott már csak "néphajdúk"-ról lehet beszélni, akik játékszerei a zsidó politikának.
Nálunk Ausztria-Magyarországon azt vettük észre a 80-as években, hogy egy új, ú.n. antimilitarista mozgalom indul meg. Egyidejûleg a zsidó sajtó állandóan szította a polgárság és katonaság közti ellentétet, ami annál könnyebb volt, mert Magyarország Ausztriához sajátságos politikai viszonya folytán, a hadsereg közös volt és az egész monarchiában magyar, osztrák, cseh, morva, szerb, horvát és oláh népelembõl állott. A fegyveres erõ ellen izgató röpiratok és nyomtatványok terjesztése a katonák közt láthatatlan kezekkel, napirenden szokott lenni. A zsidó sajtó minden kedvezõ alkalmat felhasznált rá, hogy katonai botrányokat teremtsen s azokat olyan módon tárgyalta, hogy a hadsereg tekintélyét meggyalázza. A csendõrség és rendõrség elleni támadások, gyalázkodások, szidalmak állandósultak s a fegyveres erõ belsõ életében a fegyelem és rend elleni izgatok is felléptek. Ez azonban csak egy szervezett, elõkészítõ munka volt, amely a háború alatt megtízszerezõdött és végül a fegyveres erõ összeomlására, Trianonra és egy jelentéktelennek szánt zsoldos államerõre vezetett. Az Isahár törzs képviselõjének lelke tehát nem panaszkodhat, mert 70 év elmúltával csakugyan megtörtént vagy történendõben van, hogy a fegyveres erõ és az állam rendõrei elpusztulnak s helyettük operettjátékszerû intézmények kényszeríttetnek a nemzetekre a polgárok élet- és vagyonbiztonságának védelmét kigúnyolni. - (Lásd az 1927 júliusban történt bécsi forradalom eseményeit.)
A Zebulon törzs képviselõje kijelenti, hogy "A néptömeg, mint olyan, vak és ostoba, amely a legjobban ordítozók által vezetteti magát. Azonban ki ordít hangosabban és okosabban, mint Izrael?"
Semmi sem igazolódott be jobban az azóta lefolyt 70 esztendõ alatt, mint ez a természeti

törvényeken nyugvó örök igazság.
A zsidók a liberalizmus és humanizmus félrevezetõ csalétkét és az egész világon történt megerõsödését felhasználva, az államok keresztény társadalma és intézményeiben a "társadalmi beszivárgást" a belopakodást a tökéletesség legmagasabb fokára emelték és az egész vonalon gyors, nagy energiával végre is hajtották. - (Lásd korábbi fejezetünket a "beszivárgásról.")
1800-tól l914-ig a világháború kitöréséig az ország társadalma és minden intézménye többé-kevésbé megtelt zsidó többséggel vagy hangos zsidó szupremációval, fölényeskedéssel. A nép minden óhajának elmaradását "gazdasági" okokra vezették vissza. "Az egyesülésben az erõ" jelszava alatt minden alkalmasnak látszó okot "egyesületek" alakítására használták fel, amelyben a szereplõ vezetõk vagy szóvivõk mindig nagyhangú zsidók. A gyûlésezés és szónoklás valóságos betegséggé lett, mert fõképpen az iparos és más munkás tömegeket a munkától elvonta, a munka szeretetét pedig lefokozta. Boldogulását mindenki az egyesülettõl várta, de - hiába. Ahány egyesület, annyi fészke és melegágya lett az elégedetlenségnek és a fennálló kormány ellenségeinek. A vezetõk, akik az egyesületi tagsági díjak munkás-garasaiból fényes lakásokban, úri kényelemben éltek, gondoskodtak róla, hogy az elégedetlenség tüze ki ne aludjon és politikai tényezõvé váljék. Az elégedetlenség szítása így a legszélesebb rétegekben megszerveztetett. Az izgatás, szóval, írásban és a zsidó sajtóban, sõt még a parlamentben is, úgyszólván állandó lett. Okot az amúgy sem mindig és mindenkit kielégítõ viszonyokban lehetett eleget találni.
A nép elszegényedésére is minden megtörtént. A munkaidõ mindinkább kevesebb lett, a keresetet állandóan csökkentették, a munkanélküliséget növelték, mert ez a fûtõanyaga a nép elszegényedésének és a tömegelégedetlenség kirobbanásának. A liberalizmus "szabad egyesülési és gyülekezési joga", hatósági segédek mellett egyenesen az agitációs izgatás és a tömegindulatok fokozására szolgál. Az uzsoratörvény végrehajtását a megnövekedett liberális, azaz most már zsidó befolyás, már régen képes volt szüneteltetni s az uzsora így naponta nyíltan nõtt, sõt polgárjogot nyert. A külön, a tömeg irányítására szervezett szociáldemokrácia nemcsak hogy megerõsödött, hanem külön állam lett az államban. Ha a zsidó vezéreknek akármi nem tetszett, sztrájkkal feleltek, amely a kormányok és a munkaadók ellen biztos zsaroló eszközzé vált. Közben a zsidó vagyon, befolyás, tekintély és szereplés - (Lásd a zsidó bárókat, minisztereket stb., stb.) - állandóan növekedett vagy hatalommá lett. A keresztény világrend pedig a társadalomban mint egy forrongó katlan állandó izgalomban, örökös nyugtalanságban, egy bizonytalan, zaklatott életbe jutott, mely életerejét, ellenállását nap-nap mellett gyengítette, mérgezte, ölte, mintegy láthatatlan, ismeretlen betegség, mely ellen védekezni nem tud. A Zebulon törzs képviselõjének megdöbbentõ, mély értelmû javaslata tehát 50 év alatt a társadalmi beszivárgás, térfoglalás és kiszorítás hatalmas ereje által alig remélt mértékben megvalósult.
A Dán törzs képviselõjének indítványa szerint a kereskedelem az egész világon többnyire zsidókézbe jutott, Magyarországon pedig kizárólag zsidó kézben van. Itt mint földmûvelõ országban és a nemzeti sajátságban rejlõ arisztokratikus felfogás miatt a kereskedelmet lenézett foglalkozásnak tartották. Ezért ebben az országban a liberalizmust megelõzõ korszakokban kereskedelem csak a legszükségesebbekre szorítkozott és azt is átengedték különbözõ idegen elemeknek. A kereskedelem területe itt úgyszólván teljesen szabad volt. A liberalizmus térfoglalásával s a zsidók egyenjogúsításával teljes mohósággal vetették hát magukat a beszivárgott zsidók a kereskedelem területeinek elfoglalására itt a Talmud szerint megengedett uzsora, csalás és kizsákmányolás "eldorádója" kínálkozott számukra. Kiszorítottak onnan minden más elemel. Ma pedig sem ott, sem a gyáriparban, még konkurenciát sem tûrnek meg maguk mellett. A magyar kereskedelem igazi sorsának tükörképe valamely zsidó ünnepen tükrözõdik vissza, amidõn a városokban utcák hosszat az összes üzletek mind zárva vannak, mintha a keresztény világrend vasárnapja volna.

Ehhez pedig elég volt az utolsó Sanhedrin óta lefolyt 70 év egy-két évtizede.
Naphtali törzsének képviselõje a zsidók részére az összes államhivatalok nyilvántartását és minden olyan pálya szabad elfoglalását követelte, amely befolyást, tekintélyt és hatalmat ad. Nos! - Ezt a teljes fényében ragyogó liberalizmus, keresztény emberszeretet és a világba szuggerált egyenlõség igen rövid idõ alatt soha nem álmodott mértékben megvalósította.
Az a zsidó nép, amely a francia forradalom elõtt, de a világ legtöbb más országaiban még azután is, földbirtokot sem vásárolhatott, a városokban elkülönített lakóhelyekre, külön zsidó viseletre voltak szorítva, hivatalokat még kevésbé viselhettek, felszabadulásuk után rögtön teljes erejû készültséggel nyomult a külföldön, különösen Franciaországban elõ, ahol a második császárság idején már zsidó miniszter is ült a kormányban. A vezetõ pozíciókban mind gyakoribb lett a zsidó, a társadalmi életben pedig összeházasodás útján, a teljesen elszegényített nemesség és arisztokrácia, velük annyira összekeveredett, hogy a régi büszke francia nemesség szinte felismerhetetlenné változóit s a zsidó összeköttetés és befolyás minden téren hatalommá lett.
Magyarországra a zsidó hullám csak késõbb érkezett. A liberalizmus csak az 1867. kiegyezés után élte aranykorát s ennek a fényénél kezdõdõit meg a társadalmi beszivárgás", - (Lásd: "beszivárgás" címû fejezetünket.) - de a hivatalos támogatás és szinte csodának nevezhetõ állami rövidlátás, valamint a magyar fajban levõ könnyen hívõ bûnös közöny folytán, olyan rohamosan nyomult elõre, hogy néhány évtized elmúltával a XIX. század 80-90-es éveiben már arra ébredt a magyarság, hogy a zsidók minden intézményébe beszivárogtak, azokat többé-kevésbé mind elfoglalták s onnan a régi keresztény intézõ elemeket már kiszorították vagy kiszorítják. A jogi élet, az ügyvédség, a bíróságok zsidókkal vannak leülve; az orvosi pálya a zsidók kezében van, a hivatalokat, irodalmai, mûvészetei, különféle egyesületeket, tudományos intézményeket, egyetemeket, vasutakat, postái, iskolákat, ellepte a zsidóság. Közigazgatásban, hatóságokban, városi és állami intézményekben, városi, megyei és parlamenti képviselõtestületekben, kamarák és más testületekben, valamint bizottságokban mindig hangosabb leli a zsidó szó, követelõdzés és zsidó arrogancia. Nem beszélve a már korábban statisztikailag is tárgyalt kereskedelemrõl, amely teljesen zsidó kézbe került, a rendõrség fogalmazói kara, valamint a hadsereg szám vivõ és gazdasági személyzete meglelt zsidó elemekkel. Még a keresztény vallások papjai közé is, mint kikeresztelt zsidók, mind gyakrabban csempészték be magukat Még a különféle sportok területeit is jórészt zsidók foglalták el és természetesen üzletel és nemzetközi zsidó propagandái csinálták belõle. Az ország állandó szabadelvû, liberális kormány vezetõségének gondatlan és gyanútlan hiszékenysége folytán ez a zsidó társadalmi beszivárgás annyira ment, hogy a kormányokban kikeresztelkedett zsidó miniszterek, sõt a zsidónak tüntetõleg megmaradt miniszterek sem voltak ritkák. Házasságok és pénz útján a felsõbb osztályok összekeveredése, nemesség és báróságok adományozása már szinte megszokottá lett.
Így történt, hogy már 1914-ben a zsidó beszivárgás a társadalom és intézményeiben tökéletes lett s a zsidó világsajtó ezeknek a beszivárgott elemeknek a hathatós támogatásával egy új, a magyarság nemzeti erényeitõl teljesen "idegen", más világnézetû közvéleményt teremtett, amely teljesen legyengítette a magyar faji érzést, hazafiságot, erkölcsöket, legyengítette a közigazgatást, kormányzást, nemzeti büszkeséget és megvalósította Magyarországon is a zsidó világszövetség utolsó Sanhedrinjének kitûzött legközelebbi célját, elõkészítette Magyarországon is az összeomlást, Trianont és a zsidó világuralom ideiglenes formáját a - kommunizmust.
Megtörtént tehát úgy Naphtali, mint Benjámin törzsének képviselõi által ezelõtt 70 esztendõvel javasolt követelése, sokkal nagyobb mértékben, mint valaha a zsidó világszövetség álmodta volna. A "láthatatlan kéz" mestermunkát végzett Magyarországon is!

Amit Ascher törzsének képviselõje javasolt a keresztény világrend erkölcseinek megrontására, arról nem sok mondanivalónk lehet. A szabad "polgári házasságot" minden keresztény ellenállás dacára, a zsidó arany és a szinte ellenállhatatlan zsidó befolyás nemcsak Magyarországon, de az egész világon is törvénybe iktatta. A zsidók tiltott vágyódásait pedig nemcsak a Talmudból ismerjük, hanem az egész világon mindenütt zsidó kézen levõ kabarék, mulatók, színházak, lebujok és nyilvános házak stb., stb. "Nyugat kultúrájának" a régi becsületesebb erkölcsökre tapasztalt gyilkos hatásából, amelyet a liberalizmus oltania alatt a zsidóság már évtizedek óta büntetlenül ûz. Az az ismert faji élvvágy pedig, amit a zsidó psyche titokban házaiban, gyáraiban és üzleteiben végez, ha nem is ellenõrizhetõ, de az egész világ elõtt elegendõképpen ismeretesek, hogy Ascher törzse képviselõjének kívánságai még teljesebb megvalósulására szükségesek legyenek.
A Manasse törzs képviselõjének javaslatait a sajtót illetõleg, ma 70 év után elrettenés nélkül senki nem olvashatja.
A sajtó fejlettségének akkori idejében azokat csak a prófétai meglátás fanatikus bölcsessége követelhette. Ma már gyakorlatból ismerjük a sajtónak a szabadjára eresztett betûnek építõ vagy romboló világhatalmit. Az eszme és a betû diktatúráját. Tudjuk, hogy ez a sajtódiktatúra a XIX. század közepe óta, a beszivárgás, az arany és élelmes üzleti szellem folytán az egész világon túlnyomó majoritásban zsidó kézbe csúszott és ma úgyszólván megtörhetetlen. Manasse törzs javaslata tehát a legteljesebb mértékben végrehajtatott.
Hogy ezt a sajtóhatalmat a zsidó világszövetség mire használja fel, azzal, Manasse törzsének képviselõje meg lehet elégedve. Ezekrõl különben tanulmányunkban már korábban részletesen is volt szó. Tudjuk lehat, hogy az a világ forradalmasításán, a keresztény világrend lerombolásán s a zsidó világuralom felépítésén állandóan a legmakacsabb kitartással dolgozik.
A drezdai nemzetközi kongresszuson dr. Henrici porosz képviselõ és sajtóügyi elõadó így beszél: "Hogy megmutassam, hogy milyen tisztán állott a zsidók elõtt a cél, midõn a keresztény sajtót elárasztották, felolvasom az Alliance Israelite Universelle egyik késõbbi megalapítójának Montefiore Mózesnek 1840-ben Krakkóban a zsidó egyetemes zsinaton mondott kijelentését. (Olvassa) "Mit bolondoztok ti itten?! Mindaddig, míg a sajtó nincs a kezünkben, minden, amit beszéltek, hiábavaló dolog. Hiába csináltok társulatokat, kölcsönöket, csõdöket s más ilyenféléket; mindaddig, míg a sajtó nem áll rendelkezésünkre, hogy a világot elbolondíthassuk és rászedhessük, semmire sem megyünk és uralmunk agyrém marad!" - Lásd: Istóczy Gy. "12 röpirat" 1882. szeptember 15. szám, 22.. 23. old.
Különben ez a legjobban kitûnik a szóbanforgó kabalisztikus Sanhedrin elnökének zárószavaiból, amelyekben félreérthetetlenül kijelenti, hogy az ott hozóit határozatok "az eljövendõ idõknek" oszlopai lesznek. Hogy azok a "Chereb" (kard), amellyel Izrael az õ ellenségeit sújtja. "Az Úr keze negyvenötször negyven év múlva ki fog vezetni bennünket azon országok feletti uralkodásra, amelyek negyvenötször nagyobbak Kánaánnál" "Hogy a mi unokáink a világ valóságos fejedelmei.": Hogy az "ígéret, amely Izrael népének adatott, beteljesedett." Uralkodnak "minden más népek, mint rabszolgák fölötte
Nem lehet kétség fölötte, hogy ez a 100 éves kabalisztikus Sanhedrin súlyos határozataival úgy történt, mint azt fentebb elõadtuk, mert hisz az azóta lefolyt 70 év alatt nemcsak szószerint, hanem még sokkal nagyobb mértekben, minden ott hozóit határozat tényleg meg is történt s meg lehetünk gyõzõdve, hogy a Sanhedrin elnökének utolsó zárószavaiban világosan bennefoglalt zsidó világuralmi végcél, amelyet a zsidó világszövetség maga elé tûzött, szintén szószerint meg fog történni, ha a mai fennálló keresztény világrendet a legerélyesebb eszközökkel meg nem fogjuk tudni és akarni védelmezni. A zsidó világszövetség kitûzött céljai érdekében nem ismer sem anyagi, sem véráldozatot. A

keresztény világrendnek sem szabad ezt ismerni.
Igen érdekes és gondolkodásra kényszerítõ zsidó jóslat került Franciaországból 1846-ból nyilvánosságra. Eszerint; "Éhínség, nyomor, különféle járványok fognak 50 éven keresztül bekövetkezni. Az Isten elrettentõén fog büntetni. A társadalomra a legborzasztóbb csapások következnek. (A Sanhedrin elnök zárószavai szerint a Chereb, mellyel Izrael ellenségeit, a keresztény világrendet sújtja.) Mindenfelé vér folyik. A templomokat becsukják, megszentségtelenítik, papjaikat elpusztítják. Erkölcstelen irodalom fog terjedni. Az egyház is nagy válságokon fog keresztülmenni. úgy az egyházi, mint minden polgári hatalom el lesz taposva. úgy a haza, mint a család szeretete elhidegül az emberi szívben. Maguk a vezetõk fogják az istentagadást hirdetni. Azután jön egy óriási háború, amelyben megtizedelõdik az emberiség.":
(Persze utána jönne a zsidó világuralom! Mintha csak a zsidó világszövetség programja volna az egész jóslás, amelybõl már sok beteljesült. Szerzõ.)
A zsidó világszövetség ezen 3. korszaka a legyengítés korszaka volt, amelyben a francia forradalom elõtt elültetett liberalizmus mérge átitatta az egész világ népeit s a humanizmus, szabadság, egyenlõség, testvériség lehetetlen jelszavaival karöltve, a népek szentimentalizmusát oltotta az emberiségbe. Aki ennek nem akart felülni és behódolni, azt a mesterségesen csinált világközvélemény barbárnak, kultúrálatlannak és civilizálatlannak kiáltotta ki. Így történt, hogy az államok törvényhozásában, közigazgatásában és minden kormányzásában feledésbe ment vagy kevésbé fontos szerepre jutott a faji és nemzeti érdek és nagymértékben meggyengült az országok, népek és tömegek féken tartására szükséges államhatalom és erõ, hogy a humanizmus és szabadelvûség kegyeit keresse, így történt, hogy a régi keresztény társadalmi erkölcsök, kultúra, mûveltség és gondolkozás szinte észrevétlenül átformálódott egy léha, könnyelmû, mindenre hajló és kapható nyugati kultúrának nevezett romlott, legyengült társadalommá.

Lásd: Pesti Hírlap 1927 szeptember 22. számában Rákosi Jenõ cikkét: "A mai nemzedék játssza ugyan a nagy magyart, de egymásután ejti porba, amit õsei szerettek, alkottak, becsültek, az alkotmányától kezdve, köntösén, gondolkozásán, láncán és muzsikáján keresztül a cigányig."
A zsidó világszövetség céljaira ez a legyengülési folyamat, amely még ma sem szünetel, a talajmegmunkálás a termõképessé tétel, elõkészítés a világforradalomra, amelynek egy nagy világvérengzés után kell a zsidó szent iratok szerint elkövetkezni.

ad. 4. A negyedik korszak.

A korábban elmondottakból eléggé kitûnt, minõ tudatos, ördögi, ravasz tervszerûséggel zajlott és zajlik le a világon az államok és a társadalom legyengítésének korszaka. Magunk is láttuk és látjuk, éreztük és tapasztaltuk, sõt állandó folytatását ma sem tagadhatjuk. Hisz az utolsó kabalisztikus Sanhedrin (1860) óta minden a szemünk elõtt folyt le, olyan eredménnyel, amely a gondolkozókat egyenesen kétségbe ejti.
A Stájerben megjelenõ "Judenfrage" 1884. július 1-i számában felem Üli, hogy Mezei Ernõ zsidó képviselõ a magyar parlamentben úgy nyilatkozott, hogy "ha a magyaroknak nem tetszik a zsidó uralom, úgy tessék nekik kivándorolni." - Lásd: Istóczy Gy. "12 röpirat" 1881. július 15. szám, 314. oldalán.
Azóta maga a zsidó világszövetség, szervezetszerû közegei útján maga sem nagyon titkolja már törekvéseit. Az eredmények, eszközeik ellenállhatatlanságába vetett hitüket annyira megnövelték, hogy a keresztény világrend lerombolását, az emberiség kiirtását - a vérbosszút, az "ígéret" beteljesülését, a zsidó világuralom bekövetkezését és a "beteljesülés" idejének közelségét cinikus nyíltsággal hirdetik.
Lásd: Miskolczy A. dr. "A forradalom új lélektana" címû cikkét a Budapesti Hírlap 1927

augusztus 3. számában. "Ma a forradalom nem keserû szívek mélyen meghúzódó érzelmek kitörésével tör utal." "Ma a forradalmat kisajátította egy szervezel s kezébe vette annak irányítását."
A szociáldemokrácia vezetõ lapja az imént lefolyt forradalom áldozatainak temetése alkalmából kijelenti, hogy: "Megfogadjuk a nyitott síroknál, hogy kérlelhetetlenül harcolni fogunk a polgári kapitalista világrend ellen, amelynek egész rendszerét meg fogjuk semmisíteni. A puszta vérbosszú nem elég a holtak kiengesztelésére. Utálatunkat a polgári és kapitalista világrend uralma ellen még inkább fokozzuk,"
Lásd az Alkotmány 1912 március 20. számúban a Lembergben tartott zsidó gyûlésen az elnöknek mondott szavait: "Testvéreim! Az Izraeliták már XIX. század óta küzdenek azért a világhatalomért, amelyet maga az Úr ígért meg Ábrahámnak. Eddig a kereszt diadalmaskodott; de most már remélhetünk!':
Lásd "Sión bölcseinek jegyzõkönyvei" 38. lap, 3. számú jegyzõkönyvét. "Ma már biztosíthatom önöket, hogy csak pár lépés még és elérjük a célt és a szimbolikus kígyó gyûrûje összeér."
Lásd még a Biblia és Talmudból vett korábbi jegyzeteinket.
Nyilván a legyengülés 3. korszaka példátlan sikereinek mérlegelése bírta rá a zsidó világszövetséget arra a meggyõzõdésre, hogy az államok és a mai társadalmi rend állapota most már eléggé megérett arra, hogy a világ forradalmasításához egy lépéssel közelebb jusson s a még útjában álló hadseregeket elpusztítsa, a fennálló világrend ellen pedig utolsó "rohamát" megindítsa.
Mózes törvényei és a Talmud tervszerûen megmondják, hogy a zsidó világuralmat elõbb egy nagy harcnak kell megelõzni, amelyben az emberiség kétharmad része elvész.
Lásd Talmud: Sabbath 120. a) lap. Sanhedrin 88. b) lap és 99. a. lap szerint: "A Messiás majd visszaállítja a zsidó királyságot és szolgálni fog neki minden nép, minden király."
Targum Jerusalmi. ad. Mos. 41., 10. szerint: "Júda házából származó Messiás megöli a királyokat és uralkodókat, pirossá festi a folyókat a legyilkoltak vérével, köpenye fehér lesz a leölt vitézek zsírjától s ruhája azok vérével lesz befecskendezve. Azonban, hogy a zsidóknak ne kelljen goromba munkát végezni, néhány nochrim (idegen) azután is meg fog maradni, hogy a zsidóknak szolgája legyen."
Majene-Jes. 74., 76. a) lap. Abarbanel mazm. J. 49. a), c) lap szerint: "Elõbb azonban óriási harc fog kitörni, melyben a népek kétharmada elvész."
Jehamoth 21. b) lap, Aboda-Zara 3. b) lap, Abarbanel-Mazm. J. 65. lap, Bechai 85. c) lap, Zerorham, 125. b) lap szerint: "Akkor minden nép felveszi a zsidó vallást, de a keresztények ennek a kegyelemnek részesei nem lesznek, hanem ki fognak irtatni az utolsóig."
Lásd még Mózes I. könyve, XI. rész 23.: "Az egész föld színén, melyet tapodtok, féljenek és rettegjenek titeket". XII. rész 29. pont: "Kivágandja a pogányokat, akikhez te mész, hogy örökségül bírjad õket és lakandasz (uralkodsz) az õ földükön." - De telve van az ószövetség számos helye is világuralomra való célzással.
Ez az utolsó roham a világuralomért, amelyet vörös húsvétnak neveznek és amelyet az új Messiással együtt minden zsidó 6000 év óta vár.
Kimondottuk, hogy a 100 évenkénti titokban összeülõ kabalisztikus Sanhedrinnek vezetess 1860 óta megreformálódott és az idõk követelményeinek megfelelõen a zsidó ügyek vezetésének ürügye alatt helyettük idõnként megtartandó, nem titkos, de nem is nyilvános világkongresszusokká változtattak át s a vezetõség fontos szervekkel kibõvítve újra szerveztetett.
Ilyen világkongresszus tartatott 1897-ben Baselban.
Itt a világhelyzet mérlegelésénél kitûnt, hogy a lefolyt utolsó évtizedek "szent munkája" folytán az államok ereje, élete, törvényeinek végrehajtása, társadalma és vallása a mesterségesen elõidézett rombolás és szított kultúrharcok, úgyszintén a

szabadgondolkodás terjedése folytán pusztulóban van az egész világon. Megállapítást nyert, hogy a világ aranya az ingatlan és a mozgótõke hatalma Izrael kezében tekintélyes hatalommá nõtt. Megállapítást nyert, hogy a liberalizmus oltalma alatt Izrael befolyása, összeköttetése és hatalma az államok kormányzásában annyira növekedett és megerõsödött, hogy beleszólásuk nélkül még jelentéktelenebb dolgok sem eshetnek meg a világban. Megállapítást nyert, hogy a zsidó világszövetség céljainak, a világuralom tényleges kézbevételének viszonyai most már kedvezõknek látszanak, a beteljesülés ideje elérkezett és hogy annak útjában most már csak az államok haderejei állanak.

A természet az emberiségnek hatalmas örök törvényeket adott. A többek közt az egymás felfalását, elpusztítását, az egymás közti harcot. Csak szabadjára kell ereszteni ezeket a természeti erõket s a legyõzõit elpusztul, a gyõzõ egy idõre fáradt-, gyenge- és lehetetlenné válik, az uszító harmadik meg szedi a zsákmányt. A zsidó világszövetségnek ez a természeti törvény õsi harci eszköze, amelyet minden munkájában az egész vonalon érvényre juttat. Ezzel megkíméli minden megkockáztatástól önmagát, míg az ellenfelek egymást semmisítik meg. így eltávolítják könnyûszerrel a leghatalmasabb akadályokat is, amelyeket különben lebírni más erõkkel alig lehelne s zökkenés nélkül, csorbítatlan energiával haladhat elõre a maga megkezdett útján.

A világ államainak fegyveres erejét elpusztítani és útból eltenni, szinte megoldhatatlan problémának látszik. Ha azonban a zsidó világszövetség fenti elvei juthatnak érvényre, akkor ez önmagától megoldódik. Ha a világ hadseregeit egymással szembeállítják, akkor azok egymást pusztítják el, az államok pedig, hozzávéve más mellek háta s okát is, akár gyõzök, akár legyõzöttek, tehetetlen, bénaságba jutnak, a világforradalomra teljesen alkalmassá válnak s a világuralom tényleges kézbevételeért csak a kezet szükséges kinyújtani.

Ezeknek a megfontolásoknak a súlya alatt határozta el a világ legelvetemültebb gonosztevõ bandita szövetkezete - a zsidó világszövetség - a Baseli világkongresszuson titokban a keresztény világrend ellen a döntõ rohamot, a Bibliában és a Talmudban. foglalt óriási harcot, a világháborút.

A számottevõbb államok hadseregeinek szembeállítása nehéz politikai, gazdasági és pénzügyi probléma, amelyet megoldani csak tervszerû, hosszas, kitartó munkával, pontos összmûködését biztosítani pedig csak furfangos politikával és diplomáciai ravaszsággal lehel. Ki tudná ebben Izraeli felülmúlni?

Az a hatalom, melyet az arany, a világ gazdasági élete fölötti rendelkezés, a nemzetközi összeköttetés, politikai és társadalmi befolyás, a népek gondolkozásának és erkölcsének átalakulása, amelynek a zsidó világszövetség az elõzõ 3. korszakban a liberalizmus zajtalan munkájával birtokosa vagy fõ-részese lett, messzemenõen biztosította ennek a nagy problémának a megoldását.

A Baseli világkongresszus jegyzõkönyveiben dicsekedve van feljegyezve, hogy: "A mi jelszavunk hatalom és hipokrizis." "A mi hatalmunk jellege a titkosság." "Egyetlen ország sem valósíthat meg még jelentéktelen külön megállapodást sem a nélkül, hogy abban mi titkosan részt ne vennénk. "Le kell törnünk minden oppozíciót megüzentetvén a háborút szomszédai által annak az országnak, amely feltámadni mer ellenünk, ha egyébiránt az ország szomszédai egyesülnének ellenünk, erre világháborúval kell felelnünk."

Lásd: Sión bölcseinek jegyzõkönyvei, 33. lap, 1. számú jegyzõkönyv, -- 45. lap, 4. számú jegyzõkönyv, - -19. lap, 5. számú jegyzõkönyv. - 51). lap, 8. számú jegyzõkönyv.

Ezek a zsidó világszövetség szavai 1897-ben, a Baseli zsidó (cionista álarcban) világkongresszuson, 17 évvel a világháború kitörése elõtt.

Tényleg 1897 óta lehetett észlelni, hogy megindult az aknamunka, az államok gazdasági és politikai ellentéteinek szítása, kiélesítése, a hatalmak csoportosítása, fegyverkezése és készülõdése. Kereken 20 évig csomózták, bogozták mindenféle eszközökkel, tervszerûen láthatatlan kezek azt a Bibliában és a Talmudban foglalt "óriási harc"-ot, amelynek a

világuralmai és a zsidó királyságot meg kell elõzni. Ennek a cselszövésnek szálai mind Párizsba vezettek és peregtek le, ahol a zsidó világszövetség felállított központja, a vezérkar székel.
A kongresszusi jegyzõkönyvekben olvasható az a dicsekvés, hogy: "Az a mûvészet, hogy az államok kormányai azt legyek, amit mi akarunk, de azt higgyék, hogy az történik, amit õk akarnak." Ennek az elvnek pedig a zsidó világszövetség központi vezérkara mesterileg megfelelt.
Lásd a fenti Sión bölcseinek jegyzõkönyvei 70. lapján a 12. számú jegyzõkönyvet: "A francia zsurnalisztikában már meg van a titkos jelek révén érvényesülõ szabadkõmûves-szolidaritás. A sajtó minden orgánumai összefûzik a páholybeli fogadalmak." "Egyetlen hírlapíró sem fogja leleplezni a reá bízott titkot, ha erre nem kap rendeletet.", (kitõl, milyen titkos vezetõségtõl? Szerzõ.)
Kereken 20 évig tartott a világháború elõkészítése. A felkészültség az államok közt mesterségesen állandóan növekedett és fokozódott, míg végre arra a csúcspontra jutott, amelyrõl a lavinát csak meg kellett indítani
A Pesti Hírlap 1927 december 7. szám 6. oldal: Pápay István udvari tanácsos kabinet-titkár cikke szerint Ferenc Ferdinánd 1909-ben több meghívott vendég elõtt mondta: "Franciaország (tehát a zsidó világszövetség hatalma és befolyása alatt álló ország és a zsidó világszövetség vezérkarának székhelye. Szerzõ.) nem elégszik meg eddig szerzett babéraival. Folyton a sarkunkban van és halálra akar minket hajszolni. Nem látják, hogy miként tömi Oroszországot tõkével és minden szükséges holmival, hogy addig fokozza erejét, míg ez nekünk a kegyelemdöfést megadhatja. De még annál is veszedelmesebb az, hogy szünet nélkül telegyömöszöli pénzzel az orosz államférfiak és katonai fõbb parancsnokok zsebeit, hogy kellõ pillanatban tetszése szerint rendelkezzék velük, akár a cár beleegyezésével, akár anélkül."
így is történt, mert Suhomlinov hadügyminiszter már akkor mozgósított, mikor a cár még nem döntött a háború mellett és Angliával meg Vilmos császárral még tárgyalt.
A zsidó világszövetség -1913-ban tartotta Bécsben világkongresszusát. Itt úgy ítélték meg a világhelyzetet, hogy az most már a kitörésre érett, a nagy harc megindulhat. Elhatároztatott, hogy a háborúnak hosszúnak kell lenni, különben a hadseregek széthullása nem fog bekövetkezni s a világ forradalmasítása költséges marad. A többi a központi vezérkar dolga volt, amelynek ennek lebonyolításához a logika és szoros valószínûség alapján elõre kidolgozott tervei voltak.
A bécsi kongresszus 1913-ban hozott titkos határozatai folytán a reá következõ évben, 1914-ben, Princip és társai merénylete az osztrák-magyar birodalom ellen megtörtént és ez év július 28-án kitört a "roham", "az óriási harc" - a világháború.
Rákosi Jenõ a Pesti Hírlap 1927 szeptember 25. számában így ír: "Politikusok és történettudósok még ma is azon vitatkoznak, ki vétkes a nagy háború megindításában, e - "Én láttam a háborút csemete korában." - "1900-ban mondta nekem egy elõkelõ francia újságíró kollégám: Addig, míg az öreg (Ferenc József) él, csak meglesz valahogy az Osztrák-Magyar monarchia. - Ez (a francia) már tudta, hogy készül a háború s a katasztrófa." (Hogyne tudta volna, mikor a zsidó világszövetség központi vezérkara Párizsban székel! - Szerzõ.)
Azután elmondja Rákosi, miként nevelték szerbek, csehek, oláhok a háborúra gyermekeiket és miként mutogatták 10-15 évvel a világháború elõtt azokat az iskolákban hivatalos térképeket, hogy miként fog az Osztrák-Magyar monarchia a nagy háború után festeni.
És nem kérdezte senki sem akkor, de még ezután sem, ki intézte ezt az elõre elhatározott, megtervezett és egyöntetûen az egész világon végrehajtott elõkészítését a világháborúnak 20 éven keresztül, amelyhez egy egész vezérkar állandó megfeszített munkája szükséges.
Nem kérdezte és ma sem kérdi senki, hol van az a láthatatlan kéz, amely ilyen világot

megrendítõ, egetverõ, szédületesen elgondolt terv titkos munkáját a világ összes nemzeteinél egybehangzóan elvégezni képes. Mi kérdezzük ezt és meg tudjuk rá a feleletet adni: Az a láthatatlan kéz, amely a liberalizmus mérgét a világba dobta, elõkészítette és megcsinálta a francia forradalmat, elõkészítette és megcsinálta Európa összes államaiban a forradalmasítást, legyengítette az uralkodók és kormányok hatalmát, legyengítette és lerombolta a társadalmak, a keresztény vallás és az államok erejét, kezeibe össze tudta gyûjteni a világ aranyát, szuverén uralkodójává tudta magát tenni a világ gazdasági élete és halála felett, amely képes volt a faji és nemzeti érzés helyett a hazátlan, vallástalan, kozmopolita internacionalizmust a világ népeinek nyakára ültetni és az emberiséget piszkos csizmái alatt tartani, az a láthatatlan bandita-kéz tervezte, készítette elõ és hajtotta végre a világháborút is. Az a láthatatlan titkos szervezel, a mely az orosz szovjetkommunizmuson keresztül, ma is folytatja a világ forradalmasításának és kirablásának, azután az összes kereszténység kiirtásának és Dávid királyságának, a világuralom megteremtésének rettenetes eszméjét, félelmetes aknamunkáját. És ez a láthatatlan titkos kéz, a zsidó világszövetség szervezetének keze, amelynek vezérkara Franciaország fõvárosában, Párizsban székel.
Valaki azt az ellenvetést lehetné: Hisz az köztudomású, hogy a világháború a francia "revanche" eszmébõl fakadt, melyet már 1872 vagyis 50 év óta készítettek elõ. Való igaz, hogy a "revanche" eszme 50 év óta élt és dolgozott, de ez csak egy ország ügye volt, amelynek sohasem lehetett meg a hatalma azt világháború alakjában kirobbantani. Ehhez internacionális arany- és világszervezet hatalma kellett. A "revanche" legfeljebb, csak felületes burkolására és áthárítására szolgálhatott a zsidó világszövetség titkos munkájának.
Az "ostoba gójok" mégis azon vitatkoznak, hogy a nagy világrontás kitöréséért kit terhel a felelõsség, amely bizonyára csak a zsidó világszövetség titkos láthatatlan kezének leplezõ képességét dicséri.
Lásd: "Sión bölcseinek jegyzõkönyvei" 79. lapján a 13. számú jegyzõkönyvet és a többi jegyzõkönyveket is, amelyekben a "buta", a barom gójok elnevezés sokszor fordul elõ s a keresztény, jóhiszemû, mindig perrendszerû bizonyítékokra váró, naiv gondolkodásának és rövid agymûködésének lebecsülõ és megvetõ kifejezését akarja jelenteni.
A hosszú - 4 évig tartott - világháború lefolyt, amelyben felsõbb utasításra a zsidók véráldozattal alig vettek részt.
"Vérükkel áldoztak tán a hazáért? - Vérükkel, ha ezt tenni kényszerítve voltak. 1848. elõtt zsidót a hadseregben látni valódi csoda volt. Hogy 48-ban találkoztak egynéhányan, azzal nincs mit kérkedniük. Gyávaságuk akkor is inkább demoralizáló, mint buzdító hatást gyakorolt a hadseregre. De ha voltak is egypáran, kik megfeleltek feladatuknak, bõven ellensúlyoztattak azok által, kik hazánknak kémei és árulói voltak. A statisztika bizonysága szerint az osztrák hadsereg kémeinek ötkilenced része zsidó volt." - Lásd: Istóczy Gy. "12 röpirat, 1880 dec. 15. szám, 59. oldal.
(És mintha ez az 50 éves írás csak a lefolyt világháborúiról és azokról az egyhangú panaszokról beszélne, melyek ugyanazok voltak minden hadviselõ országban, éppen úgy, mini Magyarországban. Szerzõ.) - De tovább megyünk: Eugen herceg a törökök elleni harcok alatt Temesvár várából kiutasította a zsidókat, mivel "nem annyira kereskednek, mint inkább uzsoráskodnak s inkább szítanak a törökhöz, mintsem a keresztényhez." - Lásd: Schwicker "Geschichte des Temeser banats".
De annál nagyobb tevékenységet fejtettek ki a harcoló hadseregek éhségének, szenvedéseinek és nyomorának fokozására a hátsó országokban, áruelrejtéssel, hitvány szállítással, drágítással, uzsorával, pénzrontással, lázítással, hamis hírek terjesztésével, kémkedéssel, árulással, tömegsztrájkok rendezésével, hogy az államok népeit és a harcoló hadseregeket fáradttá, elégedetlenné, a züllésre, a széthúzásra, a forradalomra alkalmassá tegyék. Azt mondtuk: "felsõbb utasításra", mert a zsidó világszövetség vezérkara

tervszerûen igen jól tudta, hogy a hadseregektõl rendfenntartó csendõrök, rendõröktõl, melyek a világ forradalmasításának és a hatalom átvételének útját állhatnák a gyõzõknél, csak teljes legyengítéssel, a legyõzötteknél pedig csak teljes feloszlással szabadulhat meg, ami a világháború egyik magasabb célja, problémája volt.
A legelsõ hadsereg, amely elpusztult, az oláh hadsereg volt, azután Oroszországban omlott össze, 1917-ben a szerb hadsereg, utána 1918-ban a bolgár és a török hadsereg, ezt követte októberben az osztrák-magyar hadsereg, utána a német birodalom hadserege pusztult el. Az úgynevezett gyõzõ államok hadseregei a nagy küzdelmektõl fáradtan, kimerültén, erejüket vesztve a porondon feküdtek. A világ forradalmasításának útja így szabad lett.

ad. 5. Az ötödik korszak.

Amint láttuk, a negyedik korszak célja, az államok haderejének és a kormányok ellenállásának megtörése a világháborúval sikerült. Csak a politikai hatalom átvétele volt hátra, amelyei azonban végrehajtani csak lépésrõl-lépésre volt tanácsos, nehogy a tömegek észre térjenek és a tömegellenállás kockáztatva legyen. Ezért az országokat ügynökök által, nemzeti eszmék és pacifista jelszavakat, õszirózsás mámorral fellázítani, a fennálló kormányok ellen mesterséges, úgynevezett forradalomba kellett kergetni, hogy az a nemzeti hatalom eddigi birtokosait, a dinasztiákat, fejedelmeket elûzze, az alkotmányos parlamentet szétkergesse, az õsi nemzeti alkotmányokat szétrombolja, az eddigi kormányformák helyeit pedig a demokratikusnak nevezett "köztársasági" kormányformák, az internacionális hatalom uralmát helyezze be. Hogy helyet adjon majd a zsidó világuralom ideiglenes formájának, a kommunizmusnak, a csõcselék uralmának.
Lehetetlen nem látni ebben a rendszerben a szándékos konzekvenciával és logikával elõre felépített tervet és a titkos intézõ kezet.
Oroszországban a forradalmasítás már 1917-ben megtörtént. A cári dinasztia és a kormány elûzetett, késõbb a befolyásosabb országnagyokkal együtt kegyetlenül lemészároltatnak, az ország képviseletét, a "Dumát" szétkergették s megalakították a kommunista köztársaságot. Megkezdõdött nacionalizálás jelszava alatt az ország kifosztása, a hallatlan terror, a rablás, a kereszténység halomra gyilkolása, a szellemi nagyságok és értékek kiirtása, a ritkítás, a keresztény világrend lerombolása és állandóvá tétele.
A magyar kir. Curia is 1927 júliusában Kéringer Pál kommunista ügyében kimondta, hogy "kétségtelen, hogy a közismert kommunista program csak az állam és társadalom törvényes rendjének erõszakos felforgatása révén valósítható meg, vagyis mindazok, akik ilyen mozgalmat kezdeményeznek, vagy elõmozdítanak, végeredményben az állam és társadalom törvényes rendjének erõszakos felforgatását célozzák.
Ugyanezt célozzák a szabadkõmûvesek, szociáldemokraták, zsidó sajtó, "más világnézetûek", melyeket a párizsi Alliance Israelite Universelle irányít, tehát mindezek egy és ugyanazon célkitûzés érdekében munkálkodnak.
Ausztriában 1918 év vége felé megcsinálták a forradalmasítást, elûzték a kormányt és az országból a dinasztiát, szétkergették a parlamentet és megcsinálták a szociáldemokrata köztársaságot. A kommunizmus nem sikerült, mert az orosz példa után a nép visszariadt és meg volt ereje megakadályozni.
Magyarországon a pacifista és nemzeti jelszavakkal dolgozó ügynökök serege mesterségesen megcsinálta 1918 október végén Budapesten a forradalmasítást. Elkergették a kormányt, szétûzték az alkotmányos országgyûlést, elkergették a dinasztiát, megcsinálták elõbb a pacifista, azután a tiszta szocialista köztársaságot, késõbb pedig minden különösebb kényszer nélkül átadták a hatalmat a 90%-ig zsidó kommunistáknak és itt is megkezdõdött az ország kifosztása, a rablás, a gyilkolás, a keresztény világrend felforgatása, amely azonban a józan magyar paraszt ellenállásán és az oláh invázió folytán 5 hónapi rémuralom után magát fenntartani nem tudta.

A német birodalomban már a háború elõtt és alatt mûködõ pacifista ügynökök, a háború rosszra fordulása és a hadsereg visszavonulása alatt mesterségesen megcsinálták Berlinben a forradalmasítást, szétugrasztották a birodalmi kormányt, - a Reichstaggal együtt - és elkergették a császárt, amely után felállították a szociáldemokrata köztársaságot; ez után a kommunista hatalom átvételére véres kísérletek tétettek, amelyek azonban a német nép józansága, az orosz és magyar példák visszariasztó szomorú hatása után nem sikerülhettek. Ugyanez idõ tájban voltak Bulgáriában, Törökországban és más kisebb államokban ugyanilyen munkára forradalmasítás! és kommunizálási kísérletek, amelyek azonban az orosz és magyar példa után, de mert kisebb és jelentéktelenebb államokról lévén szó, azokra kevesebb súlyt helyeztek és ezek, nem sikerültek. Olasz- és Franciaországot a forradalmasítástól csak a gyõzelem mámora menti meg.
Az országok népei, amelyek bár a világháború teljes súlyú reájuk nehezedett, szívükben mégsem hordták az elfojtott elkeseredés érzését s eszük ágában sem volt a legtöbbször népszerû és szeretett uralkodóikat, fejedelmeiket, királyaikat és császárjaikat elûzõ, köztársaságot gyártó forradalmakat csinálni, - (Lásd: dr. Miskolczy Ágost "A forradalom új lélektana", Budapesti Hírlap 1927. augusztus 3. számában.) - ámulva nézték ezeket a megkérdezésük nélkül kirobbantott világforradalmi üzelmeket. Ámulva kérdezik ki csinálja, miért csinálja és melyik az a félelmetes, kegyetlen és láthatatlan, hatalmas kéz, amely az államokban egyöntetûen, óramû pontossággal összmûködõen, mûforradalmakat csinál, fejedelmeket, királyokat és császárokat ûz el és köztársaságokat gyárt anélkül, hogy ez a népek lelkébõl fakadna? Mert azzal, hogy egy országban lehet ugyan idõlegesen elkeseredett elégedetlenség, de hogy minden országban elkergetni való gyûlölt fejedelmek, gyûlölt kormányok, forradalmakra okot adó elviselhetetlen életviszonyok lennének s az egész világ országainak csak a köztársaságok után epedne a szíve, mindenki tisztában van, hogy nem lehet. Ezért ezek a céltudatos, világjelenségnek feltüntetett és ámításul világszerte ennek hirdetett, üdvözítõ forradalmak csak magasabb törekvések érdekében, jól megszervezett összeesküvõk kezemunkája lehet. - (Lásd a fenti munkát!) - Különben maguk a zsidó világszövetség szervei, a szabadkõmûvesség és nemzetközi szocialisták nyíltan hirdetik már, hogy céljuk a világ forradalmasítása az általános elégedetlenség felfokozása által. Hogy miért, mi oknál fogva és milyen érdekbõl és melyik kéz mozgatja, azt már elhallgatják. De a történelem összes forradalmait is a XVIII. század közepétõl kezdve, mind mesterségesen, ügynökök által láthatatlan zsidó kezek intézték.
Lásd: "Sión bölcseinek jegyzõkönyvei" 43. lap, 3. számú jegyzõkönyvét. "Emlékezzetek csak vissza a francia forradalomra, amelyei nagynak nevezünk, jól ismerjük elõkészítésének titkait, mert a mi munkánk volt." - A 82. lap, 15. számú jegyzõkönyv így: "Midõn mi leszünk, az általunk mindenfelé szított forradalmak segítségével végleg az urak", stb. - Lásd még Tormay Cecil "A bujdosó könyve 75. lapján: "És ott voltak õk Párizs minden forradalma mögötte. A török forradalom napjaiban egy zsidó büszkén mondta: "Azt mi csináljuk!" "A lisszaboni forradalmat zsidók mozgatják", mondja a portugál követ.
Az összes francia forradalmakat, kezdve 1792-1871-ig, az ezeket mindig kísérõ kommunizmus kísérleteket, elmaradhatatlan rablás és gyilkolásaival, a török és portugál forradalmakat, mind a világháború utáni összes forradalmi jelenségeket is, egytõl-egyig mind a zsidó világszövetség szervezetének aranya és ügynökei intézték.
Lásd: Istóczy Gy. "12 röpirat" 1881 április 15. szám, 2. és 3. lapot, ahol így ír: "Az efeletti érzéseim azon állításra kényszerítenek, hogy a nihilizmus éltetõi és ugratói a zsidók s gyanakodásomat megerõsíti azon körülmény is, hogy az úgynevezett nihilista szövetkezet roppant pénzmennyiség felett rendelkezik. - Honnan? - Csakis a zsidóktól. És eredeti, hogy én még nem hallottam, hogy kommunisták, szocialisták vagy nihilisták (mely egytõl-egyig ugyanaz. Szerzõ.) a gazdag zsidók ellen támadtak volna, de igenis az állam és a társadalmi rend ellen, amely a zsidóknak nem tetszik "Bár hallanák és értenék meg ezt az

illetõ államfõk és kormányok is." (Lásd még: Istóczy Gy., "12 röpirat" 1881. július 15. szám, 31. lapon.)
Sajnos a liberalizmus mérgezõ hatása nem engedte azt meghallani és megértetni velük. S negyven év múlva meg lett a világborzalom, mert, mint tovább folytatja - "a zsidóknak mindegy: pusztuljanak nemzetek, fejedelmek, államok, nihilisták, kommunisták, szocialisták, csak õk (a zsidó világszövetség. Szerzõ.) érjenek célba." - Ugyancsak tovább: "nem titok többé, hogy a nemzetközi zsidó szövetség a trónt és oltárt akarja lerombolni; a gaz francia zsidó Cremieux ezen célt nyíltan hirdette, sõt még arra is vetemedett, hogy a francia hadjárat alatt a német császár és koronaherceg fejére gyilkos-díjat tûzött ki. És ti, berlini zsidók nem átallottátok ezen gazembernek emlékét zsinagógáinkban megünnepelni. Ez felségárulás volt." (Akárcsak 1927-ben nálunk a Vázsonyi-kultusz.)
Ha ezeket a forradalmasítási kísérleteket a világháború után szemügyre vesszük, látjuk, hogy azok többé-kevésbé majdnem minden országban eredményesek voltak ugyan, de a zsidó világuralom átmeneti, ideiglenes formájának, a kommunizmusnak általános megteremtése mégsem sikerült. - Nem sikerült pedig egyrészt azért, mert a keresztény világrend romlásának fokát a zsidó világszövetség vezetõsége egy kissé optimisztikusan ítélte meg, mely még nem volt mégsem akkora fokú és oly általános, mint ahogy elképzelte, másrészt a világháború befejezése elõtt egy évig az Oroszországban lefolyt mohó kommunista világ garázdálkodása, melyei a magyarországi kommunista rablás és gyilkolás csak megerõsített, a keresztény világrend népeit mégis képesek voltak gondolkodásra ébreszteni és az általánosítást megakadályozni, így tehát a zsidó világuralom ideiglenes kézbevétele is meghiúsult.
Mindezek ellenére a zsidó világszövetség munkája, amelyet a világháborúval elérni akart, mégsem volt eredménytelen, mert céljaihoz hagy lépéssel vitte közelebb. Nagy sikere volt ugyanis a nagy orosz birodalom kommunista szovjet-uralmának a megtartása, megerõsítése és a mai napig való állandó fenntartása.
Dr. Glaser Gyula Antal (a kikeresztelkedés elõtt Jebozsua) volt osztrák igazságügyminiszter, késõbb fõállamügyész, egy 1872-ben Berlinben megjelent röpirat szerint atyjához intézett levelében így ír: "Akkor, kedves Atyám, akkor a valódi új és regenerált nemesség a mi népünk (pedig ki volt keresztelkedve) kebelébõl diadalmi bevonulását tarthatja és Isten által neki ígért misszióját betölteni fogja." Majd az Atya nyilatkozott így: "E fölött õexellenciája az én fiam másképp gondolkodik! Mindaddig, amíg a mi népünk az Internacionálé és a hírlapirodalom gyeplõit nem engedi kezeibõl kicsavartatni, mindaddig abban a helyzetben leszünk, hogy még Vilmos éjszakáit is álmatlanokká tesszük és még Bismarckot is kizsákmányoljuk saját céljainkra," Majd így folytatja: "Egy királyságot, barátaim, egy királyságot nekünk, onnan azután lehet majd operálni!"

(És ezt a királyságot 50 év múlva a világháború után el is nyerték a szovjet birodalomban, ahonnan ma szabadon operálhatnak a világ minden hatalma, a fennálló világrend s az emberiség ellen, a világhatalomért, a zsidó királyságért. Szerzõ.)
Az orosz világbirodalom 160 millió népével, két világrészre szóló kiterjedésével, megmérhetetlen természeti kincseivel, kifogyhatatlan gazdagságával és segélyforrásaival bármilyen kormányforma alakjában is, legyõzhetetlen világhatalom marad mindaddig, míg valamely eruptív erõ meg nem dönti, vagy el nem törli a föld színérõl.
Ez a világnagyhatalom ma a zsidó világszövetség kezeibe jutott. Számára és céljaira pedig egy új, nyilvános és a világ diplomáciájában elfogadott, a világrendben törvényesnek, legálisnak kimondott, organikus szerve lett, amelynek ténykedése, az államot megilletõ szuverenitás ürügye alatt korlátlan és felelõtlen kül- és belcselekményeket enged meg. Ezen lepel mögött a zsidó világszövetség, mint olyan, biztonságban meghúzódhat s ennek az államnak nevében és cégére alatt mintegy hatalmas világközpontból intézheti

támadásait - egyelõre a kiszemelt országok és hatalmak ellen - de valójában mindig a keresztény világrend megdöntésére és az eljövendõ zsidó világuralom érdekében.
Ne tévesszen meg tehát senkit egy-egy .újonnan felmerült világmozgalom. Az orosz szovjet kormánynak nincs és nem lehet meg az a hatalma, hogy belsõ, még meg sem erõsödött élete és gondjai mellett magasabb ambíciói legyenek a politikában. Ehhez olyan kipróbált nemzetközi szervezet hatalma kell, amely magát teljes biztonságban, nyugodtan érzi és kipróbált közegeivel zavartalanul szóbeli, tervezheti fondorlatait. Az orosz szovjet semmi más, mint a zsidó világszövetség végrehajtó szerve, amely a világ elõtt nyilvánosan a szerzõ szerepét és a felelõtlenséget viseli, de csak "strohman"-ja a zsidó világszövetségnek, amely innen mint centráléból, hamis cégér alatt legálisan intézi betöréseit a világ forradalmasítására, egyes országok letörésére, birodalmak megsemmisítésére, kínai és indiai mozgalmak megindítására és végrehajtására, - mesterséges és hamis világközvélemény megteremtésére és holmi "Saccó és Vancetti" banditák ocsmány ügyeinek mentõakciójára, a humanizmus nevében, akkor, amidõn Oroszországban a szovjet hatalom naponta gyilkolja le nagy számmal, nem is a banditákat, hanem a szegény szerencsétlen, emberi jogaikért felhördülõ, igazán ártatlan orosz polgárokat. Egyúttal pedig mindez eszköz az egész világ népeinek és országainak állandó nyugtalanság és izgalomban tartására, hogy a figyelem le legyen kötve.
A zsidó világszövetség aranya, befolyása, hatalma és nagy érdeke mellett érthetõ, de mégis csodálatos Európa türelme, hogy egy ilyen világhatalomra törõ szövetkezetnek azonos célú és erkölcsû, igen fontos nyilvános szervét, az orosz szovjetkormányt és a nevében elkövetett gonosz garázdálkodásokat már majdnem 10 év óta nyugodtan tûri. Igaz ugyan, hogy a szabadkõmûvesség, szociáldemokrácia, börze, bankok, zsidó sajtó és a szovjet kormány erõsen tagadják, hogy nekik egymáshoz valami közük volna, mert õk állítólag mind külön célokért küzdenek, de csodálatos, hogy mindegyik egy és ugyanazon utón, a keresztény világrend rombolásának útján halad és valamennyien - zsidók. A zsivány-becsület összetartozandóságukat nem engedi elárulni. Bajos azt rájuk bizonyítani is, csak külsõ észleletekbõl, logikai következtetés útján lehet, ami a tagadáshoz nekik erõt és biztonságot nyújt. Hisz a liberalizmus elõre gondoskodott, hogy a jognak alaptétele legyen a perrendszerû anyagi bizonyíték, amely az ügyes gazembereket egyenesen neveli. Márpedig a furfang, cselszövés, képmutatás, megtévesztés, leplezés és félrevezetésben egyenesen a zsidó világszövetségnek van boszorkányos ügyessége.
Ha a világháború után a világ forradalmasítása és a világhatalom átvételének ideiglenes formáját a kommunizmust nem is sikerült általánosítani, a zsidó világszövetség hatalma, az orosz szovjet birodalom megszerzésével erõsen megnövekedett és ez arra ösztönözte, hogy "szent munkáját" törhetetlen kitartással folytassa. A forradalmasítás további erõszakolását a régi eszközökkel egyelõre félre kellett ugyan tenni, de volt egy szerv, mely a szent munkában eddig teljesen kihasználva nem volt, ámbár hatásában alig akadhat más olyan éles fegyver, amely vele mérkõzhetnék. Ez a gazdasági fegyver, amelynek alkalmazása az eddigi félsikert tökéletessé teheti és mert - mint tudjuk - a forgótõke által uralt világgazdasági élet, majdnem teljesen a zsidó világszövetség kezeiben van, a további világharc a világuralomért, amellett, hogy a régi eszközök harca párhuzamosan és csendben tovább folyik, fõképp a gazdasági térre helyeztetett át.
A gazdasági kényszer, az élet, a kenyér kényszere, akár egyénrõl, akár államról, akár az egész világ helyzetérõl legyen is szó, amely az életet végre mégis két vállra fekteti s a nyomorúsággal járó engedelmességet is kierõszakolja.
A gazdasági romlás mindig az eladósodásnál kezdõdik. - Ezért mondja Mózes, hogy: "Adj kölcsönt, de ne végy és uralkodni fogsz." - "Idegennek (nemzsidónak) adj uzsorára, de a te atyádfiának ne adj." - Kölcsönt adj a népeknek, de te sohase végy és sok népeken uralkodni fogsz, de terajtad nem uralkodnak." - (Lásd a Bibliában: Mózes V. könyve XV. rész 2., 3., G, pont. XXIII. rész 20. pont. 28. rész 12. és 13. pont) -

Az államok mesterséges eladósítása tehát - mely a népek elszegényedésének alapja - az egész vonalon megindult és kitört a gazdasági világháború. Ezt pedig most harcoljuk végig, most éljük át.

Nagyon természetes, hogy a hosszú világháború minden országnak rengeteg pénzébe került. A háborúból eredõ okoknál fogva minden ország gazdasági élete szenvedett, a kereskedelem és mezõgazdasági termelés inkább szünetelt, mint fennállott. A közterhek viselése elbírhatatlan lett, a nép szenvedése és nélkülözése fokozódott. Az állami adók a hadi terheket nem bírták s a kormányok a hadi terheket kénytelenek voltak kölcsönökbõl fedezni. A háború után pedig a vesztes államokban ez még jóvátételnek nevezett hadisarccal is gyarapodott.

Könnyû elképzelni, hogy minden országban nehéz lett mindenfajta élet és gazdaság. A történelem azonban azt tanítja, hogy sok ezer év óta mindig voltak nagy és hosszú, még 30 éves háborúk is és ha meggondoljuk, hogy akkor a gazdasági termelési viszonyok is arányban állottak a hadjáratokkal, mondhatjuk, hogy a háborúkkal járó gazdasági romlás sohasem volt olyan fokú, mint ma és ezt az államok népei rövid idõ alatt ki nem heverték volna. Felesleges volna efelett vitázni, hogy ma más viszonyok közt élünk. A viszonyok lehelnek mások, de az arány az megmaradt s az országok mai aránytalan gazdasági romlását abban kell keresni, hogy a háborús, de természetes gazdasági romlás nemcsak mint üzleti konjunktúrát, de mint világpolitikai tényezõt is jó alkalomként, láthatatlan kezek felhasználták céljaikra és mesterségesen annyira felfokozták, hogy a népek a nélkülözéstõl, a nyomorúságtól, a gondoktól elkábulva, az országok pedig a csõd szélére juttatva, ellenállásra képtelen, engedelmes eszközök legyenek valamely felsõbb hatalom láthatatlan kezében! Nem nehéz kitalálni, hogy ez a felsõbb hatalom, amelynek célja világforradalom, világuralom, Izrael királysága, az " ígéret" beteljesülése, senki más, mint a zsidó világszövetség, amely a fennálló keresztény világrend eltörlésére összeesküdött. Ennek az összeesküvésnek, világforradalomnak érdekében rontják és fokozzák ma mesterségesen világszerte a népek azt a gazdasági életét, mely bizonyos természetes mértékben, úgy mint más háborúk után amúgy is szenvedett.

Ma már alig van állam Európában, amelyre valami formában "külföldi kölcsön" felvételét rá ne kényszerítenek és ahol lehetett "nemzetközi pénzügyi ellenõrzés" alá ne helyeztek volna. Hogy mit jelent a "szanálás" jelszavának felmerülése, a "külföldi kölcsön" és a "pénzügyi ellenõrzés" egy állam életében, az nem tartozik szorosan a tárgyunkhoz, csak annyit említünk fel, hogy 1897-ben megtartott Baseli zsidó világkongresszus jegyzõkönyvei már 17 évvel a világháború elõtt dicsekednek vele, hogy az államoknak azt a pénzt adják kölcsön, amelyre szükségük egyáltalán nem volt. - (Lásd: "Sión bölcseinek jegyzõkönyvei" 111. lapján a 21. számú jegyzõkönyvben.) - Egyúttal csodálkozással vegyes gúnyolódással említik a külföldi kölcsön és a pénzügyi ellenõrzést, amellyel az állam mint adás, a gyakorlatban nemcsak gazdaságilag, hanem belpolitikailag is természetesen, többé-kevésbé ki van szolgáltatva a kölcsönadónak, akitõl léte vagy nemléte függ.

Lásd "Sión bölcseinek jegyzõkönyvei" 109. lapján a 20. számú jegyzõkönyvet: "Mily rövidlátóak ezek a gójbarmok! Eszükbe sem jutott, amikor kamatos kölcsönt vettek fel, hogy ezt a pénzt, a tõkét kamatostól, az ország jövedelmi forrásaiból kell majd beszedniük s hogy az a mi zsebünkbe fog vándorolni. Oly színben tudtuk nekik a kölcsönök kérdését feltüntetni, hogy õk azt magukra nézve kedvezõnek látják.

Továbbá a 112. lapon a 21. számú jegyzõkönyvben: "De most a külföldi kölcsön-rendszerrel a gójok nem engedhetik át magukat az ily tréfálkozásnak."

Továbbá a 108. lap, 20. számú jegyzõkönyvben: "A külföldi kölcsön pióca az állam testén, amelyet arról eltávolítani lehetetlen, amíg magától le nem esik vagy erõszakkal le nem lépik." "Ha a kötvény 5%-al kamatozik, 20 év alatt törlesztõdik, 40 év alatt kétszer, 60 év alatt háromszor törlesztõdik az eredeti tõke mégis visszafizetetlen marad."

Továbbá a 105. lapon, a 20. számú jegyzõkönyvben; "De fogunk ellenõrzõ és megállapító hivatalt is állítani."
Ez a tervszerû gazdasági rontás, amely rendszere a nemzetközi zsidó világszövetségnek és melyrõl 17 évvel a világháború elõtt számol be, a világháború után teljes mértékben tört ki.
A gazdasági válságok egymást érték és még ma is egymást érik.
Lásd "Sión bölcseinek jegyzõkönyvei" 100. lapján, a 20. számú jegyzõkönyvben: "Gazdasági válságokat a gójoknál azzal csinálhatunk, hogy a pénzt a forgalomból kivontuk, nagy tõkék maradtak így gyümölcsözetlenül és vonódtak el a nemzetektõl, amelyek akkor kényszerültek tõlünk venni kölcsönt."
Az államok uzsorakölcsönökkel és jóvátételekkel el vannak adósítva. A kamatok fizetésére a régi államjövedelmek nem elegendõk, az egyenes és fõként a leplezett közadók elviselhetetlenül nagyobbak lettek, a szegénység általánossá vált és folytonosan fokozódik, a nemzetfenntartó középosztály pusztulóban van, a termelés konkurenciaképtelensége folytán lecsökkent, a munkanélküliség naponta nõ, a nélkülözés elkeseredéssé fokozódott, az éhínség az ajtón kopogtat. A közelégedetlenség pedig kitörõben van. A világ országainak ehhez. az állapotához, amely nagyjában már mindenütt fennáll, nem kell más, mint egy nemzetközi politikai bonyodalmat mesterségesen felidézni, az egyes országokban a pénzt a forgalomból kivonni, a pénzrontást vagyis a drágaságot mesterségesen megindítani, a sztrájkok forrásait megnyitni és szabadjára engedni és elgördül az államok kormányait elsöprõ lavina, az új világharc, a világforradalom, amelynek vége a zsidó világszövetség ideiglenes világuralmának formája, a kommunizmus, az általános rablás, gyilkolás, a keresztény világrend kipusztítása és késõbb a Dávid királysága. A mozgó "arany" alkalmazásával ki lehet forgatni sarkaiból a világot.

Ez a gazdasági világharc sokkal veszélyesebb a fajok, nemzetek és államokra, mint akármilyen más ágyúk és tankokkal vívott világháború, mert láthatatlan fegyverekkel, ravaszsággal, furfanggal, cselszövéssel, észrevétlen burkolt és váratlan támadásokkal méri csapásait, - (Lásd az éppen aktuális Blumenstein és társainak világraszóló állampapír hamisításainak ügyét és a 60. oldalon tett közbeszúrást.) - amelyek ellen védekezni alig lehet és mindig késõ.
A zsidó világszövetség titkos ügynökeinek munkájára, akik rendszerint nem is álmodott, lehetõleg magas állású újgazdag, sima modorú, befolyásos, politikai és gazdasági személyek, - (Lásd: "Sión. bölcseinek jegyzõkönyvei" 91-95. lapján, 16. sz. jegyzõkönyvben: "Bourgois egyik legjobb ágensünk Franciaországban".) - vagy ellenkezõleg is a tömegek mozgatására rendelt agitátorok - az államokban nagyon vigyázni kell.
Nálunk egy volt zsidó miniszter hagyta jóvá a híres Galilei-kör alapszabályait és ugyanennek a miniszternek fia volt az, aki ezt a kört mint elnök vezette. Egy volt zsidó jogász készítette a magyar büntetõ-törvénykönyvet, mely annyira liberális és humánus lett, hogy résein kevés nehézséggel könnyûszerrel ki lehetett szabadulni annak, aki a bíróság elébe jutott. És minõ hozsannát csapott a zsidó világsajtó ennek a törvénykönyvnek! Egy volt zsidó miniszter, aki megkeresztelkedni sem tartotta érdemesnek, feje volt annak a faj- és nemzetellenes "más világnézetû" irányzatnak, amelynek a magyar erkölcs, jólét, megelégedés, béke és a fõváros évek hosszú során át áldozatul esett. Ma is mindazok, akik a nemzet belsõ ellenségeivel, a nemzetköziséggel nyíltan cimboráinak és a leghangosabbak, valamennyien közismert elõkelõ zsidók.
Különösen a mai, féktelenné fejlesztett gazdasági világharcban sohasem szabad feledni a zsidó világszövetségnek azt a célszerû jelmondatát, hogy: "A mûvészet abban van, hogy úgy csináljunk mindent, ahogy mi akarjuk, az államok, nemzetek és népek pedig azt

higgyék, hogy az történik, amit õk rendelnek. - (Lásd: "Sión bölcseinek jegyzõkönyvei.") - A jelszó - mindent leplezni.
Ma ebben a gazdasági világharcban a levegõben röpködõ világtrösztök, világblokkok, kartellek, világ vámközösség, bankári és ipari blokkok, világbörze, páneurópa, nemzetek szövetsége stb., stb. mind egy-egy világhatalmi lépcsõt rejt magában, amelyet csak a kitalálójuk ismer. Az az egy azonban kétségtelennek látszik, hogy mindent nemzetközivé akarnak lassanként fejleszteni, hogy minden hatalom gyakorlása nemzetközi központból történjék. A nemzetközi közvetett nyomás úgy politikai, mint gazdasági téren már ma is alig elviselhetõ az országok kormányaiban, de mi történik akkor, ha a belügyeket ez fogja nyíltan is irányítani. Hova jut a faj, nemzet, haza és a vallás?
A zsidó világszövetség ezen 5. korszakát képezõ munkájának célkitûzésére talán meg tudná adni a biztos feleletet.

6. korszak.

Még nem történt meg, de 99%-ig halálos biztonsággal be fog következni; úgy, mint ahogy a zsidó világszövetségnek 2000 év óta hozott határozatai mind megvalósultak, ha a 12. órában nem vagyunk képesek a veszedelmet belátni és nem sietünk ennek megakadályozására gátat vetni.
Elméletben hihetetlennek és képtelenségnek látszik, mindazt, amit látunk, tudunk, olvasunk és egy életen ál tapasztalunk és amit e könyvben elmondottunk, egy összefüggõ láncszemmé összefûzve hatalmas épületnek szemlélni, mert alig lehet azt elképzelni, hogy az egész világon mindent egy akarattal, egységesen mozgatni, összmûködésben tartani lehetséges volna. És csakugyan ezen mozgató egy akarat megteremtésére egyetlen nép sem volna alkalmas csak a zsidó nép, amely 6000 év óta erre van nevelve. Ezt a népet Mózes és a Talmud törvényei elkülönítették, elzárták a világ összes népei, fajai és nemzetei elõl. Külön faji érzésében, erkölcsben, szokásokban, életmódban, vallásban megmásíthatatlanul eggyé forrasztották, amelyet még a szétszóródás sem képes megváltoztatni s megengedni, hogy õ bárhol a világon más lehessen mint zsidó, akinek csak egy gondolata, egy szentsége van: Izrael! Amit Izrael akar, az a zsidónak törvény és vallás egy fogalomban. Nem kell csak Izrael nevében fellépni és megvan az az "egy akarat" világszervezet, amely az egész világon mindent mozgatni képes. A Mózes és a Talmud törvényei által megteremtett zsidó egység, a világba szétszóródott zsidóságot az illetõ ország, város vagy falu ügynökeivé tette, akiknek nem kell csak papok által megparancsolni, hogy Izrael így vagy úgy rendeli s a zsidó nemcsak nem meri megszegni, hanem siet azt végrehajtani, akár ismeri az okai vagy célját, akár nem.
Ezt az egy akaratot az irányítás és parancsolásra 2000 évvel ezelõtt a zsidó világszövetség megalapítása és megszervezésével a zsidó fõpapok vették kezeikbe és a "Kabala" titka" név alatt 1860-ig a 100 éves Sanhedrineken misztikus titokzatossággal, ma pedig a világkongresszusokkal gyakorolják.
Ez az egységes vezetés és az õrültségbe menõ célkitûzés az, amelynek megvalósulása látszik közeledni és amely már-már távoli mennydörgéssel reszkettette meg azt a látóhatárt, amelyrõl Magyarország szent örege, Rákosi Jenõ, a Pesti Hírlap 1927 február 20. számában azt írja, hogy: "Egy új világ tolakodik Európa egére", továbbá - a zsidókérdéshez fûzve -: "Egy évezredes kérdés, gyökere megszámlálhatatlan századokban van leereszkedve. - (Lásd: Tormay Cecil "A bujdosó könyv" 75. lapja 11 és könyvünk 53. oldalán idézett jegyzetét.) - Ez megy, ahogy tud a maga tövises útján." - (így hirdetik.)
Igen! - A távolbalátás, a jós ihlet, a matuzsálemi élet õs-erejû észrevevése, intuitíve megérezte, meglátta, hogy valami készül; nem Európa, hanem az egész világ egén, melyet csak az évezredes zsidókérdésnek tart, habár sejteni engedi, hogy az a fennálló világrend, az emberiség súlyos veszedelme. De hányan lehelnek azok, akik ennyit is meglátnak?

Az emberiség gondtalan és gondatlan tömeg lehetetlenségében, bizonytalanságban él és elhiszi, hogy a körülötte történtek, mint a gombacsíra a levegõbõl, a távolról morajló viharfelhõk pedig önmagukból teremnek. De nem hiszi, hogy a világegyetemnek rendszere van, véletlen nincs, hogy mindennek mozgató oka, ereje van. Ezért az élet eseményeibe apatikus tunyasággal belenyugszik, keres magának mentséget és azt mondja, hogy az: világjelenség, amelyet megmásítani úgysem lehet s végzetszerûleg várja a végét, mint az elítélt a halált
Ilyen helyzetben van a keresztény világrend és az emberiség a zsidó világszövetség észrevehetõ, titkos és láthatatlan munkájával szemben. Érzi, hogy a világ horizontjára egy új világ tolakodik, de nem hiszi senki sem, hogy az egész világon ezt több ezer év óta, tervszerûen egy erõ, egy kéz irányíthatja, láthatatlanul, titkosan, álarc alatt leplezve, amelyben a zsidó világszövetségnek legnagyobb és legfélelmetesebb ereje rejlik.
Lásd "Sión bölcseinek jegyzõkönyveit" 45. lap, 4. számú jegyzõkönyvben. " Hatalmunk jellege a titkosság. A szabadkõmûvesség álarc - nekünk." - Lásd még ezen könyv 55. lap, 7. számú jegyzõkönyv: "Ösztönözni kell a gój kormányokat, hogy azon hatalmasan kigondolt tervünknek megfelelõ módon cselekedjenek, amely terv most már gyõzedelmes megvalósításhoz közeledik (ezt 1897-ben, a világháború elõtt mondja) azt az impressziót keltvén fel, hogy a kormányok mindenben a közvéleményt követik, amely titokban és a valóságban általunk van szervezve azon "nagyhatalom" segélyével, amelynek sajtó a neve; különben a hírlapok, - kivéve közülük egynéhány jelentéktelent - most már egészen a kezeink közt vannak.
Röviden, hogy összefoglaljuk rendszerünket, Európa gój-kormányainak leigázására nézve, meg fogjuk mutatni erõnket, közülük egy-kettõnek gyilkosság és terrorizmus által (gróf Stürk, Ferenc Ferdinánd stb.) ha pedig megtörténnék, hogy mind ellenünk támadnának, amerikai, kínai és japán ágyúkkal felelnénk nekik." - Ezt mind 1897-ben mondja és 1914 óta már szóltak a világ bábomban az amerikai ágyúk, 1927-ben pedig a kínai ágyúk. Szerzõ.
Nem hiszi senki sem, hogy a keresztény világrend mesterséges tervszerûséggel alá van aknázva, mindenki és minden intézmény fölött a Damoklész kardja függ, amely minden pillanatban lesújthat. A zsidó világuralom pedig nesztelen, de biztos lépésekkel 2000 év óta közeledve, az ajtónk elõli áll és már hangosan zörgeti, mert ellenállásra, akadályokra, szinte alig talált. Senki az elkövetkezett és elkövetkezendõ dolgokkal tisztában nem volt s közömbösen, következtetés, okkeresés nélkül ment el a "jelentéktelenség", "véletlen" vagy - világáramlat- "-nak lefokozott jelenségek mellett, nem cselekedett senki ellenük semmit. Senki még csak hinni sem merte, hogy ezeket a világjelenségeket egy kéz, egy erõ tudatosan és tervszerûen mozgathatja, egyetlen, szédületes gondolatban irányíthatja és élt tovább a bizonytalanságban, a kényelmes gondtalanságban, míg ma eszmélni kezd s a zsidó világszövetség elbizakodottsága folytán napfényre jutott dicsekvések, megsejttették a világ némely szellemi kiváltságosával, hogy új világrend tolakodik a horizontra, egy régi világrend pedig halálra van ítélve. Az itélelvégrehajtás pedig nem látszik messzinek, naponta láthatjuk, hallhatjuk, olvashatjuk elõhírnökeit. Pedig nem szabad megengedni, hogy a zsidó világszövetség lehessen a keresztény világrend és az emberiség hóhéra.
Az egész világon "üldözött fajnak" mesterségesen elhíresztelt zsidóság vezetõ szelleme, mint az álombéli vámpír és lidérc rémséges nyomása nehezedik ma a fennálló keresztény világrendre és az emberiségre. A láthatatlan kéz, a "vörös malom" forog, a gép részei látszólag mind külön-külön célkitûzéssel, de mégis egy gondolat olajával megkenve, állandóan mûködnek. Az események összefüggése pedig a világpolitika útvesztõ csalásaival, fondorlataival s kétszínû cinizmusával van utolérhetetlen mûvészettel leplezve és megszõve.
"Csak mi tudjuk, hová megyünk, mi célja minden munkánknak," - (Lásd: "Sión bölcseinek jegyzõkönyvei" 84. lapján a 15. számú jegyzõkönyvet.) - Mondják a Baseli kongresszus

jegyzõkönyvei. Emellett a szegény "üldözött zsidók" fogalmával és jajgatásával teleszórják az egész világot, mely a zsidóság útját és törekvéseit "tövisesnek" igyekszik feltüntetni, holott az egész világ gazdasági, sõt majdnem az egész politikai hatalma is már a zsidó világszövetség vezetõségének kezeibe jutott, mert: "Semmi sem történhetik a világban anélkül, hogy mi abban titkosan részt ne vennénk." - "Hatalmunk oly mély gyökeret vert, hogy semmiféle mesterkedés nem képes leverni."
Lásd: "Sión bölcseinek jegyzõkönyvei" 49. lapján az 5. számú jegyzõkönyvben, továbbá a 31. lapon az 1. számú jegyzõkönyvet. 48. lap 5. számú jegyzõkönyv: "A gójok világszövetsége sakkban tarthatna bennünket átmenetileg, de biztosítva vagyunk ellene a közöttük oly mély gyökeret vert egyenetlenség által, amelytõl többé meg nem szabadulhatnak."

A szegény üldözött zsidó meséje mellett pedig a zsidó világszövetség láthatatlan, titkos munkájává), minden akadályt letipró fanatikus kitartással szinte feltartózhatatlanul megy a maga világuralmi útján, az ígéret és beteljesülés felé.
Abban az önhitt és optimisztikus elbizakodottságban, amelyet az eddig elért sikerek nyújtanak, szerencsére a zsidó világszövetség már nem is igen tartja szükségesnek a titkolódzást s abban a téves hitében, hogy azt már úgysem tudja "sem miféle (hatalom) mesterkedés" megakadályozni, a "Beteljesülés" közelségére eljöttnek tartja már az idõt az egyetemes zsidóságot is elõkészíteni és szervei útján nem is túl nagy óvatossággal, hirdeti elõre, hogy a "Beteljesülése nincs messze.
Lásd az "Alkotmány" 1912 március 20, számában. Lembergben az idõtájt tartott cionista gyûlésen egyik zsidó rabbi által elmondott beszédében mondja: "Testvéreim! Az Izraeliták már XIX. század óta küzdenek azért a világhatalomért, amelyet maga az Isten ígért meg Ábrahámnak. Eddig a kereszt diadalmaskodott a zsidók felett. Ez utóbbiak a világ minden részében szétszóródva, hosszú idõn át a legkegyetlenebb üldözésnek tárgyai voltak. (?) De most már (1912) remélhetünk! Az a lény, hogy a zsidók a föld minden országában szétszóródtak, bizonyítja, hogy azok az országok az õ tulajdonukat képezik. Izrael napról-napra hatalmasabb lesz... Nekünk zsidóknak sikerült kezeinkbe keríteni a világbörze legfontosabb középpontjait.

A zsidók mindenütt hatalmas tõkék felett rendelkeznek. Az összes államok már el vannak adósodva, akik már arra kényszerûinek, hogy bányáikat, vasútjaikat, gyáraikat lekössék a zsidóknak. Továbbá: "Most már csak az van hátra, hogy a földbirtok is teljesen zsidó kezekbe kerüljön, fõleg a latifundiumok! Ha a nagybirtokok is zsidó kezekbe mennek át, úgy azokon a dolgozó keresztény munkások temérdek jövedelmet fognak szolgáltatni a zsidóknak. Ma már mi vagyunk a hatalmasabbak. Igaz ugyan, hogy sok zsidó megkeresztelkedik, de ez csak arra jó, hogy még jobban növelje a hatalmunkat, mert az sohasem szûnik meg zsidónak lenni. El fog még jönni az az idõ is, mikor a keresztények szívesen lennének zsidókká, de akkor a Judea népe utálattal fogja õket visszalökni magától, (lásd a Talmudban) továbbá így folytatja dicsekvéssel: "Mi szítottuk a keresztény felekezetek között az egyenetlenséges harcok tüzet. A legádázabb harcot elsõsorban a katolikus klérussal fogjuk vívni. Fel fogjuk ellene használni a gúnyt és gyalázkodást, botránytörténetekkel fogjuk beszennyezni és ily módon tesszük ki a világ megvetésének. Azután hatalmunkba kerítjük az iskolát. A keresztény irányításnak el kell tûnnie. Az egyház el fogja veszíteni befolyását, ha szegénnyé tesszük és annak vagyona Izrael zsákmánya lesz. A zsidók minden hatalmat és pozíciói a kezükbe fognak keríteni. A bírói karnak, a hatóságoknak, az orvosi karnak stb. zsidókká kell lenniük. Franciaország már a mienk, most Ausztria-Magyarországon a sor! Végül teljesen hatalmunkba kell keríteni a sajtót, mert uralmunkat csak a sajtó teheti biztossá és teljessé". - (Mintha csak az 1860-ban Prágában megtartott 100 éves Sanhedrin határozatait olvasnánk; lásd e könyv 80-108.

lapjáig. - Lásd még: "Sión bölcseinek jegyzõkönyvei" 73-76. lap 12. számú jegyzõkönyv a sajtóról. Továbbá a 38. lap 3, számú jegyzõkönyvben Így hirdeti elbizakodottan: "Ma már biztosíthatom önöket, hogy csak pár lépés még és elérjük a célt és a "szimbolikus kígyó" gyûrûje (népünk szimbóluma) összeér. Midõn ezen gyûrû bezárul, ebben mint erõs karmok közé az összes európai népek be lesznek zárva".

Ezt a "beteljesülést" lett volna hivatva elõidézni a világháború, az ellent állásban megtört népek feje fölölt, a világuralom ideiglenes formájában a kommunizmus uralmában, amely azonban minden gondos és "lassú-lassú" elõkészítés mellett teljesen még sem sikerülhetett, mert a fajok és nemzetek ellenállóbb része még nem volt annyira megtörve, mint ahogy azt a zsidó világszövetség elképzelte és- megítélte. Errõl azonban már az 5. korszak tárgyalásánál szólottunk és kimutattuk, hogy a zsidó világuralom, a "beteljesedés" és Dávid királysága mégis minõ nagy lépésekkel közeledik, illetõleg jutott elõre.

Most fõképpen az érdekel bennünket, hogy a zsidó világszövetség munkájának ezen eljövendõ 6. korszaka, - a zsidó világuralom - a Dávid királyságának miként kellene a világuralom elképzelõinek fantáziájában kinézni, ha az a keresztény világrend gondatlansága, ellenállása nélkül vagy apátiája következtében csakugyan megvalósulna. Erre nézve, minden más összevetett bizonyító jelenség mellett, maga a zsidó világszövetség ad kétségtelen felvilágosítást azon jegyzõkönyveiben, amelyekben elõre megtervezett elvei és szándékai lefektetve vannak.

Ezek a jegyzõkönyvek az 1897-ben, 30 év elõtt Baselban megtartott zsidó világszövetség világkongresszusi elõadásait foglalják magukban. Ezeket Asher Ginzberg vagy héber írói néven Achád Haam dolgozta ki és adta elõ a baseli világkongresszuson. A héber szöveg az ogyesszai ortodox zsidók kezén már a baseli kongresszus elõtt néhány évvel, kézrõl-kézre járt titokban, hogy a zsidó nemzeti öntudatot ébressze. A baseli világkongresszus után 1905-ben az Orosz Nilus kezeibe került, aki azt franciára lefordította és a héber szöveggel együtt közzétéve, nyilvánosságra hozta, egy év múlva, 1906 augusztus 10-én pedig már egy példány ebbõl a londoni "British-múzeum" könyvtárába került, amely tudvalevõleg megválogatja azon könyveit, amelyeket katalógusába felvesz. Azóta ezek a jegyzõkönyvek minden világnyelven megjelentek, köztük "Sión bölcseinek jegyzõkönyvei " cím alatt 1922-ben magyarul is. - (Kiadja az Egyesült Keresztény Nemzeti Liga Budapest, IV. kér. Ferenciek tere 7. szám. 1922.)

A zsidók vezetõsége természetesen védekezni igyekezett és tagadott. De mit nem tagadnak õk, ha érdekeik úgy kívánják? Azután a jegyzõkönyvek hitelességét vonták kétségbe, erre azonban az azóta pontosan bekövetkezett lények cáfoltak rá. És ma ezek a jegyzõkönyvek mindenki elõtt kétségtelen hitelességû okmányoknak tekinthetõk.

Ezeket a jegyzõkönyveket mindenkinek, aki a világhelyzet, mozgató erõit ismerni akarja, fajának, nemzetének és a keresztény világrendnek sorsával törõdik, ismerni, olvasni kell. A világ népeinek felébresztése és a védekezés általánossá tétele miatt pedig a legszélesebb rétegekben mindenütt ismertetni és terjeszteni, faji nemzeti és keresztény kötelesség, mert önmagunk iráni tartozó érdekünk az, hogy az emberiség megrontására szövetkezett összeesküvés cselszövéseit s célkitûzéseit mindenki megismerje, hogy a lesújtani készülõ világveszedelem váratlanul ne érje.

Szinte belekívánkozik könyvünkbe ezeknek a jegyzõkönyveknek egész tartalma, mert súlyos szavai a zsidó világszövetség összvallomását képezik. Minthogy azonban ez a kiadvány mindenkinek nem áll rendelkezésére, hogy az olvasónak tartalmáról némi tájékozása legyen és képet alkothasson magának a zsidó világszövetség munkájának tervezett korszakáról, a Dávid királyságának rendszere és uralkodási elveirõl, szükségesnek tartjuk itt néhány szembetûnõ szemelvénnyel megvilágítani az eljövendõ zsidó világuralmat.

Az I. számú jegyzõkönyvbõl.

"A kormányzásnak az alacsony ösztönû emberek után kell igazodni, ezért csak autokrata lehet."
"Az embereknek nevezett vadállatokat egyéni elõnyökkel, (korrupció) durva és vad erõszakkal kell szelídíteni."
"A természeti törvények szerint a törvény is erõszak."
"Politikai szabadság nincs, mert az absztrakt fogalom. A népnek vezetõ kell s a liberalizmus által elgyengült hatalom helyébe új kéznek kell lépni."
"A szabadság ideálja nem képes konkretizálódni."
"Amely államot a belsõ forrongás elgyengített, - hatalmunkban van."
"A kezeink között levõ tõke despotizmusa, - üdv a legyengült államoknak."
"A tömeget okoskodás és argumentumokkal vezetni nem lehet."
"A tömeget változó szenvedélyek, babonák, szokások, hagyományok és szentimentális elméletek vezérlik. Pártviszályok elnyomnak minden lehetõ megegyezési. Ezt elõ kell idézni."
"A politikának nincs köze az erkölcshöz. Aki kormányozni akar, a csaláshoz és hypokrizishez kell folyamodni.
"A becsületesség és nyíltság a politikában - bûnök."
"Az erények legyenek a gójok kormányainak attribútumai, nem a mienk."
"A jog az erõszakon nyugszik és absztrakt fogalom, amit konkretizálni nem lehet."
"A jognak nincs kezdete és nincs vége."
"A szabadelvûség hatástalanná teszi a törvényt."
"Hogy a törvény fölött uralkodjunk, le kell rontani az intézményeket és minden létezõ rendet."
"A hatalom láthatatlansága oly mély gyökeret ver, hogy semmiféle mesterkedés nem képes leverni."
"A terv felépítésénél nem arra kell gondolni, hogy mi a jó és erkölcsös, hanem mi a szükséges és - hasznos."
"Csak az autokratának nevelt ember képes felfogni a politika titkos értelmét."
"Az ország kormányzatának egyetlen felelõs autokratának kezében kell lenni."
"A civilizáció abszolút diszpozíció nélkül nem képes fennállani."
"A tömeg barbár, mely szabadságát anarchiává süllyeszti és a gójok el vannak butítva a szeszes italokkal."
"A mi jelszavunk "Hatalom" és Hypokrizis". - Az erõszak legyen a kormányzás elve, a hypokrizis és mesterkéltség a szabály."
"A rossz egyedüli eszköz a jó elérésére, ezért nem szabad ingadozni a korrupció és árulás alkalmazására."
"Az erõszak és hypokrizis programját kell követni, mert ebben találjuk elõnyünket és gyõzelmünket."
" Doktrinák szigorú alkalmazásával a mi fõkormányunk (nemzetek szövetsége?) szolgáivá tesszük a többi kormányokat."
"Régi idõben még mi kiabáltuk a szabadság, egyenlõség és testvériséget; a gójok nem vigyáztak arra, hogy szabadság nincs, egyenlõség nincs és testvériség sem lehet a természetben s vakon vették be a mérget, a mi ügyünk sikerének örömére."
"A szabadság, egyenlõség, testvériség ügynökeinek segélyével nagy tömegeket ragadtak magukkal s ezalatt a jelszavak szú gyanánt õrölték meg a kereszténység jólétét s aláásták az államok alapjait."
"A természetes és születési arisztokrácia romjain megalkottuk a mi osztályunk pénzarisztokratáit."

A 2. számú jegyzõkönyvbõl:
"A háborút mindig gazdasági alapra kell visszavezetni, ez kényszeríti a népeket uralmunk

erejének elismerésére (lásd az 5. korszakot) és szolgáltatja ki mindkét felet millió szemû ügynökségeinknek, melyet semmiféle országhatár zavarba nem hoz."
"Mindaddig míg nem ütõit a kedvezõ óra, a gójokat hagyjuk mulatni, új örömökön vagy a múlt emlékein élni, amire ügynökeink és sajtónk útján mi tanítjuk õket. Emlékezzetek a darvinizmus, marxizmus, nitscheizmus sikereire, amelyeket ügynökeink találtak fel."
"A sajtó szerepe, hogy számon tartsa a nép panaszait és ápolja az elégedetlenségei."
"A kormányok a sajtó hatalmát képtelenek voltak felismerni s a mi kezeink közé esett. Ennek segélyével szereztük befolyásunkat és kezeink közt vér és könnyek árán felhalmoztuk az aranyat."
A 3. számú jegyzõkönyvbõl.
"Csak pár lépés még és a szimbolikus kígyó gyûrûje összeér, amelybe az összes európai népek be lesznek zárva."
"A parlamenti üléseket és közigazgatási területeket szónoki harctérré változtattuk. A közigazgatás személyzetét pedig naponta vakmerõ újságírók és szemérmetlen pamfletlisták támadják, hogy végleges lesüllyedését elõkészítsék."
"Az alkotmányokba fiktív jogokat írtunk be, amelyek lehetetlenek s a népjogok sohasem valósíthatók meg."
"Mi a munkások megmentõjének mutatjuk magunkat, mert a tömegekre szükségünk van."
"Az éhség több hatalmat ad a tõkének a munkások felett, mint a fejedelmeké volt és ezzel zúzzuk szét azokat, akik utunkba állanak."
"Amikor elérkezik világuralmunk pillanata, a csõcselékkel seperünk el mindenkit, aki akadályul szolgál."
"A mindenféle titkos eszköz által szervezett gazdasági krízis által, az arany segélyével, a munkások nagy tömegét az összes államokban az utcára fogjuk vetni."
"Despotizmusunk olyan természetû lesz, amely a szabadelvûséget kiirtja az összes intézményekbõl."
"A nagy francia forradalom elõkészítésének titkait jól ismerjük, mert a mi munkánk volt. Azóta vonszoljuk a tömegeket csalódásból csalódásba."
"Erõnk - a gój határtalan aljavalósága és hatalmunk titkos jellege."
"A szabadság jelszava az egész társadalmat összeütközésbe kergeti minden tekintéllyel, ezért a mi uralmunk ezt a szót ki fogja törölni a szótárból."
A 4. számú jegyzõkönyvbõl.
"A köztársaság despotizmusa a színfalak mögött cselekszik."
"A testvériség, - az Isten és az emberiségre vonatkozik. Az egyenlõség gondolatától felszabadítjuk a népet, mert ellenkezik a természet törvényeivel, amelyek engedelmességet követelnek. "
"Hogy a gójoknak ne legyen idejük a gondolkozásra, szórakoztatásukról kell gondoskodni, az ipar és kereskedelemre terelvén figyelmüket."
"Az általunk elõidézett megrázó válságai a gazdasági életnek teremtik meg a csalódott, elgyengült, megfélemlített társadalmat";
Az 5. szánni jegyzõkönyvbõl:
"A jezsuitákat hitevesztettekké tudtuk tenni, mert láthatólag voltak szervezve, ellenben mi, - titkos szervezetünk mellett homályban maradtunk."
"Felkeltettük és fenntartottuk a gójok közt 20 évszázad óta a faji és vallási gyûlöletet"
"Mi vagyunk az Isten által kiválasztva a világ feletti uralkodásra és ezt a problémát meg fogjuk a világot mozgató erõ, az arany ereje által oldani. "
"Nincs ország, amely bármely megállapodást megvalósíthatna anélkül, hogy mi titkosan részt ne vennénk benne."
"Az ipar és tõke monopolizálását az egész világon egy láthatatlan kéz viszi véghez."
"Kormányzatunk legfontosabb problémája, a közszellemet kritika által legyengíteni."

" Mindenütt el kell vetni az egyenetlenség magva l, hogy porrá törjük azokat az erõket, amelyek magukat hatalmunknak még nem vetették alá."
"A fennálló kormányok helyére egy kolosszust fogunk helyezni, mely az összes népeket meg fogja hódítani."
De talán elég lesz céljainkra ezekbõl az épületes vallomás-szemelvényekbõl, melyeket fokozottabb érdekesség mellett folytathatnánk az összes 21 db. jegyzõkönyvön keresztül. Mindenesetre a legkívánatosabb volna itt mind a 21 jegyzõkönyvet szószerint újból leközölni, minthogy azonban ez, mint korábban már ismertettük "Sión bölcseinek jegyzõkönyvei" cím alatt 1922-ben megjelent, csak azt tartjuk szükségesnek az olvasó szívére kötni, hogy ezt a könyvvel olvassa és ismételve tanulmányozza, hogy az eljövendõnek tervezett világrendet, a zsidó világuralmai, Izrael királyságát megismerje s fogalmat alkothasson magának, mi lebeg fölötte és mi vár a keresztény világrendre, ha a zsidó világszövetséggel szemben az eddigi tétlenségben megmarad. E tekintetben nem tudok a kísértésnek ellenállni, hogy a 0. számú jegyzõkönyvbõl még egy idézetet ide ne iktassak, amely így szól: "Teljes jóhiszemûséggel mondhatom, hogy a jelen pillanatban mi hozzuk a törvényeket, mi vagyunk a bírák és mi büntetjük a bûnöket, mi foganatosítjuk a végrehajtásokat és mi osztunk kegyelmei, mintegy az összes seregek fõvezére, aki azok élén halad." - "Határtalan uralmi vágyunkat a könyörtelen bosszúállás és égõ gyûlölet fokozza. Belõlünk egy mindent elborító terror fakad ki. Mindenféle meggyõzõdésû és felfogású ember lesz szolgálatunkra: olyanok, akik a monarchiák helyreállítását akarják, de demagógok, a kommunisták és egyéb utópisták is. Mindezeket úgy állítottuk munkába, hogy a fennálló rend felforgatására törekedve, aláássák a tekintély végsõ maradványait is. Minden kormány ki lesz fárasztva ezen manõverektõl, óhajtja a békét és hogy azt megkapja, minden áldozatra kész; de mindaddig nem adjuk meg nekik a békét, amíg világosan el nem ismerik és egy szívvel-lélekkel alá nem vetik magukat nemzetközi fõkormányunknak." (Nemzetek szövetsége.)
Íme a jövendõ világuralom tiszta képe. Ezt a báseli kongresszus ezelõtt 30 esztendõvel határozta el és ma már az országok sokféle ügyeit a nemzetközi fõkormány, a népszövetség nem zsidómentes társasága intézi.
"Lassan-lassan" - mint a Biblia mondja - de biztosan haladunk a végkifejlet felé.
E tekintetben pedig bámulatos bûnös könnyelmûség terheli a keresztény világrend képviselõit: a fejedelmeket, kormányokat és a társadalmat.
A szemünk elõtt folyt le a XVIII. század végén beoltott liberalizmus és demokratizmus mérgének pusztítása által keletkezett világrombolás, az azóta szított és a XIX. század egész idejét átfogó, ügynökök által mesterségesen szervezett összes forradalmak és háborúk. Elõttünk folyt le ennek a századnak közepétõl a mai napig a nemzetek és társadalmak minden értékének a "lassú-lassú" lerombolása és minden néven nevezendõ hatalmat jelentõ intézmény legyengítése. Elõttünk folyt le a még soha el sem képzeli világháború megszervezése, kitörése és megharcolása. Elõttünk folyt le a gazdasági világharc, a szovjet-uralom, a rablás a gyilkolás legálissá tétele és az egész világra kiterjesztésének szintén legálissá tétele, a "világ forradalmasítása" által.
Mindez másfél századon keresztül elõttünk folyt és folyik még ma is és mégsem akadt közöltünk senki, aki meglátta és fölismerte volna, hogy ez a fejedelmek, kormányok, fajok, nemzetek és a keresztény világrend bõrére megy és hogy ezt tervszerûen, láthatatlan, egyetlen bûnös kéz intézi. A zsidó világszövetség keze. Nem látta senki, csak a kabátja gombját. Nem kutatta senki a "világjelenségek" okát. Felült és elhitte a világ, hogy ezek csakugyan világjelenségek, amelyek megváltoztathatatlanok és belenyugodott, hogy ennek így kell lenni. Ma már a régi egyiptomiak sorsán vagyunk és szerencséje az országoknak, ha nem késõ ellene cselekedni.
Az államok életében törõdni kell a jövõvel, nemcsak a mával. És ez a törõdés a faji és nemzeti érzés ápolása a kormányok ténykedésében és a generációban. Ha ezt továbbra is

mellõzzük és az ország világos pillanataiban hozott kevés törvényeit is eltörölgetjük, sõt megakadályozzuk az ifjúságot, a generációt, a jövõt is abban, hogy az ilyen - az õ jövõjüket érdeklõ - törvények fennmaradását megvédelmezzék, akkor rajtunk segíteni többé nem lehet. A segélykiáltás hiába és késõ lesz.

Áttekintés a zsidó világszövetség titkos munkájának rendszeréről és fokozatos végrehajtásáról az 1. korszaktól a 6. korszakig

<table>
<tr><th colspan="3">A Biblia és Mózes törvényeinek proklamálása a zsidó világuralomról és ennek elérésére tett rendelkezései.</th></tr>
<tr><td colspan="2">A gyűlölet terjesztése a világ összes népei ellen.</td><td>A zsidó nép elkülönülése a világ összes népeitől.</td></tr>
<tr><td colspan="3">A zsidó állam léte és munkája a környező népeknél Jeruzsálem pusztulásáig.</td></tr>
<tr><td colspan="3">A zsidók szétszóródása Jeruzsálem pusztulása után. Zsidó ügynökségek alapítása a világ gócpontjaiban és a zsidó világszövetség megalakítása Krisztus születése táján.</td></tr>
<tr><td colspan="3">A világ gócpontjaiban levő ügynökségek képviselete a Lévy-nemzetséghez tartozó papi fejedelmek által, A bibliai "ígéret" beteljesülésére való törekvések újraélesztése. Titkos "összeesküvés" és "célkitűzés", a fennálló keresztény világrend elpusztítására és a zsidó világuralom megalkotására. A "Kabala titkának" felállítására és intézkedések annak halálos titokként való megőrzésére.</td></tr>
<tr><td colspan="3">A Kabala titka őrzőinek, a zsidó világszövetség vezetőinek 100 - 100 évenként történő összejövetele - Sanhedrinje. Megbeszélése annak, hogy mi történt a lefolyt !00 év alatt és mire kell törekedni a következő 100 év alatt Izrael érdekében.</td></tr>
<tr><td>Az "arany" a vagyon gyűjtése, a gócpontokban. Üzlet, ingó és ingatlan-szerzés.</td><td>Az elfoglalandó földre való beszivárgás, birtokszerzés, kiszorítása az őslakóknak.</td><td>Beszivárgás a fennálló társadalomba. Összeköttetés, befolyás tekintélyszerzés. Kiszorítás a vezető pozíciókból. A világrend irányítása Izrael érdekében.</td></tr>
<tr><td colspan="3">Az 1760. évi kabalisztikus Sanhedrin beszámolása és határozatai.</td></tr>
<tr><td colspan="2">Az általános világelégedetlenség felidézése és szítása ügynökök, jelszavak, mesterséges nélkülözések, közromlás előidézése és terjesztése által</td><td>Az emberiség állandó nyugtalanságban tartása, a világ forradalmasítása, mesterséges elégedetlenség felidézése által.</td></tr>
<tr><td colspan="3">A francia forradalom előkészítése, kitörése és lefolyása a zsidó világszövetség közreműködésével. Európa egyes államainak forradalmasítása a XIX. század közepéig, a dinasztiák és kormányok legyengülése "szabadságjogok" követelésekkel, liberális, demokratikus és humanista jelszavakkal, minduntalan felidézett háborúkkal és gazdasági válságokkal, az államok eladósításával.</td></tr>
<tr><td colspan="3">A 1860. évi kabalisztikus Sanhedrin beszámolása és határozatai.</td></tr>
<tr><td>Az arany meghódításának állapota a világ gócpontjaiban. Az általános világhelyzet, a dinasztiák, kormányok legyengítésének elégtelensége.</td><td>Elhatározása, a népek, társadalmak és intézmények legyengítésére kiterjeszkedni az egész világon Minden fennálló eszmét, rendet lerombolni, vagy legyengíteni, ami nem zsidó.</td><td>A zsidó világszervezet kibővítése vezérkarral, politikai, tömeguralmi, gazdasági és propaganda szervekkel. A 100 éves Sanhedrinek helyett kongresszusi vezetés rendszeresítése.</td></tr>
<tr><td colspan="2">A zsidó befolyás és túlsúly biztosítása minden intézményben ;</td><td>A szabadkőművesség elfoglalása és</td></tr>
</table>

irodalomban, művészetben, iparban, kereskedelemben, közoktatásban, törvényhozásban, bíróságban, rendőrség, csendőrség, katonaságban. Ott lerombolása a nemzetet, államot és keresztény erkölcsöt erősítő faji és nemzeti szellemnek. A hit megrendítése mindenben ami eszményi, főként padig a keresztény vallás és hirdetői tekintélyének elpusztítása, az Isten tagadása, a "Más világnézet" jogossá tétele a "lelkiismereti szabadság" ürügye alatt. Szabadságjogok kierőszakolása. Az agitáció, izgatás, gyülekezési jog és a sajtószabadság határtalanná tétele, a zsidó világszervezet új szerveinek összműködése által.	szociáldemokrácia megalkotása mint tömeguralmi szerv és munkástömegek kézbekerítése. A bankok, börzék beállítása mint gazdasági szerv a zsidó világszervezetbe. A sajtó elfoglalása és a zsidó eszme szolgálatába hajtása mint propagandaszerv. A zsidó világszövetség vezérkarának, az Allience Israelite-nek felállítása Párizsban.
A básel-i zsidó világkongresszus megtartása 1897-ben. Megállapítása a zsidó világszövetség titkos "Szent munká"-ja nagy eredményének a világban. Elhatározása a világ forradalmasításának, világháború előidézése általt és a világ politikai uralmának ideiglenes kézbevétele, kommunizmus formájában. A világháború politikai előkészítése. Egyidejűleg a szervezet társadalmi munkájának fokozása. Az államok politikai feszültségének fokozása.	
A bécsi világkongresszus 1913-ban. Beszámolás a világháború előkészítésének állapotáról. Elhatározza a világháború kirobbantását.	
A világháború megindulása 1914-ben. lefolyása a versaillesi béke.	
A hadseregek nélkülözésének és elégedetlenségének mesterséges, állandó fokozása; hadiszállítási visszaélések, frontkerülések, izgatás, rémhírterjesztés, csalás, hazugság, áruelrejtés, közszükségleti cikkek drágítása, sztrájkok, szökések, sajtó és parlamenti akciók, pacifizmus, kémkedés, árulás, felbujtás, lázongás, zavarok, ellenségekkel cimborálás stb. által.	A részlet békék diktálása. A nemzetek és államok elégedetlensége és elkeseredésének legmagasabbra fokozása hogy béke és nyugalom ne lehessen a világban és mindenütt robbanó akna álljon rendelkezésre. A "Népszövetség" (főkormány) beállítása a világuralom intézésére.
A hadseregek összeomlasztása helyi lázadások (forradalmak) előidézése ügynökök, élelmiszerek mesterséges elvonása és terror által. A kommunizmus általánossá tételének kísérlete Európában.	Oroszország meghódítása a kommunizmus által. A zsidó világszövetség legális politikai végrehajtó szervévé való avatása és a világforradalmasítás nyílt támadó centrumává tétele.
A kommunista ideiglenes világuralom világrohamának sikertelensége. A gazdasági háború új világrohamának a megindítása az államok ellen. Kirablása, hitelrontása, csődje, szegénnyé tétele, eladósítása az államok és népeknek, hogy a népszövetségi főkormány rendelkezéseinek ki legyenek szolgáltatva. Ezzel párhuzamosan a világháború előtti titkos zsidó "Szent munka" folytatása, a világi elégedetlenség tetőfokra emelése, melynek eredménye egy-egy új világroham, mindaddig míg sikerül a kommunizmus ideiglenes világuralmát felállítani, ebből pedig Dávid királyságának, Izraelnek világuralmát megalapítani.	

Néhány évtized múlva nem lesz más, mint csak zsidó világ. A régi pogromok helyett, mint ahogy már meg is csinálták, sõt Oroszországban ma is csinálják, rendszerré teszik a keresztény pogromokat és hogy a tömeges irtás a világban nagyobb felháborodást ne keltsen, az úgynevezett "ritkítást" az évi kvantum legyilkolását, Dávid királyságának rémuralmát, mely a zsidó világszövetség "lassú-lassú" munkájának közellevõnek hirdetett 6. korszakát jelenti.
Ébredjenek végre fel a keresztény világrend õrei, a kormányok és a társadalmak és vigyázzanak! És ezt nagyon komolyan vegyék. Gondoljanak az 1760-ban megtartott 100 éves Sanhedrinre, amely után kevés idõre kitört a francia forradalom. - 1860-ban megtartott Sanhedrin után kitört az általános világdestrukció. 1897-ben tartott báseli kongresszus után megkezdõdött a "nagypogrom", a világháború elõkészítése. 1913-ban megtartott bécsi kongresszus után egy évre kitöri a világháború, az igazi keresztény pogrom, a rablás, gyilkolás, felforgatás. Ma, 1027. szeptember 1-én már újra összeült Baselben, ott, ahonnan a világháború kiindult, a zsidó világkongresszus és a világ máról-holnapra újra katasztrofális meglepetésekre ébredhet, mert a zsidó világszövetség célkitûzése és szívós munkája így követeli és nem szünetel. Nem szabad a keresztény világrend védelmét, mint eddig, bûnös nemtörõdömséggel, könnyelmûen venni s nagyon vigyázva nyitott szemmel résen kell lenni.
Igaz ugyan, hogy az emberiség 3 milliárd öklével szemben csak 14 millió zsidó Él, ebbõl is fele nõ, a megmaradt 7 millióból pedig 3 millió gyermek, tehát komoly számításba csak 4 millió zsidó jöhet, de ne feledkezzünk meg a diktátorokról, akik egymaguk sok millió népet tartottak rabigában, a Brit birodalomról, amely alig 150.000 emberrel uralkodik 500

millió hindu fölött, a proletárdiktatúráról, ahol néhány bõdült zsidógyerek a nyakára ült 120 millió orosznak és 8 millió magyarnak, így lehet a 14 millió zsidóság vezetõsége, a zsidó világszövetség, az egész emberiség rabszolgatartója.
1860-ban a 100 éves Sanhedrin elnöke kimondta, hogy: "A fej le fogja gyõzni az öklöket. "
Tûz van! - Siessetek oltani és menteni azt, amit még lehet.

Védekezés a zsidó világszövetség veszedelme ellen

A mûveltség által megszelídített vagy mondhatnánk nemesített ember gondolkozása és érzése nem lehet más, mint liberális vagy szabadelvû és humanista. Ámde ennek a liberalizmusnak - úgy mint a kommunizmus eszméinek is - alapfeltételt; az, hogy minden egyes ember egy-egy krisztusi fogalom legyen. Minthogy pedig ez természeti örök törvények folytán nem lehet, a liberalizmus is egy eszményi és egy gyakorlati liberalizmussá oszlik.
Az eszményi liberalizmus nemesit, felemel és boldogít, de egyben, mert leheletlen, mérgez, lázit, elégedetlenné tesz és öl.
A XVIII. és késõbbi századok nagy embereinek örök bûne, hogy ebbe a sötétségbe megfontolás, gondolkozás nélkül, vakon rohantak bele, a gyakorlati liberalizmust pedig, mely csak a lassú szociális fejlõdést és természetes humanizmust a faj, a nemzet és ország érdekeinek szem elõtt tartásával engedi meg, teljesen figyelmen kívül hagyták.
A zsidó világszövetség ördögi ravaszsága, a liberalizmus ezen kétféle sajátságára építette fel világuralmi törekvésének és a fennálló világrend lerombolásának tervét.
A liberalizmus fogalma alatt az ideális, nemes elméletek gyakorlatilag lehetetlen jelszavától kezdve a legfarizeusabb hypokrizisig, minden leplezett alakoskodás és visszaélés elfér s a hiszékenység emellett helyrehozhatatlan veszedelembe jut.
Aki könyvünket figyelemmel olvasta, a világban nyitott szemmel él és a világesemények összefüggését meglátta, az elõtt világos és kétségtelen lehet ma már, hogy az egyetemes emberiség õsi keresztény kultúrája és benne az egyes országok, fajok és nemzetek léte vagy nem léte egy láthatatlan, szinte ellenállhatatlannak látszó Titkos erõ által nemcsak meg van támadva, de ma már annyira elõre is haladt, hogy az emberiség a legkomolyabb veszedelemben van. A hiszékenység, a gondatlanság és a perrendszerû bizonyítékok naiv keresése odáig juttatta a világot, hogy ma már az okozhat gondot, miként védekezzünk a nemzeteket, a fajt, az országot és a keresztény világrendet fenyegetõ világveszedelem ellen. Mert hogy védekezni kell az bizonyos.
Ha a férget eltaposás fenyegeti, védekezik. Ha az egyén életét támadják míg önvédelmére minden fegyvert felhasznál, a törvények pedig még az ölés bûntette alól is felmentik.
Mennyivel inkább igazolt, egy faj, egy nemzet, egy ország vagy éppen egy világrend léte vagy nemléte kérdésében a védekezõ eszközök alkalmazása, amely azt követeli, hogy a megtámadója ellen akár mennydörgõs mennykõvel is védekezni kell. Hogy minõ fegyverekkel, az nem kérdés, természetesen, ami célhoz vezet.
Minden védelemnek aktívnak, támadónak kell lenni, mondja a hadi taktika.
Mózes által a zsidóknak adott törvények sem mások, mint a legszélsõségesebb faji és nemzetvédelmi, politikai törvények, melyek megtartása vallássá tételeit.
Ez természeti törvényeken alapuló jog, amelynek minden faj és nemzet alá van vetve és mely ellen senkinek kifogása nem is lehet. Az ellen sem lehel kifogás, ha egy faj vagy nemzet ezeket a törvényeket megtámadott faja vagy nemzete védelmében támadólagos harci móddal alkalmazza.
Az egyetemes zsidóságot azonban - habar mint nemzet még Krisztus elõtt megszûnt

létezni - a világban fajilag semmi sem veszélyeztette, senki meg nem támadta, önvédelemre tehát nem szorult. Fajuk fennmaradását Mózes és a Talmud elkülönítõ törvényei pedig - mely egyszersmind vallásuk is lett - örök idõkre teljesen biztosították s így egy zsidó támadásnak bármely irányban semmiféle jogos indoka nem lehetett, tehát zsidókérdés sem lehetett.
Annál meglepõbb, hogy a Mózes és Talmud törvényeiben .lefektetett világuralmi elvek Jeruzsálem pusztulása után, a vallásnak nevezett politikai zsidó törvények alapján, a zsidó világszövetség megalakulására, kabalisztikus megszervezésére és tervszerû, fanatikus munkálkodásra, vagyis mindennek megtámadására és elpusztítására vezettek, ami a világon nem zsidó.
Ami tehát a zsidó világszövetséget becstelenné teszi, az már maga a születése, mert a világon, senkinek eszébe sem jutott a zsidó fajt üldözni vagy bántani. Magának a Mózes és a Talmud törvényeinek reakciója volt csupán az, ami a zsidók helyzetét a világban meghatározta s melyet a zsidó világszövetség céljai érdekében a "szegény üldözött zsidó" fogalmában igyekezett a világgal elfogadtatni, hogy esetleg napfényre jutó munkáját jó elõre ravaszul indokolja és leplezze.
Becstelenné teszi azonban a zsidó világszövetséget az, hogy faját és népét az egész emberiség megrontásával és elpusztításával kívánja felemelni és a világ urává tenni.
Még becstelenebbé teszi ezt a szövetséget, hogy hatalom bírvágy indítja és hogy a gyanútlan emberiség megtámadására, eltiprására és elpusztítására láthatatlan kezû, titkos s a vér szadisztikus szagától megrészegült, kegyetlen, fanatikus, válogatatlan, alattomos eszközöket alkalmaz, amelyek ellen a védekezés alig lehetséges és melyet ez az összeesküvõ banda világpolitikának mer nevezni.
Ez a zsidó világszövetség, amely magát az internacionálé, a nemzetköziség jótékony álarca alá rejtette s minden faji és nemzeti érzés romjain, mindent nemzetközivé akar lenni, minden más társadalmi és politikai mûködése mellett, párhuzamosan ezekkel, tevékenységét most már fõképp a nemzetek gazdasági életére vetette, amellyel azokat megfojtani és kirabolni akarja, ezáltal a világ rablóbandájává alakult s a világ összes kincseinek kezére jutása után, szent iratai szerint is a világ összes népeinek le gyilkolása és kiirtásának kellene elkövetkezni.
Kivonat az 1881 március 3-t magyar képviselõház ülésének naplójából, melyben Istóczy Gyõzõ a többek közt a következõket mondja: "A Talmud nem pusztán vallási könyv, hanem a zsidóságnak polgári, büntetõ, rendõri törvénykönyve és szociálpolitikai tankönyve is." - "Az antiszemita mozgalom nem egyéb mint jogosult önvédelmi küzdelem egy destruktív társadalmi halálom, egy nemzetközi rablóbanda ellen, amelynek nihilisztikus üzenetei egész nemzeteket és államok jólétét s társadalmi rendjét ássák alá." - "A zsidókérdés, mint már említettem - csak szintoly politikai kérdés, mint akár-mely más politikai kérdés, sõt többet mondok: a zsidókérdés társadalmunk s nemzetünk lét és nemléti kérdése." - "A zsidókérdés fejtegetése tehát jogosult társadalmi, önvédelmi eszköz s eképp jogos politikai (tehát nem felekezeti) akció."
"Avagy egyes-egyedül csak a zsidóságot nem szabad kritika tárgyává lenni? Ha szabad a jezsuiták, az ultramontánok, az arisztokrácia, a nyárspolgárság, a hadsereg, sõt még a korona ellen is többé-kevésbé éles kritikát írni (stb., stb.)" - nem látjuk be, miért ne szabadna az egész földön mintegy 8-10 milliónyi fõvel található zsidó nép viselt dolgai felett is elmélkedni akkor, amidõn ezen "viselt dolgok" annyira kihívják a kritikát. Minden nemzetnek, minden állami és társadalmi intézménynek tûrni kell a kritikát, egyes-egyedül csak a zsidóságot ne lenne szabad kritika tárgyává tenni?" - (Nem ám, mert a liberális köd kimondta, hogy mindez "felekezeti kérdes" és "izgatás'. Szerzõ. Lásd: Istóczy Gyõzõ s 12. röpirat" címû folyóiratának 1880. október 15. szám, 3. oldalát.)
Könyvünk ennélfogva nem az egyetemes zsidóság ellen, hanem ennek a nemzetközi öltönybe bújt bandita-szövetkezet és földalatti politikai szervezetnek megismerése végett

íródott. Hogy ezt az egyetemes zsidósággal kapcsolatban kellett tennünk, annak az okai nem mi vagyunk.
Az egyetemes zsidóságot Mózes és a Talmud törvényei sok-sok ezer évvel ezelõtt Babilon és Egyiptomban már több ízben állították olyan válság elé, hogy a nép teljes kiirtás elõtt állott anélkül, hogy maga a nép emberi szempontból megérdemelte volna. Mózes és a Talmud törvényei vak követésének azonban ide kellett vezetni, mert egy birodalom sem tûrhette létalapjuk rombolását.
Az egyetemes zsidóságot ma sem lehet azért felelõssé tenni, ami nevében a világban történik, mert a zsidóság 90%-a maga sem tudja, hogy nevében mi folyik a világban. Hogy az õsi zsidó törvények és hagyományok takarójában egy bandita-szervezet esküdött össze az egyetemes zsidóság nevében a világba tál óm megszerzése, a világ kirablása s a keresztény világ népeinek kiirtására. Õk csak azt érzik kellemesen, hogy gazdagodnak, befolyásuk és hatalmuk pedig naponta nõ. Felelõsek azonban azért, hogy a zsidó világszövetség üzelmeit, ha öntudatlanul is, minden zsidó, mindenben és mindenütt, gondolkozás nélkül támogatja és elõsegíti, mert a zsidó világszövetségnek Mózes és a Talmud törvényei alá rejtett rendelkezései így parancsolják, így pedig az egyetemes zsidóság is ennek a nemzetközi banditaszövetségnek öntudatlan cinkostársává válik.
Ezeknél fogva el kell viselnie, ha a közvélemény általában bennük látja az elõtte lepergõ és el nem tagadható világrend pusztulásának okait. De azt sem tarthatják magukra nézve sérelemnek, ha a keresztény világrend védekezése - a méltatlan megtámadás miatt - a zsidó világszövetség láthatatlan és ismeretlen titkos vezetõsége helyett az egyetemes zsidóságot találja.
így lett ma zsidókérdés a világban, mert maga a zsidó világszövetség csinálta. Az emberiség érdekében pedig nem szabad megengedni, hogy ezt a kérdést a zsidó világszövetség oldja meg, hanem ezt még a fennálló keresztény világrendnek kell megoldani, ha nem akar végleg elpusztulni.
A zsidókérdés megoldása a keresztény világrendre égetõen és végtelenül sürgõs. Úgyszólván ütött a tizenkettedik óra, mert a világeseményekben naponta olyan meglepetésekre virradunk, amelyek a láthatatlan bandita-szövetség kezeinek állandó mûködését bizonyítják.
Lásd a Sacco és Vancetti banditák érdekében kifejteit világmozgalmat. Úgyszintén 1927 szeptember hó 1-én újból Baselban megnyílt zsidó világkongresszust.
Már pedig egy percig sem lehel végveszedelem nélkül tovább tûrni, hogy a levegõben lejünk fölött lebegõ Damokles kard minden pillanatban lesújthasson. Annál is inkább, mert a zsidó világszövetség képviselõi és ügynökei, különösen a kongresszusokon, már nem is nagyon titkolódzva, maguk is azzal dicsekszenek, hogy a "szent munka" már annyira elõrejutott, hogy a "beteljesülés" pillanata már nagyon közel van. Ennek a véres világgonoszságnak pedig nem szabad bekövetkezni.
Csak gondoljunk vissza. - Az 1760. évi kabalisztikus Sanhedrin után megszületett a liberalizmus világjelenségnek nevezett világmérge a szabadság, egyenlõség, testvériség, melyet már 20 évi munka után a francia forradalomban, késõbb az 1800-as évek elején egész Európa országaiban ügynökök által, forradalmak és lázadásokban látunk kirobbanni. 1800-ban megtörtént a következõ 100 éves kabalisztikus Sanhedrin, amelynek határozatai után 40 évi szent munkával megtörtént az országok titkos betelepítése, beszivárgás útján zsidókkal, megtörtént a földbirtok elfoglalása, az arany megszerzése, a kereskedelem és az országok pénzügyeinek irányítása zsidó kezek által. Megtörtént a társadalom és közigazgatásba való beszivárgás útján a titkos összeköttetések és befolyás megszerzése, megtörtént minden intézmény vagy kormányzásnak legyengítése az általános destrukció és korrupció által, egyben a szabadkõmûves, szociáldemokrácia, bankár és börze, valamint zsidó sajtó világszerveinek bekapcsolása, kifejlesztése és munkásságuk legálissá tétele az. országokban, úgyszintén megkezdõdött a 100 éves kabalisztikus Sanbedrinek helyett a

zsidó világszövetség vezetése világkongresszusokkal és felállíttatott a világ zsidó ügyeinek vezetésére az állandó központi iroda (vezérkar) Párizsban.
Istóczy Gyõzõ képviselõ "12 röpirata" 1881. február 15. szám, 15., 16., 18-, 19. lapján Zentelkey Kornél így ír: "A XIX. századdal jött a "kultúra" és a kultúra megteremte új eszméit."" - Továbbá: "És az 1867. évi XVII. törvénycikkben kimondtuk az emancipációt." "13 év folyt le az emancipáció óta." - "Befolyásuk következtében a foglalkozásoknak majdnem minden ágában véghetetlen korrupció és erkölcsi süllyedés korszaka állott be. És kik okozták ezt? Azon rongyos, söpredék faj, melyei õsapáink nagy kegyesen megtûrtek maguk közölt!" - Majd tovább: "Nem akarjak, mert él bennünk a kínos sejtelem, hogy ha az megtörténik (a keveredés. Szerzõ.) úgy századok határán túl sem Magyarország, sem; magyar nemzet nem lesz többé." - "Sürgetjük, hogy azon testület, mely az emancipáció által a zsidóknak könnyelmûen jogokat adott, ugyané testület azokat tõlük, mint érdemtelenektõl, mint olyanoktól, akik a feléjük nyújtott kezet megmarták, visszavonja."
Az 1897. esztendõben Baselban megtartott zsidó világkongresszuson a küldöttek már elég érettnek találták a helyzetet, hogy a zsidó világuralmat kézbevenni megkíséreljék és elhatározták a világháború elõkészítését. 20 évi elõkészítés után 1013-ban Bécsben megtartott világkongresszuson a világháború kitörése, a hosszú háború, a harcoló seregek kimerítése, elégedetlenségének legmagasabbra való fokozása és szétzülleszlése elhatároztatott. A világháború alatt ezeknek szószerinti beteljesedése után a zsidó világszövetség ügynökei úgyszólván az egész Európát a 100 év elõtti múltára ismét forradalmasították és kommunizmus formájában a zsidó világuralmat ideiglenesen kézbevenni megkísérelték. Ez a világroham, ha teljesen nem is sikerült, mégis nagy eredményekkel járt, mert a világ gazdasági kirablása, az országok és népek koldusbotra juttatása eléggé sikerült, de különösen sikerült egy nagy világbirodalom teljes megszerzése minden kimeríthetetlen kincseivel és segélyforrásaival együtt, mely a zsidó világszövetségnek legálisnak látszó takarója és nyíltan felhasználható "bulldogja" lett ahonnan a szuverenitás védelme alatt az egész világot állandóan nyugtalaníthatja, a világ forradalmasítását és kitûzött célok érdekében betöréseit folytathatja, a központ irányítása szerint.
Ma már a lemondott lord Cecil, Annie Besant és több nagy politikus tartózkodás nélkül hirdetik, hogy a világhelyzet újból világháború elõtt látszik állni, a zsidó világszövetség pedig 1927 szeptember 1-én Baselban ismét kongresszusra gyûlt össze, tehát a keresztény világrend vigyázzon és siessen, mert újból készül valami világmeglepetés.
Sydenham lord az angol felsõházban 1925. márciusban, nyíltan megmondta, hogy Európa újjáalakítói Párizsban a békekötésnél destruktív munkát végeztek és hogy: "A Versaillesi tanácsnak tisztán fel kellett volna ismerni a bolsevizmus rémét. Ma ez a legnagyobb veszedelem, amely az európai mûvelõdés aláaknázásán dolgozik. (Az Alliance Israelite Universelle vezérkarának az irányítása és parancsa szerint. Szerzõ.) Amint nemrég Moszkvában minden kétértelmûségeit kizáró módon kijelentették ... Ameddig a civilizációt fenyegetõ bolsevista veszedelmet végképpen le nem küzdöttük, nem lehet Európában (az egész világon! Szerzõ.) békérõl és állandóságról beszélni."
Lásd a Pesti Hírlap 1927 december 25. számát, "Revíziós gondolat Newtontól Rothermere lordig" címû cikket.
Tisztában kell mindenkinek lenni azzá!, hogy a keresztény világrend ellen évezredek óta összeesküdött és romlásán ma is állandóan munkálkodó szédületes koncepciójú láthatatlan haramiák és banditák világszövetkezetét, az egyetemes zsidóság ellen nemzetközileg szervezett világpogrommal, az összes zsidók kiirtásával megsemmisíteni ma már nem lehet. A babiloniak és egyiptomiak idejének és felfogásának ez megfelelhetett, sõt mint a Bibliából tudjuk, annyiban sikerrel is járt, hogy a zsidók megszöktek s tõlük egy idõre megszabadultak, ma azonban ez a mód sem a becsületes erkölccsel, sem Krisztus

tanításával, sem pedig a lehetõséggel meg nem egyezik, részleges helyi pogromok pedig lényegükben teljesen feleslegesek és céltalanok volnának, de az egyetemes zsidóság ellen sem volna teljesen igazságos, legfeljebb csak idõleges, helyi megfélemlítést eredményezne. Ez tehát a zsidókérdésnek vagyis inkább a zsidó világszövetség összeesküvése elleni védekezés kérdésének megoldása nem lehet.

Van azonban egy másik megoldás, amelyre a zsidók tanítottak meg bennünket évezredes titkos munkájukkal. Ugyanazon elveket kell ellenük szegezni, mint amelyeket õk alkalmaztak a keresztény világrend megrontására. A saját fegyverüket kell ellenük visszafordítani még akkor is, ha ez különben a mai keresztény világrend felfogásával és szokásaival ellenkeznék.
A zsidó világszövetség kongresszusi jegyzõkönyvei dicsekedve mondják, hogy: "Nem arra kell törekedni, ami jó és erkölcsös, hanem ami szükséges és hasznos" vagyis a cél szentesíti az eszközöket. "Minden eszköz jó és jogos, ami célra vezet, mert a jognak nincs kezdete és nincs vége." -- "A jog és a törvény az erõszakon nyugszik." - "A csalás és hypokrizis-hez kell folyamodni." - "Despotizmus nélkül nincs állami rend." - "A szabadság, egyenlõség, testvériség, haladás, humanizmus, emberiesség csak csalétkek voltak a gójok számára, melynek mérge mint a szú megõrölte õket." - "Hátai mûnk ereje a láthatatlanságban, titkosságban, megtévesztésben és erõszakban rejlik." - "Csak mi tudjuk, hová megyünk, mi a célja minden munkánknak.'; - "E társadalmat szétromboljuk és ha kell saját vérébe fullasztjuk azt."
Mindezekre a zsidó világszövetség tanít ki bennünket, tehát ne feledjük ezeket el és ahol szükséges a védekezésnél ugyanazt alkalmazni kell. Haramiák és banditák leküzdésénél nem szabad válogatni a fegyverekben.
"A dolgok ily aggasztó s folyton súlyosbodó állásában, szemben azon nagy veszélyekkel, melyekkel a nemzetközi fõvezénylet alatt álló zsidó népfaj az európai keresztény népek jólétét, nyugalmát, jogbiztonságát, kultúráját, civilizációját és jövõjét folytonos növekvõ mertekben fenyegeti; másrészt pedig, szemben ama menthetetlen rideg közönyösséggel, mellyel a kormányok saját népeiknek a zsidósággal vívott társadalmi, önvédelmi egyenetlen küzdelmét szemlélik, sõt sok államban egyenesen a zsidóság pártjára állva, a saját népeik kezébõl az önvédelem eszközeit is kicsavarják, megfosztva õket a zsidókérdésben a sajtószabadságtól, az egyleti gyülekezési jogtól és szabad szólás jogától.
"A zsidó népfaj által többé-kevésbé elnyomott keresztény népeket pedig felhívjuk a jogosult önvédelmi mozgalomnak az egész vonalon való megindítására és szervezésére.'
A keresztény népeit fogjanak lehat hozzá ezen törvényes önvédelmi mozgalom erélyes megszervezéséhez. Indítsák meg az élénk agitációt és az erõteljes akciót a parlamentekben, kerületi és köz-218
s égi képviseletekben, a sajtóban és nyilvános gyülekezetekben. Alakítsanak városonként és vidékenként védegyleteket." - Lásd: 1882-ben a drezdai nemzetközi keresztény kongresszus manifesztumát. (Közölve Istóczy Gyõzõ: "12 röpirat" 1882. szept. 15. sz., 6., 7., 8. lapján.)
A védekezés területén nincs szentimentalizmusnak, jognak, humanizmusnak, civilizációnak, kultúrának, emberiességnek, fõképp pedig liberalizmusnak helye. Ez élet és halálharc. A lét vagy nemlét kérdése. Itt az "én", az emberiség, a fennálló világrend, a faj, a nemzet, a vallás, az élet és vagyon forog szóban. Itt az egyetemes keresztény világrendben, egyénnek, fajnak, nemzetnek, társadalomnak, kormányoknak és országoknak kímélet és kegyelem nélkül mindenkinek harcolni önmaga iránt tartozó becsületbeli, elengedhetetlen kötelessége.
Ennek a világharcnak szerény hangja ez a könyv!
A védelemnek nemzetközi, társadalmi és országos törvények keretében kell mozogni. Idõvesztegetés nélkül keresztény világkongresszust kell azonnal összehívni. Ott meg kell

alakítani a keresztény világrendet védõ nemzetközi szövetséget és központi irodát. Ugyanott meg kell alakítani a világ minden országaiban mûködõ országos ligákat, amelyek a saját országukban megszervezik minden város, sõt község részére a helyi bizottságokat.
Lásd a zsidókérdés megbeszélésére egybegyûlt drezdai nemzetközi keresztény kongresszus tételeit 1882-ben. Közli Istóczy "12 röpirat" c. folyóirata 1882. szeptember 15. szám 9., 10., 11. lapján.
A központi iroda dolga volna a világesemények szemmel tartása, az országos ligák tájékoztatása és irányítása, a világ minden részérõl beérkezõ jelentések és javaslatok összegyûjtése, intézése és világkongresszusok összehívása.
Az országos ligák gondoskodnának a helyi szervek szervezésérõl, a fennálló keresztény egyesületek bekapcsolásáról és irányításukról, társadalmi akciókról és törvényhozási intézkedésekrõl.
A helyi bizottságok kötelessége volna a zsidóság ellenõrzése, társadalmi és hivatalos térfoglalásuk, valamint vagyoni gyarapodásuk útját állam és ahol lehet visszaszorítani vagy megakadályozni és idõnként javaslatokat tenni.
Ahogy a zsidóság a társadalomba és intézményekbe évek hosszú során ál, észrevétlenül beszivárgott, éppen úgy kell feltûnés nélkül, de határozott és könyörtelen módon, minden eszközzel, hypokrizissel és ha kell erõszakkal, õket onnan állandó munkával kiszorítani, mellyel párhuzamosan, éberen kell õrködni, hogy újabb térfoglalás ne történhessék. A zsidókat kivétel nélkül mint megbízhatatlan elemeket és belsõ ellenséget kell tekinteni és társadalmilag minden cselekvésüket, intézményeiket, akármilyen ártatlan cím alatt mûködnek is, gyanúval és állandó figyelemmel kísérni. A társadalmi akció kimeríthetetlen terület a zsidó térfoglalás megakasztására és visszaszorítására, amelynél egy kis képmutatás, erõszak, egy kis levédésben és csalódásban tartásuk nekünk nem fog megártani. (Hisz ez az õ fegyverük.)

Áttekintés a keresztény világrend megvédésére alakítandó keresztény világszövetség tervezett szervezetéről

Intézkedés "Keresztény Világkongressus" összehívása és megtartásáról. Megalakítása a Keresztény Világszövetségnek (lehetőleg Budapesten).
A Keresztény Világrendet védő központi iroda felállítása. (Vezérkarral, politikai, gazdasági, társadalmi tömegmozgató és vallási ügyek alosztályaival) az országok központi irányítására.
Országos Ligák alakítása a világközpont kötelékében és irányítása szerint.
Helyi szervek alakítása az Országos Ligák által, az országok gócpontjaiban.
Keresztény egyesületek bekapcsolása a helyi szervekbe.
Bizottságok alakítása a helyi szervekben: politikai, társadalmi, gazdasági, vallási, törvénykezési ügyekre.
Ezeknek feladata volna az ügykörükbe tartozó mindennemű események figyelemmel kísérése, ellenőrzése, jelentések tétele, vagy védőintézkedések, a keresztény világrend eszméjének előmozdítására szolgáló mozgalmak tervezése, megindítása és végrehajtása, vagy javaslatok indítványozása az országos ligáknál.

Áttekintés

A zsidóságnak tudomásul kell venni, hogy ilyen társadalmi akció vagy törvényhozási intézkedés, amely helyzetüket egy országban megszorítja vagy éppen lehetetlenné teszi, nem azért van, mert más vallásúak, más hitûek vagy felekezetûek, ami az országokat és keresztény világrendet igazán vajmi kevéssé érdekli, hanem azért, mert fajának vezetõi az emberiség megrontására összeesküdtek. Vallásos hitévé emelt törvényei pedig olyanok, amelyeknek követése, az egyetemes zsidóságot tudtán és talán akaratán kívül is ennek a haramia szövetségnek segítõ cinkostársaivá teszik. Az õ segítségük nélkül minden

összeesküvés a világhatalomért, eredménytelen volna és ezért nekik felelni és fizetni kell. A 2000 éven keresztül kialakult keresztény világrend nem tûrheti, hogy benne egy törvényeinél fogva gonosz erkölcsû, a világon egyedülálló, az emberiségnek egy maroknyi részét képezõ népnek, Krisztus nemes erkölcseivel ellenkezõ, az emberek milliárdjainak elpusztítására irányuló, vad és hamis "más világnézete" legyen. Amelyik zsidó nem akar cinkostársa lenni a zsidó világszövetségnek, az meneküljön Mózes és a Talmud elavult törvényei elõl és a más világnézetûek közül.

A zsidóságnak azt a ravasz fogását, hogy faját sikerült felekezetnek feltüntetni és a világgal elfogadtatni, minden sérelmét vallási és felekezeti sérelemnek, vallási türelmetlenségnek, vagy indokolatlan antiszemitizmusnak igyekszik feltüntetni és barbár civilizáció hiányának festi a világ közvéleménye elõtt, ma már mindenkinek jól kell ismerni. Tolvajnyelven nem jelent ez mást, mint: Ne bántsd a szegény zsidót, hogy szabadon garázdálkodhasson a saját törvényei szerint. Ezért a zsidóság ellen irányuló semmiféle akcióban ettõl a ravasz csalástól megijedni nem szabad. Figyelemre sem kell méltatni, a bíróságoknak pedig az ilyen félrevezetést óvatosan kell fogadni, nem pedig téves fogalmú elvi ítéletekkel támogatni.

A társadalmi akciónak legelsõ sorban azon kell lenni, hogy a tekintélyt, tisztességet, hatalmat és befolyást jelentõ pozíciókból a zsidókat kiirtsa. Egyesületeink és intézményeink nem arra valók, hogy azokban "más világnézetû" magvak keljenek ki és ravasz filozófiával megrontassanak.

Dr. Henrici porosz képviselõ ezelõtt 50 évvel 1880. december 17-én mondja: "Nekünk törvények kellenek, kivételes törvények a zsidók ellen! Nekünk a zsidókat társadalmilag el kell szigetelnünk, hogy mi, érdekek által hozzájuk ne köttessünk." - Továbbá: "Ezek az urak (a kormány) feledik azt, hogy egy idegen népnek lassú bevándorlása és szaporodása által a hazára nézve még nagyobb veszély támad, mintha egy külellenség bennünket hirtelen megtámad." - Lásd Istóczy Gyõzõ: "12 röpirat" 1881. február 15. szám, 47. lap.

A család bensõ életével és bizalmas ügyeivel egybekapcsolt orvosi és ügyvédi funkciókból, úgyszintén a gyógyszerek beszerzésénél a zsidót ki kell zárni.

Az üzlet a zsidók egyik fõereje. Ezt az erõt meg kell törni. Gondoskodni kell, hogy az a régi és indokolatlan felfogás, hogy üzlet és kereskedelem úriembernek nem való, a társadalmi felfogásból kiirtassék. A vállalkozói és kereskedelmi pályára keresztény és elõkelõ, tanult fiatalságul kell nevelni s õket minden eszközzel önállóságra segíteni. Nem szabad semmiféle vállalkozási sem magán, sem városi, sem állami teljesítményeknél zsidó kézre juttatni, a strohmann-rendszert pedig a közönség ellenõrzése alatt kérlelhetetlen szigorral kell üldözni és törvényhozásnak csalássá minõsíteni. A zsidó kereskedelmet, uzsorát és kizsákmányolást, szövetkezetek, közraktárak, városi és állami üzemek és jóléti intézményekkel kell egyensúlyozni és megbénítani.

Milyen nagy hiba, hogy zsidó lármára éppen Budapest fõ- és székváros, ahol ezekre a legnagyobb szükség van, most akarja üzemeit beszüntetni, ahelyett, hogy újakat állítana fel.

1881-ben Bajorországban egy proklamáció jeleni meg, melyben a többek között ez van: "A zsidók ellen méltó módon kell küzdeni; csak általános törvényekkel és azok szigorú kezelésével lehel nekik határt szabni s egyúttal keresztény cinkostársaikkal is szembeszállni. Alkottassék egy részvénytörvény, mely minden "gründolót" évek sorára felelõssé tesz. Aki magát strohmannak adja oda, mini csaló büntettessék. Hozassék be börzeadó. És sújtassék érzékenyen a differencia játék. A börze mely most gonoszabb mint a játékbankok, jobb gyümölcsöket fog hozni. Minden csalárd magasztalása ismeretlen értékeknek s a tények minden elferdítése teljes kártérítési kötelezettséggel járjon és mint csalás, bûnfenyítõ eljárás alá vétessék. Aki nagyobb kamatot fizettet magának, mint a rendes kamatok, vagy bármivel uzsorát ûz, váltó vagy bánni más ülõn; mint csaló büntettessék, úgyszintén az is, aki csõdbe jut és veszteségeit igazolni nem tudja. Lásd:

Istóczy Gyõzõ "12 röpirat" 1881. május 15. szám, 26. oldal, továbbá június 15-i szám "népünk elszegényedésének okairól" címû cikkek a 14., 15. és 16. lapokon. Úgyszintén a július 15. szám, 9. és 23., 24., 25, oldalait.
Dr. Windhorst 1880. nov. 20-án a porosz képviselõházban így szólt: "És nekünk kétségkívül szükséges lesz a társadalmi törvényhozás alapos reformját keresztülvinni. Alaposan hozzá kell fognunk a "szabad költözködés", a letelepülés és az ipar rend kérdéseihez és vizsgálnunk, mi van ezekben ferde. Revidiálnunk kell a részvény-törvényt s azon férfiakat, akik azon üzleteket, amelyekre ezen törvény vonatkozik, gyakorolják, a személyes felelõsség elé kell állítanunk." - Lásd: Istóczy Gyõzõ "12 röpirat" 1880. dec. 15. sz. 30. o.
Közfelfogásba kell vinni, hogy zsidónál vásárolni vagy vele üzleti viszonyba lépni erkölcstelen és hazafiatlan cselekedet, amelyre mentség nem lehet. Politikai és társadalmi nyomást kell a kormányokra gyakorolni, hogy részvénytársaságok, koncentrációk, blokkok, kartellek, trösztök alakulásai zsidó majoritással törvényhozás útján lehetetlenné legyenek. Keresztény nagykereskedelmet kell alaki tani és számukra a behozatalt és kivitelt biztosítani, börzéket és bankokat, takarékpénztárakat állami felügyelet alá kell helyezni, a feleslegeket megszüntetni. Bank- és pénzintézeteket pedig a gyógyszertárak adományozásának mintájára, csak kormányengedéllyel lehessen nyitni.
Külön keresztény orvosi, ügyvédi, mérnöki, kereskedõi, gyári és ipari, vállalkozói kamarákat és testületeket kell alakítani, a zsidó testületeket és kamarákat pedig kötelezni, hogy zsidó jellege címükben és pecsétjükön mindig fel legyen tüntetve.
A nemzetköziséget nyilvánosan általános társadalmi megvetés és nyilvános megbélyegzés alá kell helyezni. Hangosan hirdetett hazafiságnak, nagyhangú szónoklatoknak; név- és vallásváltoztatásoknak nem szabad felülni.
Tudományos mezbe burkolt szabadgondolkodókat és a keresztény társadalmi renddel ellenkezõ, más világnézetû elemeket a társadalomból ki kell közösíteni, mivel azok a faj és nemzet árulói, nem pedig vak liberalizmussal legálissá lenni.
A nemzeti nyelvet mindenféle elzsidósítástól, nemzetközi tolvajnyelv idiómáktól mindenkor meg kell védeni. Kabarék, orfeumok, színpad, zene, képzõmûvészet, nemzetközi úgynevezett haladó, nyugati kultúráját nem szabad tûrni és társadalmi bojkott alá kell helyezni. A zsidó sajtótermékeket és újságokat nagy figyelemmel kell ugyan kísérni, de nem szabad megvenni.
A társadalmi védekezést a zsidó világszövetség átkos és láthatatlan munkája ellen törvényhozási úton is ki kell egészíteni.
Mindenek elõtt határozott, félre nem magyarázható törvényekkel kérlelhetetlenül meg kell szabadítani, meg kell tisztítani azt az országot, amely a faj és nemzettel gondolkozásban és érzésben összeforrni nem akaró, az "ellenzék" vagy "más világnézetûek" megtévesztõ neve alá bújt, legtöbbször áruló belsõ ellenségtõl. Ezek többnyire az 50-60 év közelmúlt ideje óta beszivárgott idegen elemek, amelyek az országokban tobzódó liberalizmus, felvilágosultság, civilizáció és haladás ürügye alatt, a zsidó világszövetség számára és irányítása szerint, fogadott hazájuk faja, nemzete, vallása és becsületes erkölcsei rovására szemérmetlenül ügynökösködnek.
1880 nov. 20-án a porosz képviselõházban elmondott beszédjében dr. Reichensperger így szól: "Ami a bevándorlás kérdését illeti, ez semmi esetre sem oly kérdés, amelynél jogi tekintetek az irányadók, hanem ez pusztán érdekkérdés. Bevándorlásra nincs joga semmi idegennek, tehát valószínûleg zsidónak sem; a bevándorlás és az állam kötelékébe való felvétel, illetõleg a honosítás az illetõ álam érdekének kérdése." - Lásd: Istóczy Gyõzõ "12 röpirat" 1880. dec. 15. sz., 23. lap.
Olyanok ezek, akiknek új hazájuk kenyerei ad, de törvényeit úton-útfélen kijátsszák vagy felrúgják. Vagy olyanok, akik csak idegen kenyérkeresõ munkások, de azt meg nem becsülve csinálják a nemzetköziséget, a sztrájkokat, a tüntetéseket, izgatásokat, lázításokat

és zavargásokat.
Egy valamire való szuverén nemzetnek és államnak sem szabad eltûrni, hogy kenyeret, élet- és vagyonbiztonságot nyújtson olyanoknak, akik fogadott hazájuk törvényeit, szokásait és államrendjét megvetik. Még kevésbé tûrhet az állam kebelében, olyan elemeket, amelyek vallásává emelt 600 éves törvényei minden más nép ellen, ami nem zsidó, fanatikus vad gyûlöletet hirdetnek és minden nemzsidó ellen megengedi a csalást, lopási, kifosztást és uzsorát. Egy állam sem védhet törvényeivel olyan elemeket, amelyek fogadott hazájuk ellen nemzetköziséget, vagyonközösséget, vallástalanságot, osztályharcot, forradalmat és az állami rend felforgatását hirdetik és azon munkálkodnak. A legkevésbé adhat pedig nekik olyan polgárjogot, mint amilyen a nemzet és az állam hû fiait megilletik. Ez egy élni akaró nemzet vagy állam szuverenitásának a legelemibb, de nem is joga, hanem kötelessége, állami életének pedig a legjobban õrzendõ feltétele.
Józan elmével sehogy sem lehet felfogni, hogyan tûrhet, táplálhat és tarthat fenn egy állam saját területén és saját testén nemzetközi, hazafiatlan, idegen világnézetben élõ és azt nyíltan valló, kibékíthetetlen, osztályharcot vivõ, belsõ ellenséget, akiknek nemcsak polgárjogokat ad, de elnézi, hogy politikai pártokká tömörülve, burkolt eszmékkel csábítsák, csalják, izgassák, lazítsák az ország népét, a kormányokat, a nemzet életét pedig állandó izgalomban és nyugtalanságban tartsák, sõt igen sokszor pusztító rombolásaikkal a nemzet és állam polgárainak erkölcsi és anyagi vagyonában alig vagy soha helyre nem hozható károkat okozzanak vagy ezzel magának az államnak létalapja ellen intézzenek rohamokat.
Szinte hihetetlen, hogy az államok megmérgezett közvéleménye és gondolkodása elhitte, hogy ez a liberalizmus, a szabadelvûség és ezt követeli a demokratizmus, a humanizmus, a haladás és az emberiség. De sohasem gondolt arra, hogy ezek hirdetõinek kötelessége az állam törvényeihez alkalmazkodni.
Ezeket legjobban elhitte a világon Magyarország, ezért itt a rombolás is a legnagyobb.
A zsidó világszövetség õrülete elleni védekezés legfõbb alapja különösen nálunk Magyarországon az állampolgárság liberálisnak nevezett, de öngyilkos törvényeinek revíziója.
Kétféle állampolgárságot kell törvénybe foglalni: l így honosítási, ideiglenes vagy feltételes állampolgárságot és egy az õslakókat megilletõ örökös állampolgárságot. A kettõ között csak annyi különbségnek kell lenni, hogy a nemzet vagy állam jogainak és érdekeinek megsértésénél a bíráskodás, az ideiglenes állampolgároknál perrendszerû bizonyítékok nélkül a közigazgatási hatóság elé tartoznék, míg az Örökös állampolgárságot perrendszerû bizonyítékokkal a rendes bíróság illetné meg.
Ha egy állam belsõ ellenségeivel szemben mindig perrendszerû bizonyítékokra vár, akkor mindig késõn jön és csalódik, mert a gazság mindig a mûvészileg eltüntetett bizonyítékok hiánya és formák mögött húzódik meg és ûzi szabadon mesterkedéseit. A legveszedelmesebb egyedek a perrendszerû bizonyítékok eltüntetésében és a törvények kijátszásában is utolérhetetlen mesterek.
Ilyen törvény magával hozná, hogy idegen bevándorolt nemzetközi felforgató elemek csak addig tartózkodhatnak az országban, csak addig élvezhetnék az állam törvényeinek védelmét, csak addig ehetnék a nemzet kenyerét, míg fogadott hazájukkal szemben hûséggel viselik magukat, amint azonban ez ellen cselekednek, az országból közigazgatási úton azonnal kiutasíthatók. A környezetünkben levõ államoknál ez naponta elõforduló gyakorlat.

Természetes, hogy a jelenleg már megadott állampolgárságot is újból revízió alá kell venni olymódon, hogy 1867 óta bevándorolt, állampolgárságot szerzett idegenek állampolgársága automatice átváltoznék feltételes állampolgársággá. A korábban ittlakók pedig az õslakosok közé soroltatnának. Új bevándorlás a legnagyobb mértékig

megnehezíttetnék és legszigorúbban ellenõriztetnék, úgy mint az Amerikában vagy más államokban is fennáll.
A jognak nincs kezdete és vége - mondja a zsidó világszövetség. - Ez a törvény tehát az államok legszentebb felségjoga.
Lásd: Istóczy Gyõzõ "12 röpirat" 1881 március 15. szám, 30-32. oldal. - 1807-ben a 17. törvénycikk korszerû volt, "de azt felejtették ki a számításból, hogy az egyenjogúsítást oly népnek adták, mely a kegyelmet jognak tekinti."
"Midõn azonban átkos munkáiknak úton-útfélen égbekiáltó jeleit látjuk, midõn nem tûrhetjük tovább az elnyomatást és a saját védelmünkre rendelt törvényekkel való gúnyos visszaélési, fellázad bennünk minden nemesebb természetünk s az arcunkba kergetett vér égetõ gyalázata követeli, hogy a létérdekeinket veszélyeztetõ zsidóság ellen megkezdjük a harcot mely õket a nemzettesttõl elszigetelni, magunkat pedig a végleges anyagi és szellemi korrupciótól megóvni képesek leszünk." - "Ha az utókor tudomással fog bírni arról, hogy 15 millió ember egy félmilliónak rabszolgájává szegõdve züllött szét, mit érdemelne e nép mást, mint az utálat megvetését."
Alapítsunk antiszemita egyleteket! Ha a zsidónak vannak Kagáljaik, Israelite Allianceaik, semita komitéik, amelyek nemtelen módon iparkodnak tervszerû gonoszsággal kifosztogatni (elpusztítani a keresztény világrendet. Szerzõ.) bennünket, nincsen jogunkban nekünk is oly nemû társulatokat alapítani, melyek a keresztény érdekeket ápolva, bennünket a keselyûkarmoktól megmenthetnek? Van! S kell is gondoskodnunk ilyenekrõl!" - "Ne legyünk oly igen nagyon felvilágosultak, hogy ennek köpenye alatt, közömbös lélekkel nézzük a végromlást, melyet azok készítenek számunkra, kik hazánkban még a söpredék címre sem méltók."
Ez a liberalizmus pusztító mérgének az ellenmérge. Aki új hazát keres és talál, az tisztelje és kövesse hûséggel nyert új hazáját vagy távozzon békével, senki sem tartja vissza.
A polgárjogok mindkét állampolgárságra megmaradhatnak, csak a kötelességek teljesítésének módja szabná meg a következményeket.
Az állam nem védhet olyan elemeket, amelyek belsõ ellenségei. A liberalizmus, demokratizmus, humanizmus, haladás, korlátlan sajtószabadság stb. nem válhatnak a nemzet agyalágyulásává.
Lásd a Pesti Hírlap 1927 szeptember 13. számában Vass József miniszter beszédét Gyöngyösön: "Ha olyan részrõl sürgetik a szabadságjogok terjesztését, amely gyanús, sõt már nem is gyanús, azokkal szemben azt kiáltom: Az én nemzetemmel, polgárságommal, államommal szemben nincs szabadságjog!"
Egy országban nem lehet "más világnézetû", csak egy; faji és nemzeti világnézet, amelynek dicsõségen és öregbítésén minden állampolgárnak becsülettel és hûséggel örökké munkálkodni kell. Ez a legkevesebb, amit az állam elvárhat áltól a feltételes vagy örökös állampolgárától, akinek kenyeret, élet- és vagyonbiztonságot nyújt.
Az úgynevezett szabadságjogot vagyis a törvényesnek látszó nyilvános lazítás, az agitációs jogot törvényhozás útján meg kellene szüntetni. A gyülekezés, szervezkedés és tüntetés jogát a feltételes állampolgári jogokból teljesen törölni kell.
Az ipari szabadságnak nevezett nemzetközi huncutságot meg kell szüntetni. Ipart csak tanult, szakképzett iparos ûzhet és csak ilyen vállalkozhat. Rongyszedõbõl nem lehet kefegyáros és állami épületek építésének vállalkozója. Politikai célokra felhasznált szakszervezetek helyeit vissza kell állítani a becsületes, szakiparosok vénei által vezetett céhrendszert. A munkásságnak nincsen szüksége jött-ment nemzetköziségre, hazátlanságra, vallástalanságra és filléreibõl élõsködõ kétes életû, idegen vezetõkre vagy kolomposokra. A "strohmann"-okkal való becsapások ellen szigorú, külön törvényt kell hozni.
Törvényt kell hozni az Istentagadás ellen. A lelkiismereti szabadság nem mehet annyira, hogy ezt szóval vagy Írásban hirdethesse és a keresztény világrendet megbotránkoztassa.

Ha a törvény a felekezetet védi a botrányokozás ellen, akkor az Istentagadás és vallástalanság a fennálló keresztény világrend ellen a legnagyobb botrány, amelytõl a társadalmat meg kell védelmezni. Magában mindenki ûzheti a lelkiismereti szabadságot, ahogy neki tetszik, de nyíltan hirdetni, tanítani, vallani, sõt a követõk egyesülését is védeni, a jóérzést megbotránkoztatni, sõt gyengébb erkölcsökbe beoltani és megrontani - "más világnézet" ûrügye alatt nem szabad.
A "numerus clausust" nemcsak az egyetemeken kell fenntartani, hanem törvénnyé kell azt lenni az orvosoknál, ügyvédeknél, fõképp pedig a tanároknál és tanítóknál, a bírói karban, nagybirtokosok, nagybérlõk és háztulajdonosoknál. A városokban nem volna szabad több százalék zsidónak lakni, mint az ország népességének a zsidó százaléka. A legjobban megfelelne talán egy általános törvény, amely a zsidóság térfoglalását mindenben csak a számarányának megfelelõ mértékben engedné meg. Ez nem sárga folt, csak védekezése a fajnak, a nemzetnek és államnak.
A zsidó egyesületeket, gyülekezeteket, intézményeket, zugiskolákat, rabbiképzõket, talmudisták, bocherek iskoláit szigorúan állami ellenõrzés alá kell helyezni, mert ezekben és az imaházak ürügye alatt fenntartott helyiségeikben élik le az államban az õ külön zsidó állami életüket, minden titkos cselszövéseikkel együtt.
Meg kell alkotni a fennálló keresztény világrend ellen elkövetett vétségek és büntették elleni büntetõ törvényt.
Fel kell állítani a zsidó ügyeket megvizsgáló és állandóan ellenõrzõ országos bizottságot.
Nagy vállalatok, gyárak, malmok, börzék, bankok, takarékpénztárak úgy üzletileg mint adminisztratíve, állami felügyelet alá helyezendõk, hogy a nemzeti vagyon az országban maradjon és a közterhek igazságos viselése biztosítva legyen.
Nagyon fontos a nemzet fennmaradása érdekében, hogy a zsidó világszövetség láthatatlan kezének látható szervei: a szabadkõmûvesség szervezete egy országban teljesen kiirtassék akár nyílt, akár titkos mûködése megakadályoztassék. A hazát, vallást és Istent tagadó nemzetközi szociáldemokrácia tömeg-uralmi szerv minden polgárjogtól megfosztassék, szervezetei feloszlatandók s a magukat nyíltan ilyeneknek valló "feltételes" állampolgárok az ország területérõl kiutasíttassanak. A világszövetség gazdasági szervei - börzék és bankok - vagy államosítandók vagy legalább szigorú állami felügyelet alá helyezendõk.
Végül a zsidó világszövetség egyik legveszedelmesebb szerve a zsidó sajtó, törvényhozás útján oly módon szorítandó meg, hogy a fajra, nemzetre és az állam fennállására veszedelmes mûködését ne folytathassa. Ezt cenzúra formájában nem is nehéz megoldani.
Tisztában kell lenni azzal, hogy a zsidó világszövetség gondoskodott magának egy úgynevezett "világközvélemény"-rõl, amely mint a. Sacco és Vancetti banditák ügyében, egy füttyszóra, azonnal felhördül és teleordítja a világot liberalizmus, demokratizmus, humanizmus, barbárság, kulturálatlanság és civilizálatlansággal, egyszóval sárba rántja és összeköttetései útján más eszközökkel is megkísérli, az életét védelmezni merészkedõ ország lesújtásra készülõ karját lefogni és feltartóztatni. De mélységesen hallgat, mikor a világszövetség legfõbb látható szervénél, az orosz szovjetnél fennálló "rendszer"-szerûen naponta még ma is százszámra végezteti ki az útjában álló, igazán ártatlan és tehetetlen testvéreit az emberiességnek.
Lásd: "Sión bölcseinek jegyzõkönyvei" a 92. oldalon a 15. számú kongresszusi jegyzõkönyv így szól: "Tétovázás nélkül fel kell áldoznunk bárkit, aki megsérti a fennálló rendet, mert a fegyelmezés nagy problémája a rossznak "példás" megbüntetése által nyer megoldási."
Egy állam sem alázhatja meg annyira a szuverenitását, hogy egy ilyen cinikus, képmutató "világközvélemény" elõtt annyira megijedjen és meghajoljon, hogy még saját állami életét sem védelmezze.
Kiabálhat, lármázhat, ordíthat és üvölthet az ilyen világközvélemény", semmiféle "világnyomásnak" engedni nem. szabad. Elsõ a faj, nemzet és az állam élete.

Emlékezzünk Olaszország Mussolinijára, aki a világ összes országainak államférfiai részére maradandó, örök példát adott, miként kell faját, nemzetét naggyá tenni és országát megmenteni a zsidó világszövetség nemzetközi ármányos cselszövéseitõl. Miként kell kiûzni és országát megszabadítani az állam belsõ rendjén rágódó belsõ ellenségektõl. Miként kell meggyógyítani a liberalizmus, demokratizmus, szabadság, egyenlõség, testvériség alattomos mérge által okozott halálos betegségbõl, melyre csak a felforgatás gonosztevõinek van szüksége.
Európa minden országának, de különösen Magyarországnak meg kell találni a maga Mussoliniját, különben a nemzetközi zsidó világszövetség áldozatává esik. Társadalmi akcióval és törvények hozásával vissza kell szorítani a liberalizmust, demokratizmust, internacionalizmust, kommunizmust, amelynek korifeusai mind zsidók, hogy segítõ cinkostársai ne lehessenek annak a banditaszövetségnek, amely a keresztény világrend, az emberiség ellen összeesküdött.
E könyv tartalmából bõven tájékozva van az olvasó a zsidó világszövetség titkos, láthatatlan kezérõl, céljairól, szervezetérõl, terveirõl és világromboló alattomos munkájáról, az. emberiséget fenyegetõ veszedelemrõl, amely a forrásokul használt sok komoly tudós és nyilvános munkával van alátámasztva. - (Lásd a könyvünk végén felsorolt forrásmunkákat és a szöveg közti jegyzeteket.)
Itt tétovának helye nem lehet. Itt nincs liberalizmus meg humanizmus, nincs demokratizmus, nincs köztársaság, nincs szabadság, egyenlõség, testvériség, nincsenek szabadságjogok, lelkiismereti és sajtószabadság. Itt csak a faj, a nemzet és az állam léte vagy nemléte lehet, amely a zsidó világszövetség elleni harcban megér egy kis despotizmust, erõszakot és államhatalom érvényesítését is. Ezért örökéletû, márványba vésni való szavak Vass József miniszternek 1927 szeptember 12-én Gyöngyösön mondott szavai, hogy: "Az én nemzetemmel, polgárságommal szemben nincs szabadságjog!"
Magyarországnak nem szabad mérges kígyókat nevelni és táplálni ezeréves meggyötört testén. Trianon revíziójával párhuzamosan nemzeti újjáébredésnek kell népében és törvényeiben, valamint állami életében is bekövetkezni, ha újabb ezer éven keresztül élni akar.
Láthatatlan kezek, megtévesztõ fantasztikus ürügyekbe burkolva, bibliai erejû utasítással: "lassan-lassan" észrevétlenül és titokban sok száz éven keresztül az esõcsepp következetes kitartásával, alakoskodás, alkalmazkodás, hypokrita erkölcsök, csalás, képmutatás, hazugság, kegyetlenség, erõszak és mások vére árán a (szimbolikus) kígyó csúszásának zajtalanságával rejtelmesen végrehajtónak az 1760. évi kabalisztikus Sanhedrin határozatait. Megmérgezték a népek lelkét, pénzrontással, mesterséges szegénység, nyomor, éhínséggel ügynökök által felidézték Franciaország vesztét, legyilkolták államvezetõ õsi nemességét. Ugyanezek a láthatatlan kezek a XIX. század elsõ felében felgyújtották ügynökeik által egész Európát. Megingatták a trónokat, mérgezõ liberális jelszavakkal legyengítették a kormányok halaimat, proklamálták a tömegfelséget, az országok és nemzetek öngyilkos mérgét, a demokráciát. Végrehajtották az 1860. évi kabalisztikus Sanhedrin határozatait: a népek országaiba, társadalma és intézményeibe való beszivárgását, a keresztény elem kiszorítását, az arany hatalmának érvényesítését, a népek, nemzetek lelkének, erkölcseinek megrontását, a faji és nemzeti erõ letiprását s a fennálló világrend elpusztítását. Végrehajtották a báseli kongresszus határozatát. Megcsinálták a Mózes és Talmud törvényeiben több ezer év óta jelzett nagyhúsvétot, a Messiás eljövetelét megelõzõ nagy vérfürdõt, a világháborút. Megkísérelték a Bibliában ígért világuralom ideiglenes kézbevételét, a mindent leromboló kommunizmust, hogy nemsokára Dávid királysága kövesse azt.
És Magyarországra nézve is nem teljesedett-e be hát szó-szerint mindaz, amit a zsidók felszabadítása alkalmával az 1836. évi országgyûlés nagy látnokai megjósoltak? Amit az 1878-1881. évek önzetlen nemes antiszemita harcosai a magyar nép és nagyjainak füleibe

jövendöltek? És nem érzi-e magában mindenki, aki gondolkozik, hogy ezt a magyar népet, ezt a magyar fajt, ezt a magyar nemzetet, sokkal nagyobb veszedelem fenyegeti a nemzetközi zsidó Trianonnál, ha közömbösségébõl a nép és nemzet vezérei fel nem ébrednek, mert teljes pusztulásának így éppen olyan biztosan el kell következni, mint ahogy az 50-100 év elõtt meglátott és megjósolt események mind szó szerint be is következtek.
Ha Amerika nem lett barbár azáltal, hogy meghozta az Anti Chineze-billt, Anti Japon-billt - a bevándorlási kvótát - s meg fogja hozni az Anti Jewish-billt is, akkor Magyarországnak sem kell félni a barbárság bélyegétõl, ha életének végsõ védelmében visszaszorítja a könnyelmûen elvesztegetett emancipációt, megreformálja honpolgári jogait s idegenbõl átvedlett belsõ ellenségeinek megnyirbálja szabadságát, veszedelmes egyenlõségét és testvériségét.
Mert egy nemzetnek és vezetõinek, minden türelmessége és nemes liberális szabadelvû s égé mellett sem szabad elveszíteni józan eszét, holmi beteges, álhumanista frázisok és humbugok kedvéért annyira mint a magyar nemzet teszi 100 esztendõ óta.

Zárszó

A zsidó világszövetségnek sikerült a világ keresztény népeit, országokat, fajokat és nemzeteket, hosszú, rituális "lassú-lassú" munkával a siralomházba juttatni. Ma már pókhálóval körülfonva lehetetlenül vergõdik benne a keresztény világrend, de a szabadulás mégsem volna reménytelen.
A legnagyobb veszedelem azonban a felismerés hiányában, a közömbösségben és a becsületesek jóhiszemûségében van, amellyel az ügyes finomsággal leplezett események nyilvános magyarázgatását - elhiszik.
Aki a könyvbe foglalt végsõ figyelmeztetések fölött a rabbinusi tudomány módszere szerint, skolasztikus vagy meddõ filozofikus elméleti vitákat kezdene vagy perrendszerû bizonyítékokat követelne, az tenné a legnagyobb szolgálatot a zsidó világszövetségnek.
Nem szabad elfelejteni, hogy ezen szövetség munkájának a legnagyobb ereje a titkosság és leplezés, mely a hiszékenyek és a perrendszerû bizonyítékok után sóhajtozók becsapására és félrevezetésére van a vezérkar programjába felvéve.
Ha ilyen vitákkal kívánnánk még most is idõnket eltölteni és a keresztény társadalmat foglalkoztatni, egyszersmind felfogásbeli pártokra szakítani, akkor a keresztény világrenden csakugyan nem lehetne többé segíteni. A vitázásra most már nincs idõ. Itt fanatizált meggyõzõdéssel hinni kell a megtörtént és állandóan történõ tények tervszerû rendszerében és összefüggésében. Tudni kell, hogy véletlen nincs. Mindennek oka van. Az alattomban reánk szakadt veszedelem ellensúlyozására pedig védelem és cselekvés kell!
A vallás és felekezeti legendának, amelyet az egyetemes zsidóság azonnal mindenki mellének szegez, aki bármi nem tetszõ dolgot ellenük elkövet, egyszer már végének kell lenni. A 35. 36. és 41-45. lapokon már bõven kifejtettük, hogy zsidó vallás teológiai értelemben nincs, csak egy Mózesvallás, mely nem más, mint politikai rendszer a faji és nemzeti világuralom elérésére. Ez pedig vallásos hitté és törvénnyé fejlesztetett. Az úgynevezett Mózes-vallásnak más hittétele nincs, mint a "rettenetes egy Isten" hite és a zsidó törvények megtartásának kötelezettsége, különben pedig teljesen üres, tartalom nélküli. Ez pedig nem vallás, hanem politika az "ígéret" elkövetkezéséért.
Ugyanezen lapokon fejtettük ki, hogy az egyetemes zsidóságot nem a vallás vagy felekezete miatt gyûlölik, sõt üldözik az egész világon, hanem azért, mert a Talmud törvényei nem engedik meg, hogy más, nemzsidó népekkel eggyé lehessen és mert ezek a törvények, melyeket neki feltétlenül meg kell tartani, a világ összes népeinek elfogadott

nemes erkölcseivel szemben homlokegyenest ellenkezõek. Minden nemzsidó iránt megengedett, gonosz erkölcsöket parancsolnak és kényszerítenek rá.
A Talmud tehát az az ok, amely a zsidók elkülönített életét, a titokzatos elzárkózottságot, a többi fajjal való nem keveredést, a külön törvények szerinti életet, az államot az államban és a naponta megismétlõdve napfényre kerülõ, erkölcstelen gondolkozást és cselekvéseket, valamint az irántuk az egész világon mutatkozó ellenszenvet, megvetést, sõt gyûlöletet, vele pedig az általuk világgá hirdetett "szegény, üldözött zsidók"-nak inkább legendáját váltja ki.
A talmud törvényei nélkül élõ zsidóságot vájjon kinek jutna eszébe az egész világon üldözni, Istene vagy felekezeti formái miatt? Legkevésbé pedig a végtelen türelmes és nemes Magyarországon! Éppen úgy, mint senki nem üldözi vallása miatt a négert, a hindut, a mormont vagy a mohamedánt, éppen úgy nem törõdik senki sem azzal, hogy a zsidóság miként és milyen formában tiszteli Istenét.
Micsoda körmönfont ravaszság kell hozzá, hogy a zsidó törvényekben foglalt gonoszságok következményeit, vallási vagy felekezeti üldözésnek tüntessék fel!

Ennél eszünkbe kell jutni, hogy a bölcs rabbinusok, ha megszorultak, hányszor és hányszor jelentették ki nyilvánosan, hogy a Talmud nem vallásos szent irat, hanem zsidó törvénykönyv. Mégis a Talmudból kifolyó összes következmények miatt mindig vallási vagy felekezeti sérelmet kiabálnak a világba.
A zsidó törvények megtartása a Mózes-féle politikai hittel dogma lett. Ott van a veszedelem, hogy a zsidó törvényeknek kellene az élõ világrend nemes erkölcseihez alkalmazkodni s akkor nem volna hiba, nem volna "üldözött faj". Ennek azonban a Talmud éppen az ellenkezõje az áhítozott világuralom, az "ígéret", a "beteljesülés" érdekében.
Töröljék el a zsidók a Talmudot, éljenek a keresztény világrend törvényei és erkölcsei szerint, akkor nem lesz "szegény üldözött zsidó" - de nem lesz "világuralom" sem. Ezt pedig megtehetik, mert a Talmud szerintük sem vallás.
A Mózes-vallás, ha a világpolitikai céltól eltekintünk, belsõ erkölcsi tartalmat nélkülözve, teljesen üres, minden magasabb lelki szükséglet kielégítése nélkül.
. Legjobban meglátszik ez a zsidó isteni tiszteleteken, amelyek nem állanak egyébbõl, mint a zsidó történelem egyes kimagasló eseményeinek megünneplésébõl és imából a rettenetes, "bosszúálló" egy Istenhez, hogy céljaikban Izraelt, tehát a zsidó népet (esetleg egyéni) segítse meg. Ez a cél pedig az "ígéret", a "beteljesedés" vagy "világuralom" (esetleg egyéni üzleti cél). Az annyiszor újságban hirdetett zsidó isteni tisztelet pedig alkalom még, feltûnés nélküli összejövetelek és napi események megbeszélésére vagy aktuális Talmud kérdések magyarázgatására és intézkedésekre.
Hogy milyen laza a felfogás a zsidóság között a templomok, imaházak, gyülekezeti helyiségek stb. rendeltetése felõl, annak klasszikus példája a háború alatt megtörtént, az a nagy port felvert esemény, hogy amidõn az áruelrejtés rettenetesen bomlasztó cselekménye napirenden volt, a nagy tiltakozások és váltási sérelmek üvöltött jajveszékelései ellenére hivatalosan felnyitott munkácsi zsidó templomot lelve találtak elraktározott, rejlett, dugott árucikkekkel.
Nagyobb városokban minden utcában van egy zsidó templom vagy egy imaház, ahol isteni tisztelet vagy ájtatosság címén feltûnés és bejelentés nélkül örökös zsidógyûléseket, tanácskozásokat lehet tartani. Az ember bámul az állandóan újságban hirdetett zsidó istentiszteletek" fölött. Ha ennyit imádkoznának a zsidók, Illés próféta tüzes szekerén már régen a mennyországba lennének ragadva és nem volna velük annyi baja a hatóságoknak és különösen a bíróságoknak. Az "ígéret", a "beteljesedés" vagy "világuralom" megvalósulására a zsidó elkülönülés és zsidó külön törvények szerinti élés, egyike a legfontosabb tényezõknek. A Talmud törvényeit tehát szükséges nekik változatlanul

fenntartani, mert ezekkel használja fel a zsidó világszövetség vezérkara a népet arra, hogy az egyetemes zsidóságot, mint öntudatos vagy öntudatlan segítõtársakat hatalma alatt tartsa és rendelkezéseit velük az egész világon egységesen végrehajtassa.

A Talmud törvényeinek megtartása és végrehajtása tehát a zsidó világuralmi célokra annyira fontos, hogy újabban az egész világon külön Talmud-iskolák állíttattak fel. Minthogy pedig a lassanként mindinkább ismertté lett Talmud tartalma az egész világon botrányos megütközést kelt, ennek leplezésére, csûrés-csavarására, tagadására intézményszerûleg külön Talmud magyarázókat, Talmud tudósokat nevelnek, akiknek a bölcs, világtudósoknak kikiáltott rabbikon kívül feladatuk, a zsidó találékonyság minden eszközét a legfinomabb mûvészettel latbavetni, hogy a Talmud kegyetlen, sokszor ostobaságoknak látszó, de veszedelmes jelentõségû tartalmát Izrael érdekében a világ közvéleménye elõtt enyhítsék, értelmüket magyarázgassák vagy ha lehet, tagadják.

Meg kell békülni az egyetemes zsidóságnak azzal a gondolattal, hogy a Talmud törvényeivel a keresztény világrendben többé súrlódás nélkül nem élhet. És hogy vallási vagy felekezeti térre tereléssel sem tévesztheti meg többé a világot, mert a nem analfabéta tagjai az emberiségnek jó késõn ugyan, de ma már kezdenek tisztába jönni azzal, hogy itt nem vallási vagy felekezeti kérdésrõl van szó, hanem a keresztény világrendre és az emberiségre végzetes veszedelmû politikai szervezet munkájának lehetetlenné tételérõl, amelynek az egyetemes zsidóság a Talmud törvényei következtében legnagyobbrészt öntudatlan eszköze, de mindig megbízható hûséges végrehajtója. Ezekbõl az is világos, hogy ha az állam, a saját és polgárainak létérdekét veszélyeztetõ jelenségek ellen védekezõ intézkedéseket tesz, amelyeket az egyetemes zsidóság magára vonatkoztat és sérelmesnek tüntet fel, akkor mindenkinek, aki jóhiszemû, tudomással kell bírni arról, hogy itt nem vallási vagy felekezeti, egyéni vagy faji zsidó üldözésrõl, sõt kiirtásról hanem a zsidó világszövetség vezérkarának az Alliance Israelite nemzet, ország és népek és az emberiséget rontó bûnös munkájának megakadályozásáról van szó, mely az életét védelmezõ világrendnek a legelemibb joga.

Mennyire jogosult, ez kitûnik a könyvünkben többször idézett jegyzetekbõl, amelyek szerint a berlini kongresszuson képviselve voltak és a balkáni zsidók egyenjogúsítása érdekében beleavatkoztak. Emlékezhetünk arra is, hogy üzent rá az Alliance Israelite Magyarországra az ennek belügyét képezõ numerus clausus ügyében.

A zsidóság vallási és felekezeti jellegének felhasználása a világuralmi törekvések politikájában, a zsidó világszövetség vezérkara részérõl nagyon furfangos és igen eredményes, erõs eszköz, mert a liberalizmus és humanizmus mérgével átitatod emberiség szinte szégyellte magát, ha ráfogták, hogy nem liberális, hanem elmaradott, kulturáltan, reakciós az a társadalom, amelyben középkori vallási és felekezeti üldözések lehelnek. Ezzel a vallási trükkel tehát a zsidó vezetõség, hosszú ideig szabad garázdálkodásra nyert területet, amelyben, ha meg akarták akadályozni, azonnal kész volt a vallási és felekezeti kérdés, az üldözés, a lealacsonyításnak szánt és útra indított "antiszemita", barbár, lemaradt, reakciós jelzõ. - Ennek a legendának azonban ma már vége.

Egy másik, még erõsebb munkaeszköze a zsidó világszövetségnek az "internacionalizmus", a "nemzetköziség" terjesztése és az úgynevezett "világpolgárság" fogalmának kitalálása. Ez a keresztény világrendre egyik legveszélyesebb munkaeszköz, mert a nemzetköziség hitvallása mindent gyûlölni, üldözni és ellene küzdeni, érdekében tanítani, szónokolni, agitálni. Ami az embert a fajhoz, néphez, országhoz, nemzethez és valláshoz nagy és nemes érzelmekkel köti, tagadni. Mindent elpusztítani tehát, ami az egyénben hazafias erkölcs vagy az "itt élned halnod kell" hatalmas költõi nemzeti érzését, a röghöz való ragaszkodás természeti örök törvénye és rákényszeríti a lélekre azt a hamis érzést, hogy: "ott a hazám, ahol jól megy a sorsom", ami mégis csak egy kicsit túl zsidó és demokratikus erkölcstelen érzés. A hazátlanság és vallástalansághoz való közeledés mindig közeledés egyúttal a jászol és a kérõdzés felé is.

A nemzetköziség és világpolgárság fogalma egy a faji vagy nemzeti gonosztevõk gondolatával, amely ellen a legélesebb törvényekkel kell védekezni, ha egy faj, nemzet, vagy állam fenn akar maradni.
Csodálatos, hogy a liberalizmus, demokratizmus és haladás üres jelszavai és mérge képes volt a kormányokat e tekintetben is könnyelmû tétlenségre indítani, csak azért, hogy a liberális és humánus érzései kifejezésre jussanak és kétséget ne szenvedjenek a mesterségesen csinált világ közvéleménye elõtt. Egyúttal pedig mindig megfeledkeznek arról is, hogy melyik boldogulás elõbbre való: a faj, az ország, a haza vagy a nemzeté - vagy a liberális haladás, humanizmus stb. hízelgõ, de mérgezõ üres jelszavaié.
A nemzetköziség képviselõi az egész világon mind zsidók, de alig találni olyan zsidót is, aki nem nemzetközi volna. Ami természetes is, mert a saját találmányú intézményében csak elvétve lehet elbolondított díszkeresztényt találni.
Ma a zsidó világszövetség vezérkarának irányítása szerint az egész világ irányzata az, hogy minden nemzetközivé tétessék és minden a világon nemzetközileg intéztessék. Csak így lehet a nemzeti, faji és hazafias érzést mindenütt felejtetni és elpusztítani. Csak így kerülhet minden a világon zsidó szellemû intézés alá.
Ma már nemzetközileg intézõdik az államok pénzügye, a tõke, a bankok, a börze, a kereskedelem, a mûvészet, a tudomány, ipar, az államok, nemzetek sorsa. Nemcsak külsõ, de belpolitikájukban is. Még a nemzetek nyelvét is kikezdik holmi nemzetközi volapük vagy eszperantó nyelvvel, mert "nyelvében él a nemzet". Ma már az egész világ fölött a "nemzetek szövetsége" a zsidó világszövetség vezérkarának "fõkormánya" áll és dönt a népek sorsa felett és uralkodik.
Ez a "nemzetköziség" eszméjének és terjesztésének a következménye. Ez nem más, mint rabigába hajtása mindennek egy központi "fõkormány" vezetése alá.
A népek, nemzetek vezetõi nem lesznek különbséget a nemzetközi érintkezés szükségessége és a nemzetköziség központosítása közt. Nem veszik észre, hogy a nemzetközi érintkezést miként változtatják irányító hatalommá.

A nemzetközi eszme terjesztésének ezer formája van és ugyanannyi kisebb-nagyobb, de mindig romboló hatása. Ahol a nemzetköziség gondolata befészkelte magái, ott minden pusztul, ami faji, nemzeti, felemelõ, nemes, hazafias és vallásos. Ezért egy nemzet vezetõinek legelsõ feladata és kötelessége országukat a nemzetköziség eszméjének terjesztésétõl minden eszközzel megóvni és terjesztõit tûzzel-vassal kipusztítani, nem pedig hamis humanizmussal vagy szabadelvû-seggel munkájukat elõsegíteni- E tekintetben az évtizedes, öntudatlan vagy tudatos mulasztások legradikálisabb pótlására sehol a világon nincs olyan nagy szükség, mint a mi szomorú kis Magyarországunkban. És valószínûen itt lenne nagy szerepe a kétféle állampolgárságnak, amely egy-egy kiutasítással végei vetne a hivatlanul beszivárgott izgatok, vezetõk sõt lázítók szinte lerázhatatlan hadának.
A zsidó világszövetség vezérkarának eszközeiben a legveszedelmesebb mégis a zsidó sajtó. Ennek a munkájáról elõbb már bõven volt szó.
Az egész világ közvéleményébe beleerõszakolt és minden boldogságot ígérõ szabadságjogok, köztük természetesen a gyülekezési jog és legfõképpen a sajtószabadság ennek a zsidó vezérkarnak kell, nem pedig az emberiségnek fõképpen azért, hogy munkájának akadálya ne legyen. Ez oltja bele mesterségesen az egész világ közvéleményébe, hogy ennek korlátlannak kell lenni.
A világért sem kívánunk e fölött vitát provokálni, mert azt történelmi igazságnak tartjuk mi is, hogy az autokratikus bilincsek megoldásának és a közerkölcsök fenntartásának, a felvilágosultság és kultúrának, mondhatnánk a sajtószabadság az egyedüli nélkülözhetetlen eszköze, de mindennek van határa és az orvosság is lehet ölõ méreg lelkiismeretlen kezekben. Ilyen lelkiismeretlen kéz pedig a múlt és a jelen felidézett

tanítása szerint a zsidó világszövetség keze, mely a fegyverekben nem ismer válogatást
Amint a szabadságjogok, köztük legfõképpen a sajtószabadság korlátlansága a lelkiismeretlenségnek ki van szolgáltatva, abban a pillanatban a népek, nemzetek, országok és kormányok veszedelmes pusztító mérgévé alakul át, amely a fennálló rendet alapjában zülleszti szét és az állam létének vagy nemlétének kérdésévé válik.
Ilyen hatalmat az államok szervezete, a közérdek, a népek érdekébõl, melyei megõrizni hivatva vannak, kezeikbõl ki nem adhatnak, szabadjára nem engedhetnek s nem csak jogukban, de kötelességükben is áll ennek a féktelen korlátlanságnak határt szabni, különben önmaguk ellen emelnek fegyvert.
Egyetlenegy államnak sem szabad tûrni, sõt hatalmának minden drákói rendszabályával meg kell akadályozni, hogy a szabadságjogok, fõkép pedig a sajtószabadság az államokat veszélyeztetõ határon átlépve, korlátlan csapongások területévé legyenek és a népek életét, közerkölcsöket, valamint az állam létalapját gyökereiben támadják meg. Az elméleti sajtószabadság akármilyen ideális legyen, éppen olyan, mint a filozófikus telelek, amelyek gyakorlatilag meg nem valósíthatók kivéve, ha az emberiség egyedei egyenként mind krisztusi erényekkel ragyogó emberek volnának.
A zsidó világszövetség vezérkara az "Alliance Israelite Universelle" polipkarjának sok más eszköz áll a rendelkezésére a világrend megrontására; ez, mondhatnánk minden eszközt, amely a világrontásra alkalmasnak látszik, fel is használ. Mégis a félrevezetésben, a nemzetköziség terjesztésében és a sajtószabadságban látjuk azokat a legfõbb eszközöket, amelyekre dicstelen munkájában támaszkodik.
Ezzel pedig rá akartunk mutatni arra az irányra is, amelyre a keresztény világrend védekezését legfõképpen alapítani kell.
Az egyetemes zsidóság kérdését megoldani téves volna az. üldözés vagy éppen az egyiptomi fáraók mintájára alapítani, mert azzal sem valamely ország, sem a keresztény világrend célt soha nem érne e!. A zsidó világszövetség munkáját kell megakadályozni az által, hogy munkatársaik közremûködését az egyetemes zsidóság szerepét tegyük lehetetlenné. A zsidó hipokrizist, a leplezést, a nemzetköziséget és a zsidó sajtó mûködését kell a legszigorúbban ellenõrizni és a legszélsõségesebb törvényekkel megakadályozni. Az államoknak külön megfigyelõ hivatalt kell szervezni a keresztény világrend ellen történõ események nyilvántartására, valamint a megfelelõ ellenintézkedések kidolgozására és megtételére. Ezt azonban a keresztény társadalom minden egyes tagjának, vallásos fanatizmussal és tevékeny cselekvéssel kell támogatni. Egy ilyen, a keresztény világrendet védõ iroda tevékeny, önkéntes ügynökévé minden becsületes, keresztény hazafinak és igaz honpolgárnak be kell szegõdnie. Az ilyen államilag szervezett irodának mindent látnia és tudnia kell.
Gouverner c'est prévoir! A kormányzás elõrelátás, melyet 100 esztendõ óta a liberalizmus és demokratizmus ködbe takar. És világpolitikai tanulmányomat nem fejezhetem be méltóbban, mint ha a 157. oldalon közölt, Istóczy Gyõzõ országgyûlési képviselõ nemes alakjának 40 évvel ezelõtt ihletett prófétaszerû nyilatkozatára utalok (mely azóta betû szerint beteljesedett) s azt variálva ismétlem, hogy: A magyarok Istene ne bocsássa meg soha a nép vezetõinek és kormányainak azt a bûnös közömbösséget és tájékozatlan hanyagságát, mellyel a magyar nemzet testébe fúródott élõsködõ idegen faj, rettenetes, alattomos, lassú-lassú munkáját állandóan nemcsak szemlélte, de igen sokszor ennek az 1867 óta beszivárgott, belopódzott - mint Istóczy mondta - "rákfenének" egyenesen pártjára állva, a keresztény sanyargatottakat még a védekezés lehetõségétõl is megfosztották. Mert senki se higgye, hogy a zsidóság szabadság, egyenlõség, testvériség, liberalizmus, demokratizmus, haladás stb., stb. jelszavainak be teljesedése a világrontásban határkövet vagy megállást jelentene, mert ezek után jön - ha nem cselekszünk - mert jönni kell a népek, fajok, nemzetek, országok és a kétezer éves

keresztény világkultúra biztos pusztulása, a zsidó uralom beteljesedése - Dávid királyságának érdekében.

Források

A Biblia Ószövetségének magyar fordítása. (A Bibliai Társaság kiadványa.)
A Talmud. Szentessy Alfonz magyar fordítása.
Miklósy István: "Keresztény magyar népünk gazdasági romlása."
Egyesült Keresztény Nemzeti Liga: "Sión bölcseinek jegyzõkönyvei."
Istóczy Gyõzõ: "12 röpirat" 1880-1884. évfolyamai.
Blümchen Izsák: "La Francé á nous" - "La raison de la Rácé souperieur." Beszámoló a krakkói világkongresszusról.
Sir John Retclif: "Biaritz"
Howard Carler und A. C. Macc: "Tut-anch-Amun."
Georg Steindorf: "Egypten vor Tul-anch-Amun."
Tormay Cecil: "A bujdosó könyv."
Kovács Alajos: "A zsidók térfoglalása Magyarországon."
Károly János: "Fejér vármegye története,"
Budapest Székesfõváros Statisztikai Hivatalának adatai.
Képviselõházi naplók és jegyzõkönyvek 1878-tõl 1885-ig.
Pesti Hírlap, Magyarság, Alkotmány, A Pásztor, Napkelet, Hírlap és folyóiratok, továbbá neves írók és külföldi lapok aktuális cikkei és napi eseményei.
A zsidó kérdést tárgyaló megjelent összes kézhez jutott cikkek és röpiratok.

---az 1. részhez ---